

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 15

Ple del Parlament

Sessió 12, primera reunió, dimecres 16 de març de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre les gestions per a atendre els compromisos de pagament 310-00034/11	4
Pregunta al Govern sobre l'edició del Mobile World Congress del 2016 310-00035/11	5
Pregunta al Govern sobre les actuacions en la línia de tren de la Pobla de Segur 310-00036/11	6
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del decret 3+2 sobre els estudis universitaris i el seu efecte en el sistema universitari català 310-00028/11	7
Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors dels centres penitenciaris 310-00031/11	9
Pregunta al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya 310-00029/11	10
Pregunta al Govern sobre la política pressupostària 310-00032/11	12
Pregunta al Govern sobre la política empresarial 310-00033/11	14
Pregunta al Govern sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat per al millorament del finançament autonòmic 310-00030/11	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern amb relació a Turquia i al poble kurd 317-00020/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions de membres del Govern d'Espanya en el sentit que no deixaran caure el Govern de la Generalitat pels problemes de solvència econòmica 317-00023/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre la derogació de l'Ordre BSF/130/2014, relativa al copagament de les prestacions per a l'atenció a les situacions de dependència 317-00022/11	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls d'un pacte pel treball 317-00021/11	21

Pregunta al president de la Generalitat sobre la intenció d'obligar els funcionaris a pagar els impostos per mitjà de l'Agència Tributària de Catalunya 317-00019/11	23
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls definitiu del Corredor Mediterrani 317-00024/11	25
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	
Situació de compatibilitat de diputats 234-00145/11 a 234-000147/11	26
Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, per a l'eliminació dels concerts de les escoles que separen per sexes (debat de totalitat) 202-00007/11	27
Procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries 284-00004/11	42
Procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic 284-00005/11	43
Interpel·lació al Govern sobre el moment històric excepcional 300-00019/11	43
Interpel·lació al Govern sobre el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts 300-00020/11	49
Interpel·lació al Govern sobre la disminució d'inscripcions d'estudiants a les universitats i la precarietat laboral del personal docent i investigador i del personal d'administració i serveis 300-00021/11	56
Interpel·lació al Govern sobre la sanitat 300-00022/11	62
Interpel·lació al Govern sobre el medi ambient 300-00023/11	70
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat 300-00024/11	76

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Impress a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 12.1

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Situació de compatibilitat de diputats (tram. 234-00145/11 a 234-000147/11). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 72, 23).
4. Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, per a l'eliminació dels concerts de les escoles que separen per sexes (tram. 202-00007/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 19, 7).
5. Procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries (tram. 284-00004/11). Grups parlamentaris. Designació.
6. Procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic (tram. 284-00005/11). Grups parlamentaris. Designació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el moment històric excepcional (tram. 300-00019/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts (tram. 300-00020/11). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la disminució d'inscripcions d'estudiants a les universitats i la precarietat laboral del personal docent i investigador i del personal d'administració i serveis (tram. 300-00021/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre la sanitat (tram. 300-00022/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre el medi ambient (tram. 300-00023/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00024/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret al treball digne i la generació d'ocupació (tram. 302-00013/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació (tram. 302-00015/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre Transports Metropolitans de Barcelona (tram. 302-00016/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.
16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 302-00014/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00017/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions per a adaptar-se a la suspensió de determinades competències del Departament d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (tram. 302-00018/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Molt bon dia, comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment està inclosa en el dossier. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia.

Els recordo també la delegació de vot que, d'acord amb l'article 93 del Reglament, han fet les diputades Àlicia Romero, del Grup Parlamentari Socialista, i Àngels Mar-

tínez, de Catalunya Sí que es Pot. Aquesta delegació està feta en el portaveu de tots dos grups, la senyora Eva Granados i el senyor Joan Coscubiela.

Pregunta al Govern sobre les gestions per a atendre els compromisos de pagament

310-00034/11

El primer punt de l'ordre del dia són, doncs, les preguntes al Govern. Si no hi ha inconvenient, la pregunta número 6, que s'ha de fer a la consellera Dolors Bassa, la passarem a la número 9, perquè ens han avisat que la consellera arribarà una mica tard. Si no hi ha inconvenient, ho farem així.

Comencem, doncs, amb la primera pregunta al Govern, sobre les gestions per a atendre els compromisos de pagament. Formula la pregunta la senyora Carmina Castellví, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Carmina Castellví i Vallverdú

Gràcies, presidenta. Actualment, el finançament de la Generalitat es regeix per un sistema de finançament autonòmic que perpetua el dèficit fiscal, ja que no respecta el principi d'ordinalitat i situa Catalunya per sota de la mitjana en recursos *per capita*. Catalunya passa de ser la segona posició en termes de capacitat tributària a la desena en termes de recursos *per capita*. I a més a més el Govern central incompleix reiteradament tots els seus compromisos.

Els ingressos de la Generalitat es decideixen en gran part pels càlculs del Ministeri d'Hisenda del Govern de l'Estat espanyol, i des de la modificació de l'article 135 de la Constitució espanyola, a més a més, el Govern de l'Estat marca les prioritats de pagament de la Generalitat. La Generalitat, que és l'Administració que presta els serveis bàsics en l'estat del benestar, es veu obligada a incórrer en dèficit i a finançar-se únicament i exclusivament a través del FLA.

La deslleialtat del Govern central també s'ha manifestat en el repartiment injust dels objectius de dèficit, una distribució que ha penalitzat les administracions locals i autonòmiques. Per tots és conegut el deute que la Generalitat arrossega amb els proveïdors –farmàcies, entitats o administracions locals–, per culpa d'aquest sistema injust.

També són notòries les tensions de tresoreria que afecten periòdicament la Generalitat. Hem conegut per la premsa el contacte del vicepresident amb el ministre d'Economia i el ministre d'Hisenda per a parlar precisament de les finances de la Generalitat. Amb tot, és voluntat del grup que represento conèixer l'actuació del Govern i, concretament, de la seva àrea econòmica, per tal de fer front als compromisos de despesa.

Interessa saber a aquesta diputada i al seu grup parlamentari, ateses les tensions de tresoreria que pateix la Generalitat, derivades del sistema de finançament que s'incompleix, quines gestions està duent a terme el Govern per a atendre aquests compromisos de pagament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el vicepresident i conseller d'Economia i Hisenda, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Bon dia, presidenta. Bon dia a tothom. Efectivament, la situació financera de les institucions públiques catalanes, de la Generalitat al capdavant i de totes elles al darrere, doncs, és extremadament complexa. És extremadament complexa perquè hi ha un sistema de finançament clarament injust, que segrega la responsabilitat de la recaptació fiscal de la responsabilitat de fer front a les despeses de caràcter social, al conjunt de les despeses i, singularment, a les despeses de caràcter social. Per aquesta raó hem anat parlant amb tothom, també amb el Ministeri d'Economia, també amb el Ministeri d'Hisenda.

Amb el Ministeri d'Economia la conversa es va centrar o s'ha centrat, fins aquest moment, al voltant d'una qüestió que entenc que tothom comparteix, i és: és millor que determinats crèdits a curt estiguin a llarg? La resposta del ministre, la resposta del Mi-

nisteri d'Economia és que sí; la resposta de les entitats financeres afectades és que també; la nostra voluntat és la de –per facilitar la gestió– passar crèdits a curt a crèdits a llarg. Si tothom hi està d'acord, per què no es fa? No perquè nosaltres no en tinguem la voluntat, sinó perquè el Govern espanyol ens diu que abans de fer-ho hem de rebre una autorització específica per fer-ho. I llavors nosaltres diem: «Escolti, però si vostè està d'acord que ho fem, per què no ens en dóna l'autorització?» En aquests moments ells estan en una gestió interna que depèn d'un informe previ del Ministeri d'Economia al Ministeri d'Hisenda; el Ministeri d'Hisenda l'ha de tornar al Ministeri d'Economia, perquè el Tesoro ens autoritzi a nosaltres a fer aquest canvi. Estem a l'espera d'això, esperem que es resolgui ràpidament.

Respecte al Ministeri d'Hisenda, bàsicament estem tractant la qüestió d'uns diners que el ministeri reconeix que corresponen a les institucions catalanes des de l'any 2014, que no van arribar al 2014 perquè van calcular la bestreta a la baixa, que la liquidació s'hauria de fer al cap de dos anys. Nosaltres continuem dient que dos anys, des de gener del 14, es van acabar al gener del 16, i els de febrer del 14, al febrer del 16. Ens limitem a constatar aquest fet i esperem que el ministeri actuï com cregui més convenient i que els ciutadans jutgin com pertoca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Segona pregunta, sobre l'edició del Mobile World Congress del 2016.

Pregunta al Govern sobre l'edició del Mobile World Congress del 2016

310-00035/11

Formula la pregunta el senyor Oriol Amat, de Junts pel Sí.

Oriol Amat i Salas

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia a tothom, adrecem la pregunta següent al conseller d'Empresa i Coneixement, i el tema és el Congrés anual del Mòbil. Aquest és un esdeveniment de la màxima rellevància per a la nostra economia i per al nostre teixit empresarial, per molts motius.

Si ho mirem superficialment, doncs, durant uns dies tenim cent mil visitants; entre aquests cent mil visitants, persones de la màxima rellevància, presidents i executius i executives de companyies que estan canviant el món. A la darrera edició vam tindre el president de Facebook, el president de la Viquipèdia, etcètera. Són les persones que estan canviant el món, i, per tant, només per això ja és un esdeveniment de la màxima importància.

Però, a més, és un esdeveniment que genera molta inversió estrangera. Avui mateix els diaris es fan ressò d'un informe que va publicar ahir el *Financial Times* que diu que Catalunya és la regió del sud d'Europa més atractiva, més interessant, en els anys 2016 i 2017, per a la inversió estrangera.

Per altra banda, aquest congrés permet no perdre pistonada en la recepció d'empresadors, empreses del sector de les TIC, que és un sector cabdal, que genera en aquests moments més de vuitanta mil llocs de treball; tenim més de catorze mil empreses del sector TIC, representa el 2 per cent de les empreses. Per tant, ens permet estar en contacte amb un sector cabdal per generar ocupació i de qualitat, que és un tema importantíssim per a la nostra economia.

Bé, per motius com aquests, el tema del Mobile té la màxima rellevància. En algun moment hi ha hagut alguna administració que s'ha despistat una mica, al final sembla que no tant. I, per tant, la pregunta concreta per al conseller d'Empresa i Coneixement és: quina valoració en fa, de la darrera edició d'aquest congrés?

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, com vostè bé ha dit, el Mobile és una gran oportunitat per a Barcelona i per a Catalunya. I el Govern de Catalunya hi ha par-

ticipat des dels seus inicis; hi ha participat concretament des de l'any 2006. Per tant, aquest era l'onzè any en què, de manera consecutiva, el Govern de Catalunya hi participava de manera activa.

Per què hi creiem? Perquè és, el Mobile s'ha convertit en el principal esdeveniment, la primera fira tecnològica de tot el món. I és important que la fira més important, la fira que té el màxim relleu mundial, estigui situada a Barcelona i estigui situada a Catalunya. No és Barcelona qui s'emmiralla al món: és el món, tot el món, que es fixa durant tots aquests dies en Barcelona.

És important també per la qualitat de les persones que visiten. Vostè ho ha dit, hi feia referència: els màxims dirigents de les empreses tecnològiques del món, però també moltes representacions governamentals que vénen durant tots aquests dies a visitar el congrés i tenim contactes amb totes aquestes organitzacions governamentals.

A més a més, vostè ho ha dit, rècord de participació: 101.000 persones, un 6 per cent més; 2.200 empreses expositores; 204 visitants de 204 països, i més de 3.600 periodistes i persones interessades directament en el congrés.

Però pel Govern de Catalunya el més important és, primer, que es faci a Barcelona, perquè així el que podem fer és portar empreses catalanes, la majoria petites i mitjanes empreses –aquest any, seixanta–, que les hem portat, els hem cedit un espai perquè puguin estar presents en el millor aparador tecnològic del món. I això els permet fer molts contactes; estimem que se n'han fet més de 4.600, aquestes empreses, i que podran obtenir una facturació a l'entorn dels 7 als 10 milions d'euros. I aquestes empreses, tinguin la certesa que si aquest congrés no es fes a Barcelona no podrien ser al Mobile. I, precisament perquè es fa a Barcelona, els donem una oportunitat d'estar a la primera divisió de tot el món en matèria tecnològica. I aquest és el nostre resultat.

I, a més a més, també hi ha hagut un altre congrés, que és el Four Years From Now, en què hi ha hagut vint-i-sis empreses catalanes que han estat en un congrés de *start-ups* que està esdevenint una de les bases de l'ecosistema de les empreses TIC, de les *start-ups* TIC, a Catalunya i a Barcelona.

La presidenta

Tercera pregunta al Govern, sobre les actuacions en la línia de tren de la Pobla de Segur.

Pregunta al Govern sobre les actuacions en la línia de tren de la Pobla de Segur

310-00036/11

Formula la pregunta el senyor Albert Batalla, de Junts pel Sí.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Bon dia, honorable conseller. En primer lloc, deixi'm, com a pirinenc i com a persona de muntanya, felicitar el Govern i agrair al Govern la decisió que ahir va prendre de crear la Direcció General de Polítiques de Muntanya. L'objectiu de qualsevol govern ha de ser, doncs, donar eines per a l'equilibri territorial dels territoris del nostre país, i donar també l'oportunitat als ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, de tenir bons serveis i de tenir qualitat de vida. Per tant, creiem que apoderar els territoris amb una direcció general de polítiques de muntanya és molt i molt positiu.

Fet això, parlàvem que l'oportunitat per als ciutadans, visquin on visquin, també té a veure amb les comunicacions, i en aquest cas amb les comunicacions ferroviàries. Unes setmanes enrere, just al principi d'aquesta legislatura, de fet el primer acte del president de la Generalitat, del president Puigdemont, va ser la visita a Lleida pels combois, pels nous combois de la línia Lleida - Balaguer - la Pobla, una línia que fins a l'any 2004 va ser gestionada i propietat de l'Estat i una línia on pesava fins al 2004 una espasa de Dàmocles important, perquè els arguments de l'Estat és que era una línia no rendible, una línia que potser no valia la pena continuar tirant endavant. Avui la línia és una línia de futur, és una línia amb nous combois, amb inversions fetes, amb estacions que han estat renovades, que els han donat ús, etcètera.

Per tant, des d'aquest punt de vista, volíem saber –perquè en les properes setmanes, doncs, hi haurà novetats en aquest aspecte– quina és l'opinió del Govern respecte a

aquesta qüestió, i també vinculat a una altra línia ferroviària que dona accés a una vall pirinenca, que és l'R3, la que va de Barcelona a Puigcerdà, on es triguen més o menys tres hores a fer el recorregut, més o menys el mateix temps que hi havia quan es va crear aquesta línia, fa prop de cent anys, amb un dèficit important d'inversions, amb incompliments reiterats per part de l'Estat i amb estacions abandonades.

Per tant, la pregunta seria: com valora el Govern l'evolució de la línia de la Pobla, gestionada per la Generalitat, *versus* com valora l'evolució de la línia de Puigcerdà, gestionada per l'Estat.

Gràcies.

La presidenta

Respon el conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Josep Rull i Andreu)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, efectivament estem parlant de dos models de gestió diferents. Amb un podem donar garanties d'un bon servei; amb l'altre, no. En la línia de la Pobla el Govern, la Generalitat de Catalunya, ha disposat de tots els instruments. Nosaltres en aquests moments tenim el control de la infraestructura, de les vies, i el control dels trens, i per això hem pogut aplicar tot un paquet de millores que els usuaris podran acreditar, podran valorar, podran fer tangibles aquest mes d'abril. A través del control íntegre del sistema, nosaltres el que podem aportar és que reduïm la velocitat, el temps de trajecte. Guanyem amb velocitat comercial. Per anar de Lleida a la Pobla, doncs, estalviem quinze minuts. Això és molt important. Incrementem la freqüència, incrementem els serveis, tant cap a Balaguer com cap a la Pobla, abaixem el preu del bitllet, incrementem la qualitat amb nous trens. Això és la línia de la Pobla.

I en comparació tenim l'R3, la línia cap a Vic; cap a Paret, Vic, Puigcerdà, i Ripoll. Aquesta és una línia, diguem-ne, en la qual nosaltres, malauradament, no hem pogut fer aquesta inversió. Qui l'ha de fer és Adif, que és el titular de la infraestructura. I en aquests moments el que veiem és que hi ha una manca important de compliment dels compromisos adquirits. I per això aquesta és una línia que no garanteix la fiabilitat; que el nivell de puntualitat, que hauria de ser del 99 per cent, acaba sent del 90 per cent. I per això el que volem traslladar és que quan la Generalitat de Catalunya té el control ple del conjunt del sistema, el sistema pot funcionar. I podem garantir aquesta fiabilitat, i podem garantir que els trens arribin a temps, i podem recosir el territori. Amb la línia de la Pobla nosaltres estem fent una aposta per la cohesió territorial, a la qual vostè feia referència. Aquest mateix criteri, aquest mateix model és el que volem estendre al conjunt del país, amb relació al Pirineu: línia de la Pobla, R3, i amb relació a la resta del sistema.

Acabo. L'altre dia vaig tenir la possibilitat de reunir-me amb els presidents dels consells comarcals de la Ribera, del Priorat i de la Terra Alta. L'R15, nivell de puntualitat: 51 per cent. Aquesta és la diferència entre fer les coses bé, des d'aquí, i que ens les facin els altres malament.

Gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Quarta pregunta al Govern, sobre l'aplicació del decret 3+2 sobre els estudis universitaris i el seu efecte sobre el sistema universitari català.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del decret 3+2 sobre els estudis universitaris i el seu efecte en el sistema universitari català

310-00028/11

Formula la pregunta el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Sí; gràcies presidenta. Conseller, el neguit de la comunitat universitària en l'aplicació del 3+2 és creixent, atès que el preu dels màsters és substancialment més car que els preus dels graus, i això és una característica molt pròpia del nostre sistema universita-

ri en el marc europeu. Atès, doncs, que aquest preu és més alt, obligar els estudiants a cursar entre dos i tres anys de màster respecte al model anterior; implica, *a priori*, un encariment del preu global dels estudis universitaris. Pot garantir el Govern que el 3+2 no repercutirà en aquest augment global, és a dir, del grau més el màster, dels estudis universitaris?

La presidenta

Respon el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la primera cosa que voldria dir és que no hi ha un model 3+2. De fet, el que hi ha és una possibilitat de flexibilitzar i hi haurà una combinació de graus i d'oferta educativa universitària que combinarà el 4+1 i una altra el 3+2. I, en tot cas, la decisió d'anar cap a..., o d'oferir models 3+2 és una decisió que es prendrà seguint únicament criteris acadèmics, que es farà de manera consensuada en el marc del Consell Interuniversitari de Catalunya, que aplega les universitats, els estudiants i les administracions. I el que s'ha decidit és que si es fa..., aquells graus que es facin d'aquesta manera, el grau, el primer any de grau de màster es pagarà a preu de grau, i, per tant, els estudiants no suportaran cap augment de cost pel fet que, només per motius acadèmics, s'hagi decidit aplicar aquest grau.

La presidenta

Respon el senyor Botran.

Albert Botran i Pahissa

Bé, gràcies. A nosaltres ens agradaria que fos així, però li poso dos exemples de màsters que l'any que ve s'aplicaran amb el nou esquema del decret: l'anomenat «*Bachelor's Degree in Bioinformatics*» –es diu així perquè el cent per cent de les assignatures són en anglès– té un preu de 9.000, gairebé 10.000 euros, el curs, i són tres cursos, atès que el nou esquema implica màsters de 180 crèdits. Un altre és l'anomenat «creació i producció digital», 8.000 euros per tres cursos. Això són màsters molt cars per completar la formació universitària.

En cas, doncs, que això sigui pel fet que s'imparteixen en centres adscrits i, per tant, són títols propis..., potser el problema a què ens estaríem referint és un altre, que la majoria de màsters es donin en aquests centres adscrits i, per tant, no es pugui influir en el seu preu. No sé si la via escollida pel Govern de rebaixar els preus a través de les beques d'equitat és l'encertada o si hauria de ser, tal com es va proposar també al Consell Interuniversitari de Catalunya, equiparar els preus de màster i de grau.

Però en aquest cas, en aquests dos exemples concrets que li citava no em sembla que s'estiguin equiparant, precisament, els preus de màster i de grau. Són massa dubtes per part nostra. També el consell d'estudiants universitaris de Catalunya va formular molts dubtes i varen mostrar una posició molt escèptica quan al maig es va reunir el Consell Interuniversitari per veure com s'aplicaria en aquests màsters. I, per tant, davant d'aquests dubtes, nosaltres el que plantejem és una moratòria en l'aplicació del decret del 3+2.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Sí. Per al curs 2016-2017 l'oferta de nous graus de 180 crèdits es cenyeix a quatre –a quatre– propostes de grau: un és el de creació i producció digital, impartit per la Universitat de Barcelona a través d'un centre adscrit; l'altra és el de bioinformàtica, impartit per les universitats de Barcelona, Pompeu Fabra i Politècnica de Catalunya, en un centre adscrit de la Universitat Pompeu Fabra; un altre és el d'estudis globals de la Pompeu Fabra, aquest impartit directament, i un altre de disseny i arts digitals de la Universitat Oberta de Catalunya, aquest es fa de forma presencial. La resta –la resta– d'estudis de graus continuaran amb l'oferta formada per 480 titulacions de 240 crèdits. Són quatre. Són quatre que són molt específics, són propostes singulars que no existien fins ara, que estan orientades a la internacionalització, i, en el cas que hi hagi estudiants del país que vulguin matricular-s'hi, hi haurà un sistema potent de beques que els aju-

darà que el cost sigui, doncs, assumible i no sigui elevat i no hi hagi diferències respecte als altres costos. De beques per a tots aquests estudis..., hi seran.

La presidenta

Cinquena pregunta al Govern, sobre la situació dels treballadors dels centres penitenciaris.

Pregunta al Govern sobre la situació dels treballadors dels centres penitenciaris

310-00031/11

Formula la pregunta la senyora Esperanza García del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Esperanza García González

Bon dia. Senyor conseller, la pregunta segueix la mateixa línia que vaig seguir en el seu moment en la seva compareixença a la Comissió de Justícia fa escassament tres setmanes. Quina és la situació i quins són els protocols que s'han aplicat respecte dels funcionaris de presons en relació amb les últimes notícies aparegudes en premsa?

La presidenta

Respon el conseller de Justícia, senyor Carles Mundó.

El conseller de Justícia (Carles Mundó i Blanch)

Bon dia, presidenta. Senyora diputada, els protocols que s'han aplicat són els coneguts, els que coneixen tots els treballadors dels serveis penitenciaris de Catalunya. I amb relació a les notícies que vostè em refereix, francament, m'hauria de concretar a quines es refereix, perquè jo en les darreres setmanes he llegit diverses informacions a la premsa que no són certes i, per tant, no estic segur de quina és la qüestió en concret que m'està plantejant.

La presidenta

Té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Miri, les informacions aparegudes en premsa, al llarg de pràcticament quatre mesos, fan referència a una realitat. La realitat és que les agressions als funcionaris de justícia a Catalunya han anat pujant ostensiblement al llarg d'aquest inici d'any. Des de pràcticament gener d'aquest any, les agressions produïdes a Catalunya han sigut vint-i-nou. Vint-i-nou d'aquestes..., que fan pràcticament més del 50 per cent de les agressions patides pels funcionaris de justícia, en especial aquells que es dediquen a la vigilància dintre de les presons catalanes.

La realitat és que aquestes agressions es produeixen a tots els centres, però hi ha un incidència especial a Puig de les Basses, hi ha una incidència especial a la presó Model i hi ha una incidència especial a Figueres. En el seu moment ja li vaig comentar la realitat dels funcionaris de presons de les presons catalanes.

La realitat és que el 80 per cent de la plantilla és de caràcter interí. La realitat és que no es compleix ni tan sols amb la llei i el reglament penitenciari respecte de la presència de funcionaris de vigilància a tots els mòduls de les presons catalanes. La realitat és que –malgrat que vostè ho negui– a la presó Model hi ha exactament sis funcionaris per vigilar un pati on figuren més de quatre-cents interns. Aquesta és la realitat de les presons catalanes, senyor conseller.

La realitat és que vostès s'equivoquen en la fixació de prioritats d'aquesta conselleria. Hem sabut, pràcticament fa tres dies, la realitat de l'inici d'un projecte que es diu «botó vermell contra la violència». Aquest botó vermell contra la violència no ha tingut ni el consens ni el diàleg amb els agents implicats, però és que, a més, això respon a una pràctica o a una aplicació dels protocols sobre i en contra de la tortura a les comissaries i a les presons. I la realitat de les presons catalanes és molt diferent. Vostè està deixant també, com la resta del Govern, que sigui la CUP qui li marqui les polítiques de seguretat i dels centres penitenciaris a Catalunya. I aquesta és una realitat que ja s'està reproduint *en demasiadas ocasiones*. Tanto –tanto– que debería usted no olvidarse de

una realidad, y es que los internos..., los funcionarios de prisiones en justicia no son los condenados, los condenados son los internos, y tienen que trabajar en condiciones de dignidad, de igualdad...

La presidenta

Senyora García, se li ha exhaurit el temps, em sap greu.

Esperanza García González

...y seguridad.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Justícia

Sí; senyora diputada, jo l'hi insisteixo, francament m'ho posa difícil per respondre la pregunta perquè vostè basa la seva explicació en una realitat que no existeix. Entenc que vostè s'ha nodrit principalment d'algunes informacions que ha llegit a la premsa, informacions que no són certes. Jo li vaig reiterar, en la compareixença que vaig tenir ocasió de fer aquí al Parlament, que de tot allò que afecti el Departament de Justícia amb molt de gust l'informarem, i també la vaig convidar a visitar els centres penitenciaris sempre que ho vulgui. Veig que té un especial interès en la presó Model i, de fet, l'hem convidat expressament per algun dia del mes d'abril, i si no ha rebut la invitació la rebrà probablement avui mateix, o la té pendent de revisar, perquè pugui conèixer la realitat en directe de la situació dels centres penitenciaris a Catalunya.

Vostè em parla d'un increment de les agressions als treballadors. És evident que la tasca de treballador d'un centre penitenciari no està exempta de risc. És una professió que evidentment està en un context de risc, com el que estan els treballadors dels cossos i les forces de seguretat. I, per tant, no és estrany que es pugui produir una agressió o una situació de dificultat. Però el que no puc acceptar, ni puc compartir és que hi hagi un increment. Vostè planteja un increment, però tampoc no sé amb què el relaciona ni en quin període. Diu: «L'any 2016 hi ha un increment no sé com de les agressions.» En comparació amb què? No és veritat –no és veritat– que hi hagi cap increment de les agressions als centres.

El que tenen els treballadors és la formació adequada, els mitjans adequats, els protocols que segueixen són els correctes per minimitzar, evidentment, aquest risc que existeix, i el que està clar és que els 4.750 treballadors que hi ha a les presons catalanes fan una feina magnífica; fan una feina amb tots els mitjans que els posem a l'abast perquè la puguin fer en completa seguretat. I és veritat que es pot produir alguna situació de conflicte, però és propi d'aquesta naturalesa.

Vostè m'ha parlat d'agressions, per exemple, a Puig de les Basses i a Figueres, que és la mateixa presó. Jo el que li haig de dir amb relació a aquesta qüestió, que segurament vostè ha llegit en premsa, és la d'un funcionari, deia la notícia, a qui s'ha trencat el nas. Això és absolutament mentida –és mentida–, i si vostè coneix aquest funcionari a qui s'ha trencat el nas en una agressió...

La presidenta

Conseller, se li ha exhaurit el temps. *(Pausa.)*

Els havia demanat que la pregunta número 6 passés a la 9, però ja que és aquí la consellera, seguirem l'ordre previst, i, per tant, ara formularem la pregunta número 6 sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya

310-00029/11

Formula la pregunta el senyor Pol Gibert, del Grup Parlamentari Socialista.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia, consellera Bassa... Catalunya fa anys que viu immersa en una situació de crisi econòmica evident i profunda que tots coneixem. Milers de persones es van veure abocats a l'atur i a la precarietat, que encara molts d'ells encara s'hi troben i que busquen una oportunitat evident al sistema del

servei públic d'ocupació, el SOC. Moltes d'elles no tornaran a trobar feina mai més al seu sector tradicional de treball, i caldrà oferir orientació i formació per recol·locar-los.

Quines mesures té previstes el Govern per afavorir la formació i orientació d'aquests aturats de llarga durada?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera Dolors Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, per la pregunta. Com vostè sap, establir el SOC com a centre de governança del sistema d'ocupació de Catalunya és la primera prioritat, i no com a únic agent, això per començar.

Rescatar el conjunt de recursos que li haurien de ser propis del sistema d'ocupació també és una altra de les nostres prioritats, per tant, tots aquells provinents de Madrid, i garantir que el servei públic a l'aturat i el dret subjectiu a l'ocupabilitat de totes les persones, no només dels de més de quaranta-cinc anys, siguin prioritaris per la nostra funció.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Consellera, creiem que és moment de fer una acció decidida per ajudar els majors de quaranta-cinc anys, que han patit durament aquesta crisi juntament amb els joves i les dones.

La situació demana una atenció especial, diria que prioritària, ja que no sols afecta la culminació d'una carrera laboral, que és evident, sinó que també afecta la seva jubilació, que hauria de ser en condicions dignes, atès que ja se l'han guanyada; a més, molts cops suposa el que és dinamitar els ingressos familiars de més d'una persona, i això té conseqüències directes en els estudis dels seus fills, en el manteniment de persones a càrrec i en el futur d'una família sencera.

Per donar solucions a aquests ciutadans és vital l'atenció personalitzada, i vostè bé ho sap. Sabem que el SOC ha patit retallades per sobre de les seves possibilitats: retallades en personal, en pressupost, en programes... I mentre Europa recomana atenció personalitzada, nosaltres tenim tècnics que atenen més d'un miler d'aturats. A més, si hi afegim les notícies dels darrers dies, doncs, sabem que el SOC pateix una situació de col·lapse en molts llocs, doncs, encara tenim més problemes.

Un aturat o aturada, una persona, una dona o un home que arriba a una oficina de treball té poques probabilitats de saber que rebrà un servei que incrementi les seves opcions de ser ocupat. I això és preocupant, consellera, perquè el Servei d'Ocupació de Catalunya, el servei públic, és el que a moltes persones només els queda davant l'atur. I les dades, però sobretot l'experiència de molta gent que ens ho comenta, així ens ho demostren.

Jo li pregunto, consellera..., li prego que ens digui quin protocol específic utilitza el SOC en l'atenció als aturats i aturades majors de quaranta-cinc anys. Es tracta de protocols d'acompanyament reforçat? Té pensat, el Govern, algun tipus d'ajut a la cotització a majors de quaranta-cinc anys que no trobin feina?

Consellera, aquest tema és un tema que ens cou sobre la taula i que és important donar-li sortida, perquè ens hi juguem molt, i molta gent està pendent que tinguem una solució, així que li prego una resposta.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, diputat. Li respondré clarament el que ens està demanant. Vostè fa una reivindicació que estan fent els sindicats, suposo que la UGT en concret, per tant, conec molt bé aquesta reivindicació de, a partir dels quaranta-cinc anys, poder donar la co-

tització a la gent. Ho estem estudiant, ho estem mirant, però també dir-li que estem treballant per a tots els col·lectius, sobretot, que tenen dificultats. Ahir, si avui mira la premsa, presentàvem el de garantia juvenil, que vostè ha criticat moltes vegades. I hi diu la quantitat de joves que hi han arribat a anar, la xarxa que hem creat perquè augmenti l'ocupabilitat dels joves i, sobretot, que en aquests últims mesos sis mil joves ja han trobat una feina en el nostre país.

Quant als més grans de quaranta-cinc anys, que em vostè em preguntava determinantment, sap que tenim un programa, que és el programa de Grans actius. Estem treballant en el tema d'orientadors. Com vostè sap, s'acaba el contracte. Estem treballant per canviar i, per tant, per tornar a tenir aquests cent deu orientadors. I el que vostè també comenta d'algunes oficines de treball, de les cinquanta-nou que hi han a Catalunya no és veritat que n'hi hagi moltes que tenen mil aturats, perquè, com he dit a l'inici, el SOC no és sol –l'oficina de treball no és sol–, treballem en xarxa i en el territori hi han molts altres llocs que treballen, molts agents que treballem amb el SOC, serveis municipals d'ocupació que treballen, també, amb aquest programa de Grans actius de quaranta-cinc anys.

Per tant, estem treballant per a tots els col·lectius i, sobretot, per als més vulnerables. Gràcies.

La presidenta

Setena pregunta al Govern, sobre la política pressupostària.

Pregunta al Govern sobre la política pressupostària

310-00032/11

Formula la pregunta el senyor Antonio Espinosa, de Ciutadans.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, señora presidenta. *Senyor vicepresident i conseller d'Economia*, en sus comparecencias en este Parlamento y, además, en las entrevistas que usted realiza, ha manifestado reiteradamente que en los préstamos del fondo de liquidez el Gobierno nos aplica, o nos quiere aplicar, un porcentaje muchísimo mayor al que le cuesta a él esos mismos préstamos. Sostiene, usted, que el Gobierno se financia al 0,05 y nos quiere prestar a las comunidades autónomas y, concretamente, a Cataluña al 0,83, comportándose, así, como un prestamista usurero que multiplica por dieciséis el precio del dinero que él recibe.

Señor Junqueras, hemos analizado la situación y usted, con estas aseveraciones, lo que hace simple y llanamente es manipular o, bien, lo suyo es, entonces, si no es esto, sería un mayúsculo desconocimiento, y cualquiera de ambas cosas, señor Junqueras, es inconcebible en un vicepresident y un *conseller d'Economia*.

Siguiendo su desconocimiento y argumentos resultaría que, ahora, con los tipos del Banco Central Europeo al cero por ciento, resultaría que España nos presta, ¿eh?, el Gobierno español nos presta a ochenta y tres veces el precio del mismo, es decir, ochenta y tres veces por encima del precio.

Yo, ante tamaña manipulación, simplemente, quiero preguntarle: ¿se ratifica, usted, en estas manifestaciones?

La presidenta

Respon el vicepresident del Govern, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat, primer de tot, volia agrair-li la ponderació de la seva intervenció en què ha utilitzat uns termes molt –molt, molt– moderats, diguem-ne, eh?: manipulador, desconeixedor, etcètera.

La meua afirmació..., les meves explicacions són les següents: fins ara, el Govern espanyol ha tingut accés, a través dels crèdits del Banc Central Europeu –que indirectament compren deute que compren a entitats financeres, a entitats comercials–, ha tingut accés a un tipus d'interès proper al 0,05 per cent. Per què? (*Veus de fons.*) Perquè el que fa el Banc Central... –si vostè em deixa explicar, jo li ho podré explicar, si no, llavors em dirà que no li he contestat, esperi's un moment, amb paciència–, el Banc Central com-

pra, a través d'entitats financeres –és a dir, recomprant a les entitats financeres–, deute dels estats. En molts casos ho fa en el 0,05 per cent; a partir d'ara, de fa unes setmanes, al 0 per cent.

Per cert, la diferència entre el 0 per cent, el 0,0 i el 0,834 per ser concrets, no és vuitanta-tres vegades més, és infinitament més. Ho dic per la precisió, eh? Jo, com veu, l'ajudo sempre perquè vostè s'expressi de la manera més precisa.

És cert –és cert– que hi han molts mecanismes –molts mecanismes– possibles de finançament. I que hi han finançaments a curt, finançaments a llarg, que hi han lletres i que hi han bons, etcètera. Però continua sent cert que és evident que l'Estat té unes possibilitats de finançament infinitament superiors que les que tenim en aquests moments nosaltres, encara que només sigui perquè l'Estat evita que nosaltres les puguem tenir.

Per cert, atès que probablement vostès assumiran responsabilitats de Govern en l'Estat espanyol al llarg de les properes setmanes –no sabem exactament quantes, però les assumiran, i, si no, tindran ocasió de fer alguna sessió de control parlamentari en l'actual Govern en funcions, segur que serà així– tingui en compte una cosa: la setmana passada l'Eurogrup va deixar oberta la possibilitat d'establir sancions contra l'Estat espanyol si no corregeix la desviació pressupostària de 8.000 milions d'euros que, en aquests moments, té prevista. Quan vulgui alguna opinió sobre aquest tema, nosaltres estarem encantats d'ajudar-lo.

La presidenta

Té la paraula el diputat senyor Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Bé, veig que continua..., desgraciadament, m'haig de ratificar en la manipulació o en la desinformació.

Verá, usted debería saber que para financiarse el Tesoro Público tendrá que pagar el precio que se marca en las subastas de deuda pública. Eso significa –eso significa– ni más ni menos que, a día de hoy, el bono a diez años con el que se financia el FLA está en el 1,47, por tanto, muy lejos del 0,05 o del 0,0 que usted me está diciendo. Infórmese, por favor, infórmese o consúltenos porque podríamos ayudarle. (*Remor de veus.*)

En consecuencia, mire, nosotros estamos dispuestos a ayudarle, de verdad. Estamos dispuestos a negociar, estamos dispuestos a mejorar las condiciones del FLA y la financiación del Gobierno de España. Pero, mire, desde el rigor –desde el rigor– y desde la lealtad, no desde el victimismo.

Mire, ustedes se han instalado en una situación..., queriendo llegar a la soberanía, adonde realmente han llegado y donde se han instalado es en la soberana manipulación...

La presidenta

Senyor Espinosa, em sap greu, se li ha acabat el temps.

Antonio Espinosa Cerrato

...y en el soberano desconocimiento.

La presidenta

Vicepresident, té vint segons.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies. Escolti, ens... –vint segons i vint-i-cinc del senyor Espinosa: quaranta-cinc. Escolti, el Banc Central Europeu... (*Veus de fons.*) No m'interrompi perquè llavors descompta el temps. Santa paciència, tingui una mica de calma! Vostè, no..., jo no li poso cap obstacle que vostè em digui «manipulador», que em digui «desconeixedor». Per tant, paciència.

El tipus d'interès que el Banc Central Europeu, que en aquest moment col·loca diners, nou diners en el mercat, al ritme de 80.000 milions d'euros cada mes, és del 0,0 per cent. Afortunadament –afortunadament– per al conjunt de les entitats financeres, perquè, si no, si no fos així, la situació seria...

La presidenta

Vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

...molt difícil per a tothom.

La presidenta

...se li ha acabat el temps.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

I vostè hauria de tenir una actitud una mica més responsable.

La presidenta

Vuitena pregunta al Govern, sobre la política empresarial.

Pregunta al Govern sobre la política empresarial

310-00033/11

Formula la pregunta el senyor Matías Alonso, de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, estem preocupats per la manca d'eficàcia de la política empresarial del Govern de la Generalitat de Catalunya, un govern que, en només sis anys, s'ha anat desconnectant de l'interès general i ha passat del *business-friendly* a tenir pressa per desconnectar-nos a tots.

Catalunya ha estat un referent econòmic en el conjunt d'Espanya, i la fortalesa de l'economia catalana –i, específicament, la del sector industrial català– ens preocupa, i a vostè l'hauria d'ocupar molt més. Quin és l'objectiu del seu Govern per a aquesta legislatura amb relació a la política industrial i al pes que ha de tenir el sector industrial en el conjunt de l'economia catalana?

La presidenta

Contesta el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no pateixi. L'objectiu d'aconseguir potenciar l'activitat productiva del país no és només la meua principal activitat, com a conseller, sinó que és la principal activitat de tot el Govern. Perquè tot el Govern de manera transversal i de manera sectorial, des del president fins a tots els consellers acabant per mi, tot, està directament implicat a aconseguir uns millors resultats per a l'activitat econòmica i l'activitat productiva de Catalunya.

I, per estar esperançats de cara al futur, només li recordo que una..., ahir, precisament, ahir, una entitat com el *Financial Times* va reconèixer Catalunya com la millor regió per invertir al sud d'Europa els anys 2016 i 2017.

La presidenta

Té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, senyor conseller. Miri, vostè va anunciar que el pes que havia de tenir el sector industrial en l'economia catalana havia d'arribar al 25 per cent l'any 2020. Però li he de dir que, a hores d'ara, ho veiem poc factible, perquè hi ha una realitat a Catalunya, només cal fer un volt pels polígons industrials, la dificultat per obrir noves empreses és enorme. La finestra única segueix sense funcionar i hi ha unes traves administratives que dificulten enormement engegar nous projectes. La càrrega fiscal dificulta, també, l'emprenedoria i perjudica autònoms i pimes. Les deslocalitzacions, la fugida d'empreses s'han incrementat els darrers anys; algunes de molt significatives tenen a veure amb la deriva separatista de Convergència Democràtica de Catalunya i del seu Govern.

Fa pocs dies Covestro, la filial de Bayer, anunciava la provisió de 73 milions d'euros per tancar la seva planta de Tarragona, un tancament que tindrà conseqüències molt greus en altres empreses químiques, en especial les productores de clor, com, per exemple Ercros. I fins ara només tenim bones paraules. No ens consta que el Govern hagi fet gestions suficients i, sobretot, eficaces i eficients per evitar aquestes deslocalitzacions i perquè, si finalment es produeixen, no tinguin un efecte dòmino negatiu.

Treballin de valent per enfortir la indústria i per aconseguir les condicions que permetin el creixement de tots els sectors productius. Deixin de jugar a la política de ficció i als canvis de *statu quo* que només generen incertesa i inseguretat jurídica a les empreses i dificulten el seu creixement. Cerquin el consens, obrin-se al diàleg i generin les sinergies necessàries per dotar de millors condicions el sistema empresarial i augmentar la competitivitat de les nostres empreses. Nosaltres seguirem cercant fórmules que permetin millorar aquestes condicions i caminar tots plegats cap a un creixement sostenible i sostingut. És el que la indústria ha de tenir, perquè la indústria ha de tenir un lloc molt destacat, com sempre ha estat a Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la indústria té i tindrà un paper molt destacat en l'economia d'aquest país. Ara està en el 20 per cent del seu PIB; si hi afegim els serveis directament vinculats a la indústria, sumen pràcticament el 50 per cent del seu PIB i continua tenint..., i sí, el que volem és incrementar-ho. Deia –diu–: «Hi ha dificultats a les empreses, les empreses tenen dificultats per crear-se.» Quatre-cents vuitanta-nou tràmits a la finestra única empresarial; una llei aprovada que comença a desplegar-se, de simplificació de l'activitat administrativa; l'any passat es van crear..., no només no es van destruir, sinó que es van crear..., les constitucions de societats van augmentar un 5,2 per cent en aquest país, i al mes de gener ha continuat creixent.

Deslocalitzacions pel procés, no n'hi ha –no n'hi ha–, i cada dia s'anuncien noves inversions. Una multinacional coreana de les telecomunicacions ha anunciat Catalunya com a base per a la seva incorporació a Europa; una multinacional, Zurich, va anunciar la creació d'un centre *big data* aquí a Barcelona; la multinacional Nestlé ha anunciat la creació de totes les xarxes socials i la concentració de totes les xarxes socials a Catalunya. Si això, si aquests són exemples d'inversions que s'allunyen del país per por del procés, escolti, em sembla que més aviat el que passa és el contrari. Hi ha, és cert que hi ha empreses que se'n van, però no són empreses que se'n van o poden plantejar-se marxar pel procés; es plantegen marxar per les dificultats que tenen, per exemple, amb el cost de l'energia o amb la manca d'infraestructures estratègiques, que és el que no tenim i és el que no tenim capacitat de decidir. I per això estem treballant, per tenir, amb aquest procés, la plena capacitat de decidir sobre la política energètica i les polítiques de les grans infraestructures de transports i comunicacions.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Novena pregunta, sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat per al millorament del finançament autonòmic.

Pregunta al Govern sobre les negociacions amb el Govern de l'Estat per al millorament del finançament autonòmic

310-00030/11

Formula la pregunta el senyor Joan Coscubiela, de Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, porta vostè tres mesos i encara no ens ha dit si el Govern, en matèria de finançament, opta per la desobediència i la desconexió o opta per la negociació. Ens ho pot respondre avui?

La presidenta

Té la paraula el vicepresident del Govern, senyor Oriol Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Em sembla que no són tres mesos, em sembla que avui fa dos mesos. Escolti, nosaltres..., jo aprecio molt els *aspavientos* que fan alguns diputats de l'oposició però això no els dóna més arguments a les seves preguntes, diguem-ne. Escolti'm una cosa, la nostra explicació és claríssima, ja ho hem explicat diverses vegades: la nostra voluntat, òbvia-

ment, és la de fer la independència de Catalunya i així ho farem. Ara, al mateix temps ens sembla que és obligatori donar a conèixer als ciutadans d'aquest país quina és la situació i, en aquest sentit, li apporto una dada afegida.

Segons la Llei d'estabilitat parlamentària, les administracions autonòmiques haurien de gaudir de l'1,07 per cent del dèficit; efectivament gaudirem del 0,3 per cent. Aquesta diferència de gairebé vuit dècimes són 1.600 milions d'euros. Si a això hi afegim l'encaixa no-liquidació corresponent al 2014, que són diners que ens corresponen des del 2014, segons el mateix Ministeri d'Hisenda, 1.400 milions més, estem parlant de 3.000 milions. Si a això hi sumem el càlcul a la baixa de les bestretes del 2016, perquè la mateixa pilota financera del 2013, 2014, 2015, també l'estan fent aquest any, ens situaríem a més de 4.000 milions. Per un pressupost que el 88 per cent és finalista i, per tant, el 12 per cent no és finalista, i que es situa, per tant, en territori no finalista al voltant dels 2.400, els 2.500 milions d'euros, tenir-ne 4.000 més –4.000 milions més– o 4.000 milions menys, de tenir-los a no tenir-los, em sembla que és una diferència brutal. I em sembla que en això vostè també està d'acord amb mi.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies. Senyor vicepresident, li tornem a reiterar: en matèria d'exigència al Govern espanyol, amb un finançament just i amb tracte digne, ens tindrà, a Catalunya Sí que es Pot, sempre al seu costat; hi pot comptar i així serà. Però amb la mateixa claredat i amb la mateixa contundència li diem que amb això no hi ha prou, que vostès han de començar a assumir les responsabilitats que tenen en la matèria de política fiscal i, en aquest sentit, li tornem a preguntar, per quarta vegada en aquests dos mesos: pensa el seu Govern reformar l'impost de successions per acabar amb el regal de 500 milions d'euros als patrimonis dels catalans més rics mentre diu que no té diners per fer polítiques socials? Pensa el seu Govern millorar la progressivitat de l'impost del tram autonòmic de l'IRPF per a les rendes més altes? Pensa el seu Govern, d'una vegada per totes, començar a recaptar els impostos dels habitatges buits? Pensa el seu Govern deixar de finançar escoles d'elit que segreguen per sexes mentre diu que ha de tancar centres de l'etapa zero-tres anys? Pensa el seu Govern rediscutir les desgravacions fiscals dels impostos propis o ho pensa deixar com està? Pensa el seu Govern acabar amb les subvencions, per dir-ho d'alguna manera, als cortesans del règim o pensa deixar-ho tal com està? Pensa el seu Govern modificar les subvencions institucionals perquè deixin de ser publicitat, subvenció encoberta?

Totes aquestes són respostes que ha de fer vostè, i això és responsabilitat seva, i ja és hora que les comenci a respondre, perquè no té gaire sentit només situar les responsabilitats fora. Hi insisteixo, ens tindrà al seu costat, però vostès no poden continuar dient que el Govern de Junts pel Sí no és el Govern de CiU, però, en canvi, les polítiques continuen sent les mateixes; almenys, de moment.

Vostès no són Convergència Democràtica de Catalunya, fins i tot Convergència Democràtica de Catalunya ja no és Convergència Democràtica de Catalunya, però entendrà vostè que la ciutadania no es pot conformar a tenir un govern que té consellers que són d'allò més *chupi guay*: –la Dolors, el Toni, el Raül, l'Oriol...– si es continuen fent les mateixes polítiques. (*Remor de veus.*) En aquest sentit –en aquest sentit–, li diré: no li demanarem res que vostè no pugui fer, però li exigirem tot allò que vostè pot fer i no està fent. I ara ja no està a l'oposició fent de govern, ara està fent de govern, i espero que vostès no pretenguin que el paper que feia Esquerra Republicana de Catalunya en l'anterior legislatura el passi a fer ara la CUP...

La presidenta

Se li ha acabat el temps, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

...perquè, aleshores, això...

La presidenta

Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Jo li vull agrair el qualificatiu *chupi guay*, perquè entenc que ho ha dit en un to positiu i... (*Rialles*.) Igual que agraiïa abans la ponderació de la intervenció, moderació i centrisme del senyor Espinosa, també li vull agrair la seva respecte als consellers *chupi guays* que té aquest Govern.

Dit això, vostè m'ha fet una pregunta enciclopèdica, que és una nova manera de fer preguntes, que és fer-ne..., jo n'he comptat unes setze o disset, perquè m'he descomptat –hi ha hagut un moment... Llavors, en la propera compareixença que tinguem en aquest Parlament, li contestaré amb detall totes elles. Una reflexió: si vostè fa referència a partits que ja no són el partit que eren perquè han canviat, etcètera, diguem que vostè n'és un expert, perquè el seu ho ha experimentat amb intensitat (*rialles i alguns aplaudiments*) i, per tant, és possible que vostè estigui en condicions de contestar alguna de les preguntes que ha fet millor que jo mateix. En tot cas, em comprometo a contestar-li les setze o disset que ha fet en la propera compareixença, perquè necessitaré una mica més que els trenta-quatre segons que em quedaven.

Moltes gràcies.

La presidenta

Preguntes al president de la Generalitat. Desena pregunta, sobre la situació política i social.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política del Govern amb relació a Turquia i al poble kurd

317-00020/11

Formula la pregunta el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Fa només uns dies, la diputada i companya Mireia Vehí era detinguda i deportada per les autoritats turques quan viatjava amb una altra companya catalana a Diyarbakir, al Kurdistan, precisament en una acció claríssima de les autoritats turques d'evitar que hi hagi observadors internacionals que puguin veure i explicar les evidents vulneracions de drets fonamentals que, en aquests moments, hi han al Kurdistan.

No tinc temps, evidentment, per desenvolupar la política nefasta en matèria de drets humans de Turquia, l'evident context de vulneració d'aquests drets humans en els carers del Kurdistan, com aquesta mateixa setmana, precisament, a Diyarbakir, doncs, hi han hagut morts civils per part de les forces turques i com, diguem-ne, els que sou periodistes, en aquest sentit, sou perfectament coneixedors de com la qüestió de la llibertat de premsa, per citar un altre dret humà, és, evidentment, trepitjada i anorreada per part de les autoritats turques.

La nostra pregunta és: en aquest context, quina és la política d'aquest Govern, del Govern de Catalunya, amb relació a Turquia?

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Sí, molt bon dia. Gràcies, presidenta. Benvolgut diputat, la política amb relació al Govern de Turquia és tota aquella que ens permet l'Estatut de Catalunya, les nostres relacions internacionals, els nostres afers exteriors, i que ha de contemplar una panoràmica molt polièdrica, la que té a veure amb la que vostè descriu, particularment, amb relació al Kurdistan; la que té a veure amb els refugiats i les relacions entre la Unió Europea i Turquia i el conflicte de l'orient; la que té a veure amb l'economia; la que té a veure amb les relacions comercials i econòmiques de Turquia amb el conjunt de la Unió Europea. Per tant, el conjunt de l'interès d'aquest Govern amb relació a Turquia respon a aquesta complexitat dels interessos diversos que hi ha amb relació a Turquia-Europa, Turquia-Catalunya.

La presidenta

Té la paraula el senyor Benet Salellas.

Benet Salellas i Vilar

En relació amb la qüestió de les refugiades en parlarem un altre dia, perquè nosaltres, com a grup parlamentari, hem entès claríssimament que hem de treballar ja des del carrer i fora d'aquesta institució que no està demostrant estar a l'alçada de les circumstàncies, des de la nostra perspectiva.

En qualsevol cas, i com a país, com a Govern d'aquest país, de Catalunya, nosaltres, que hem viscut la nostra pròpia Turquia descafeïnada, quina és la posició clara i concreta que té el Govern de la Generalitat amb relació al poble kurd? Podem dir i podem tenir clar que hi ha un compromís de defensa i de suport al dret a l'autodeterminació del poble kurd i un clar compromís de suport i de solidaritat polític d'aquest Govern de Catalunya a les institucions i les entitats que lluiten des del Kurdistan?

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Com vostè deu imaginar, senyor diputat, nosaltres no som un govern «reaci», sinó justament tot el contrari, a entendre les causes de llibertat, d'autodeterminació que tenen els pobles del món. I, en aquest sentit, un d'ells és el poble del Kurdistan; ens hi sentim molt propers.

Tanmateix, deixi'm dir-li, ja que parlava de Turquia, per precisar més el que és el posicionament del Govern en el conjunt del que és la seva política exterior i, en particular, el que té a veure els interessos amb Turquia, que nosaltres som partidaris, com estic convençut que ho és el conjunt de la Unió Europea, que Turquia tingui les millors relacions amb la Unió Europea –les millors–, i si han de passar per convenis, per tractats, per acords, nosaltres ho veiem de bon ull.

Segona: Turquia és un actor molt rellevant en la seguretat d'una zona conflictiva. I, per tant, a Turquia ens hi hem de referir sovint des de molts punts de vista, i és un actor que volem que jugui a favor, i no en contra, a la seguretat d'una zona complexa per al conjunt del món.

I tercera: el que tots esperem de Turquia és que respecti els drets humans –que respecti els drets humans–, i això, en alguns punts, ens preocupa. I per això, si ens haguésim de referir a l'acord, al presumpte acord d'Unió Europea-Turquia amb relació als refugiats, hauríem d'expressar una molt –molt, molt– profunda preocupació.

Moltes gràcies.

La presidenta

Onzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions de membres del Govern d'Espanya en el sentit que no deixaran caure el Govern de la Generalitat pels problemes de solvència econòmica

317-00023/11

Formula la pregunta el senyor Xavier García Albiol, del Grup Popular.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, mentre veiem que el senyor Junqueras, el seu vicepresident, responsable d'Economia, està encantat, doncs, que una part de l'oposició li digui que és *chupi guay* i coses similars, en el dia d'ahir vàrem conèixer que l'endeutament de la Generalitat de Catalunya està per sobre dels 72.000 milions d'euros, eh? –i mentrestant anem discutint si és *chupi guay* o no és *chupi guay*–, cosa que significa que l'endeutament de Catalunya en aquests moments és el mateix que el que tenen la Comunitat de València i la Comunitat d'Andalusia juntes. Les agències de qualificació internacional han fet referència a la solvència de la Generalitat de Catalunya situant la Generalitat de Catalunya i la seva solvència en situació de fallida encara no, però anuncien que la situaran en situació de fallida i d'impagament.

La pregunta, senyor president, és molt clara: com valora les declaracions que ens les darreres hores han realitzat membres del Govern d'Espanya assenyalant que no deixaran caure l'economia de la Generalitat de Catalunya?

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, honorable presidenta. Senyor diputat, vostè presenta les coses com si el Govern de l'Estat espanyol ens fes una gràcia i ens fes el gran favor de finançar-nos. És la seva obligació –és la seva obligació. I, per cert, és una obligació que no compleix mai bé ni a temps. I, per tant, les conseqüències d'aquests incompliments en temps i forma de qui té l'obligació de finançar-nos, no ens les pot atribuir a aquest Govern.

La presidenta

Té la paraula el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Senyor president, jo no sé quina virtut tinc; la seva segur que és la de no contestar a les preguntes concretes que li fa el representat del Partit Popular de Catalunya.

Aquí hi ha una realitat, senyor Puigdemont. La realitat assenyalava que l'endeutament de la Generalitat de Catalunya en el darrer any ha augmentat un 12 per cent; que en aquests moments el 60 per cent de l'endeutament de la Generalitat està en mans del Govern d'Espanya, concretament, pels avançaments del pagament del Fons de liquiditat autonòmic, quan l'any 2012, quan va començar tot aquest procés que està portant Catalunya a un carreró sense sortida, l'endeutament en mans del Govern d'Espanya només era del 4 per cent. Avui, veient aquestes dades, senyor Puigdemont, Catalunya, econòmicament i financerament, és menys independent que l'any 2012. I tot això ho han provocat –ho han provocat– vostès.

Hi ha una realitat, i és que, en aquests moments, si les agències de qualificació, amb tots els errors, amb tot el que representen, porten la valoració de l'economia catalana, del nivell de solvència de la Generalitat de Catalunya, com li deia, a fallida, la realitat és que els mercats internacionals estarien, estaran tancant la porta al finançament de la Generalitat de Catalunya. I aquest és un aspecte que ens preocupa molt.

Per tant, senyor Puigdemont, li demanem, des del Partit Popular...

La presidenta

Senyor Albiol, se li ha acabat el temps.

Xavier García Albiol

...que es dediqui a... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vostè expressa una preocupació per la situació del deute de la Generalitat. El deute de la Generalitat representa, en el conjunt del PIB de Catalunya, el 33,6 per cent. Això el preocupa molt, al senyor Albiol. I, a més a més, augura no sé quins cataclismes perquè les agències de *rating*..., que no ho han dit encara, però diran no sé què. Bé, el deute de l'Estat espanyol sobre el seu PIB és de gairebé el 100 per cent –100 per cent. No li he sentit gaire preocupació per una situació que, en fi, jo crec que és insostenible.

A més a més, resulta que el 95 per cent del que es recapta Catalunya ho fa l'Estat espanyol. Doni'ns a nosaltres la capacitat de recaptar, doni'ns a la Generalitat de Catalunya la responsabilitat de recaptar allò que generem, i veurem si la relació ingressos *per capita*, despesa *per capita* i el deute que es genera o els dèficits que es generen en aquest sentit es corresponen al paisatge apocalíptic que vostè descriu o s'acosten més a allò que els qui defensem la construcció d'una república estem convençuts que tindrem capacitat de fer si som els responsables, aquesta vegada sí, de la capacitat de recaptar, la capacitat de fer polítiques fiscals a l'entorn d'aquesta recaptació i, per tant, de corres-

pondre a les expectatives que les economies internacionals poden tenir en una comunitat, en una regió europea dinàmica, com ho acaba de reconèixer el mateix *Financial Times*, i no una comunitat autònoma espanyola, que, amb el règim autònom espanyol, resulta que sí que és mereixedora d'aquestes qualificacions de *rating* que vostè diu.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Dotzena pregunta, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la derogació de l'Ordre BSF/130/2014, relativa al copagament de les prestacions per a l'atenció a les situacions de dependència

317-00022/11

Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, de Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. President, molt honorable, la setmana passada celebràvem un ple extraordinari sobre emergència social, i nosaltres esperem que, lluny de ser un fet puntual, aquest Ple hagi marcat una inflexió i que situï l'agenda social en les preocupacions permanents d'aquesta cambra.

Cal dir que els compromisos adquirits, tot i ser rellevants en molts aspectes, queden lluny de la realitat complexa i difícil que es va palesar en els debats d'aquest Parlament. I en alguns casos particularment dolorosos, diríem que l'actitud de la Generalitat encara sembla agreujar algunes situacions d'injustícia d'alguns col·lectius particularment castigats.

Mireu, és coneguda i indiscutible, per nosaltres, la irresponsabilitat del Govern espanyol, del Govern del PP, pel que fa al finançament de la Llei de dependència. Tanmateix, l'entrada en vigor de l'Ordre del 22 d'abril del 2014, sobre l'avaluació dels recursos econòmics de les persones beneficiàries de la Llei de dependència, ha creat, ha generat situacions en què el copagament pràcticament engoleix els recursos d'aquestes persones. Tenim casos, casos reals, en què persones amb discapacitat física..., una persona que cobrava 950 euros i en pagava abans 740, amb la posada en marxa d'aquesta ordre, resulta que en paga 913, d'euros, en copagament. Per tant, es queda en una situació, realment, de veure els seus recursos literalment engolits.

Hi ha tot un seguit de federacions –Dincat, Ecom, Cocarmi– que ens han fet palesa la seva inquietud davant d'aquesta situació. I nosaltres li demanem quan faran el gest decisiu de derogar una ordre que causa aquesta situació absolutament intolerable.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, efectivament, vostè ho ha dit molt bé, el Ple de l'emergència social ha de servir i servirà per situar les polítiques socials en la prioritat de l'agenda d'aquest Govern. I tant és així, que les conclusions del Ple –que jo les tinc exactament a la vista al meu despatx, sempre, permanents– formen part ja del treball que ocupa els consellers i conselleres d'aquest Govern, perquè tenim pressa, tenim pressa a donar resposta a les expectatives, raonables, que es van generar en aquell debat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem fent estudis, estem en contacte amb tots aquests col·lectius, per intentar minimitzar els efectes i intentar revertir situacions que, efectivament, ens preocupen. Estem en aquesta fase. I, per tant, jo el que puc fer és remetre'l a tots els resultats que vostè anirà veient d'aquest Govern. Però també l'adverteixo: no és el mateix tenir un pressupost que no tenir-lo.

La presidenta

Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí; efectivament, sabia i no ignorem les dificultats pressupostàries i financeres de la Generalitat. Jo només li voldria recordar una xifra que ha sortit aquests dies: el 2015 –i és un tema del qual sembla que no agrada gaire parlar en aquesta cambra–, el 2015, hisenda, la hisenda espanyola a Catalunya, va recaptar en frau fiscal 2.127 milions d'euros, dels quals gairebé 400, el 18 per cent, corresponen a tributs de la Generalitat, la qual cosa demostra que, efectivament, si féssim un esforç per anar a buscar els diners on són potser podríem fer front a situacions realment d'emergència social.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Jo li agraeixo aquesta invitació indirecta a tenir una agència pròpia i, per tant, el convido que ens ajudi a fer aquesta agència i a poder presentar uns resultats molt millors dels que no presenten els que en són actualment els responsables.

El Govern ja hi està treballant, sobre això, i, a més a més, alguna informació en deu tenir vostè, i, en tot cas, si no la té, la consellera, amb molt de gust, la hi farà arribar perquè, com ja li he dit abans, per nosaltres aquesta és una preocupació que ens requereix tot l'èmfasi, intern i extern.

Hi ha molta gent que ho està passant molt malament. I quan parlem de gent, a alguns els podem posar noms i cognoms. I a aquests col·lectius amb què estem en contacte, que en sabem el patiment, sabem també, i ells en són també conscients, quina és l'agenda de respostes que aquest Govern els pot donar. I aquest Govern els donarà respostes. I els les donarà en la línia del que va aprovar aquest Parlament al Ple de la setmana passada.

Però, hi insisteixo, i és molt important que ho tinguem tots clar: si volem fer polítiques en la direcció correcta, si volem donar respostes en les reunions que tenim davant de la gent que ens ve a demanar per les seves expectatives, no és el mateix –no és el mateix– un govern amb pressupost que un govern sense pressupost.

I el pressupost es fa amb faves comptades, amb els ingressos dels que disposem avui. En volem tenir més? Sí. Però la manera de tenir-ne més és, nosaltres, com a mínim, recaptar els nostres impostos i poder fer un ús sobirà dels diners que genera aquest país, que està perfectament capacitat per fer front amb escreix a les seves situacions d'emergència i de pobresa.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Tretzena pregunta, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls d'un pacte pel treball

317-00021/11

Formula la pregunta el senyor Miquel Iceta, del Grup Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, l'atur, la precarietat laboral, l'augment de les desigualtats i la pobresa són els principals problemes dels catalans i les catalanes, i també haurien de ser el centre de les nostres actuacions.

El Grup Socialista ha interpellat i preguntat al Govern sobre aquests temes en diverses ocasions; en vam parlar extensament en el Ple específic de la setmana passada, i demà presentem una moció en què concretament li demanem el compromís d'impulsar un pacte pel treball.

Senyor president, quina és la seva opinió i el seu compromís al respecte?

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, si vostè el que em demana és quin és el compromís d'aquest Govern en l'atenció a la gent que no té feina, en el foment de l'ocupació, a atendre i superar la precarietat laboral, el compromís és absolut.

La presidenta

Té la paraula el senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Com no podia ser d'altra manera, senyor president. Senyor president, en aquests temes creiem que cal passar de les paraules als fets, de les promeses a les decisions i a les actuacions. Hi ha coses que no poden esperar.

El nostre grup ha estat sempre defensor, i, en moltes ocasions, impulsor, de grans pactes transversals i de país. I un gran pacte pel treball sens dubte és, més que necessari, imprescindible. I per a això no cal esperar setze mesos.

La resolució del Grup Socialista, aprovada al Ple de la setmana passada, diu –i cito literalment–: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a reiniciar els contactes amb els agents econòmics i socials per establir les bases d'un diàleg social que permeti acordar les reformes i directrius per fer possible un model de desenvolupament sostenible, socialment, econòmicament i mediambientalment; un acord que posi l'accent en el nostre teixit industrial i que tingui com a objectiu la reactivació econòmica al servei d'una ocupació de qualitat i amb drets; un model econòmic basat en el creixement i la innovació i no pas en la precarietat laboral i la devaluació salarial.»

Senyor president, a les Illes Balears la presidenta Armengol ha impulsat, amb els agents econòmics i socials, un gran pacte per la competitivitat, l'ocupació de qualitat i el progrés social. Creiem que els nostres veïns assenyalen el camí a seguir en una qüestió transcendental.

I és per això que li demanem que prengui el compromís, i el del seu Govern, en l'impuls d'un pacte pel treball que reprengui l'empenta de l'acord estratègic fet per anteriors governs de Catalunya; que impulsi la creació d'una taula amb agents econòmics i socials, i que ens posem a treballar tots plegats per un nou model productiu, pel diàleg social i per la creació d'ocupació i la millora de les condicions laborals.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, moltes de les coses que diu que vostè... (*Veus de fons.*) Aquest Govern ja les està fent. I jo, personalment, com a president, me'n faig un..., no, un tip, no, perquè no m'atipo mai, d'això, però no paro de reunir-me amb tots aquests agents que vostè diu; escoltar-los i dissenyar propostes. Algunes són concretes sobre situacions industrials particulars, que demanen una resposta particular, i d'altres són de sector o globals.

No ho devem fer tan malament, ni ho van fer tan malament els nostres predecessors, quan els indicadors d'avui són sensiblement millors dels que presenta el conjunt de l'Estat espanyol, en termes de creació d'ocupació, en termes del mercat de treball, en termes d'inversió estrangera, en termes d'exportacions –de fet, en exportacions, hem batut el rècord històric d'empreses exportadores.

Per tant, malgrat els problemes que tenim, i que en som conscients, vostè m'haurà de reconèixer que els indicadors en aquest sentit de les polítiques privades i públiques per dinamitzar l'economia catalana i, per tant, per generar llocs de treball i, per tant, per generar recursos per poder atendre les situacions de necessitat, lluny de ser les òptimes, són sensiblement millors que les que teníem i, sobretot, molt millors que les que tenen els països del nostre entorn.

Si volen pacte, que és un concepte molt propi d'aquest Govern –aquest Govern és un govern de pacte, fixi's, és un grup parlamentari de pacte, és un govern que, a més a més, obre el pacte a tothom, i ahir hi va haver una mostra de la voluntat de diàleg del Govern a l'idea del pacte; és una cosa molt consubstancial en l'ADN, jo diria, fins i tot del catalanisme en el seu sentit ampli–, el pacte no es pot fer a base de propostes demagògiques, de propostes incomplibles, de propostes que vagin en la direcció contrària de la que hi van anar, per exemple, les conclusions del Ple de pobresa, que sí que van ser, crec, basades en la realitat i en un exercici col·lectiu de tothom de fer propostes que toquessin de peus a terra i que responguessin realment als problemes de la gent. Propostes demagò-

giques que situïn despeses inassumibles pel pressupost de la Generalitat, em sembla que no és tenir voluntat de pacte.

I, en tot cas, del primer pacte pel treball que segurament tindrem possibilitats d'aprovar en aquest Parlament, seriós i que incidirà directament en la situació del treball se'n diu «pressupost».

La presidenta

Catorzena pregunta, sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la intenció d'obligar els funcionaris a pagar els impostos per mitjà de l'Agència Tributària de Catalunya

317-00019/11

Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. *Senyor president*, hemos sabido que en las próximas semanas la agencia tributaria catalana pretende cobrar a la fuerza los impuestos de miles de contribuyentes a través de una administración pública como es la Diputación de Barcelona. Este hecho, obviamente, ha despertado desconcierto y preocupación entre trabajadores y sindicatos, ante las posibles implicaciones y responsabilidades que se pueden derivar, y, obviamente, también por la gestión de datos personales, datos muy sensibles relacionados con la declaración de la renta, por parte de una agencia tributaria que no tiene competencias para recaudar este tipo de impuesto.

La pregunta es: ¿qué le parece esta situación que están sufriendo los servidores públicos? ¿Tienen ustedes pensado repetir esta situación desde otras administraciones públicas, por ejemplo desde la Generalitat, poniendo así en la misma situación de incertidumbre a los miles de funcionarios?

Gracias.

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, hauria de ser més rigorosa en la utilització de conceptes relacionats amb la recaptació de tributs, les responsabilitats de les administracions, sobretot de l'Administració local, com és en aquest cas, perquè del paisatge que vostè descriu a la realitat no és que hi hagi distància: és que hi ha un abisme. De manera que sigui més prudent, perquè es trobarà no només que està insinuant o acusant una institució pública d'incórrer en pràctiques... –no ha dit «illegals», però gairebé se li entenia tot, en les seves paraules–, quan és exactament el contrari.

La presidenta

Té la paraula la senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Hombre, que usted me dé lecciones de rigor y de prudencia, un presidente de la Generalitat que quiere declarar la independencia, no..., me lo permitirá, pero me da un poco de risa.

Yo no he dicho que sea ilegal; digo que ustedes están obligando a contribuyentes catalanes a ingresar su IRPF a la agencia tributaria catalana. ¿Y sabe por qué lo están haciendo así? Porque cuando ustedes lo pidieron de forma voluntaria ¿sabe cuántos catalanes corrieron a la agencia tributaria catalana a ingresar su IRPF? Ochenta y tres. Como ustedes no lo han conseguido voluntariamente, ahora quieren obligar, como siempre, a los conejillos de indias que son los funcionarios.

Ustedes utilizan a los funcionarios para financiarse, cuando han sido los funcionarios de toda España que más han sufrido los recortes, que tienen el dudoso honor de ser los únicos que no han recuperado la paga del 2012. Eso sí, les quieren hacer partícipes de sus estructuras de estado, y realmente es muy curioso, porque, la misma semana que ustedes mismos reconocen que ni en su propio partido la independencia seduce a todos

y que habrá gente en su propio partido que vote que no a la independencia, ustedes obligan a los funcionarios a participar de su obsesión separatista.

Nosotros queremos proteger a los funcionarios, porque los funcionarios tienen que trabajar con imparcialidad, sin injerencias políticas y sin que ustedes les obliguen a significarse políticamente. Porque ¿qué pasará con los funcionarios que no quieran colaborar, que no quieran que sus datos personales sobre la renta, sus pensiones compensatorias, sus datos sensibles, los tenga la agencia catalana tributaria, que no tiene competencias para eso? ¿Les obligarán a significarse, o les obligarán a callarse y a contribuir con sus estructuras de estado?

Ustedes van a intentar poner a los funcionarios entre la espada y la pared, y nosotros no se lo vamos a permitir, porque los funcionarios son la mayor garantía de un estado del bienestar. Y nosotros queremos que el Gobierno de la Generalitat les proteja, les pague cuando toque y les deje trabajar con imparcialidad y con neutralidad.

Muchísimas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, perquè els funcionaris puguin treballar amb tranquil·litat i amb independència li agrairan moltíssim que els deixi de fer servir com a arma política, perquè han de treballar tranquil·lament. *(Aplaudiments.)* Els funcionaris, que han demostrat una capacitat de servei al país admirable, i ho dic cada vegada que en tinc l'oportunitat, especialment els que treballen en el sector social, els que treballen a l'educació, els que treballen a la salut..., perquè han aguantat el sistema, amb unes ràtios de les quals ningú mai no parla, perquè aquestes són favorables, de la qualitat del sistema, de satisfacció dels usuaris i de resultats finals, insuperables. I, per tant, gràcies als funcionaris d'aquest país, aquest país funciona la mar de bé.

Segona qüestió: si hi ha algun conflicte polític..., qui és al jutjat avui són quatre exdirigents o quatre exmembres del Govern, quatre polítics: el president Mas, la vicepresidenta Ortega, la consellera Rigau i el conseller Homs; cap funcionari, m'entén? I si algun funcionari ha tingut algun problema algun dia ha estat algun mestre perquè ha volgut aplicar bé la Llei de normalització lingüística, eh?, i en aquell moment a vostès no els he sentit preocupar-se pels mestres que estan defensant l'escola pública i l'escola en català a peu del territori. *(Aplaudiments.)*

I finalment... *(Remor de veus.)* I finalment –una mica de calma...–, i finalment, a vostè li mereix més garantia de compliment de la llei una gestoria privada que la Diputació de Barcelona, eh? Per què? Perquè què fa? Ni la Diputació de Barcelona ni cap administració ha obligat cap funcionari a res. Quan una administració, un ajuntament o una diputació, ingressa la part seva a l'agència tributària perquè ho pagui a l'agència espanyola, fa el mateix que moltes empreses o altres administracions –ajuntaments també– estan fent amb gestories privades. Perquè fan el mateix: els paguen els diners i la gestoria privada paga l'agència tributària; i l'agència tributària té la seva responsabilitat de liquidar la relació amb cada contribuent. Per tant, no confongui, no intenti presentar les coses de manera que no són, encara que vostès d'això en són especialistes...

La presidenta

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...perquè, finalment, la realitat és molt més tossuda del que vostès... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al president i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)*

La presidenta

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'impuls definitiu del Corredor Mediterrani

317-00024/11

Formula la pregunta el senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, com alguns portaveus s'hi han referit, la setmana passada vàrem celebrar el Ple monogràfic sobre la pobresa. Nosaltres, des del nostre grup parlamentari, atenent les enormes dificultats a què abans el vicepresident es referia, econòmiques, limitacions econòmiques de la Generalitat, nosaltres d'aquest Ple en fem una valoració positiva, dels acords d'aquest Ple. Ara l'obligació, ara el repte és fer-los efectius perquè, perquè aprovem una cosa, la realitat no es transforma automàticament. I aquí hi serem.

Però el Ple també parlava d'una altra cosa que es deia «reactivació econòmica», des de la certesa que la millor política social que pot haver-hi és que la gent trobi i tingui feina, que la recuperació econòmica es tradueixi justament en llocs de treball estables i salarialment dignes. Aquest és el gran objectiu, no?

Lluny de molts fatalismes, lluny de molts discursos de la por, lluny de moltes mentides, doncs, a Catalunya hi ha un degoteig de dades que, certament, conviden a l'esperança; no al cofoisme, però sí a l'esperança, i nosaltres ho volem posar en valor. I crec que hem d'aprofitar, doncs, totes aquestes oportunitats que vénen. S'ha dit avui, però s'ha de posar en valor davant d'aquest fatalisme, no?, que, per exemple, Catalunya ha estat designada com la millor regió del sud d'Europa per invertir-hi aquest any i l'any que ve. El conseller d'Empresa i Coneixement avui ha posat molts exemples de dades positives.

La reflexió és la següent, no? Imaginem-nos quantes oportunitats més podríem tenir i que sòlides les podríem tenir o podrien ser, si tinguéssim les infraestructures que nosaltres mereixem i que nosaltres requerim, i si no hi hagués aquest dèficit d'inversió en infraestructures, especialment en aquelles que són absolutament estratègiques del tot, aquelles que sent estratègiques l'Estat o les alenteix o tot allò que fa ho fa arrossegant els peus. I en aquest cas ens referim a una de molt estratègica, com és el Corredor Mediterrani, tot el que fa referència al Corredor Mediterrani, que esdevé absolutament clau per consolidar la nostra competitivitat i la nostra obertura al món, i això vol dir també llocs de treball i llocs de treball de qualitat.

És per tot això, president, que nosaltres li preguntem d'una manera molt concreta quina transcendència dóna el nou Govern, el seu Govern, doncs, a aquesta infraestructura i quines accions té previstes de cara al seu impuls definitiu.

La presidenta

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la valoració que fem, la prioritat que li donem és absoluta, és màxima. No és el mateix el país, per tant, la gent, la seva economia, la competitivitat de les seves empreses, la salut del seu model econòmic, amb Corredor Mediterrani que sense Corredor Mediterrani. De fet, ahir els usuaris de l'Euromed ja van comprovar el que representa tenir un corredor mediterrani de fireta, eh? Va haver-hi un incident lamentable que va tenir, si no ho recordo malament, cinc hores aturada la principal via de comunicació ferroviària entre Catalunya i el País Valencià, d'una manera absolutament tercermundista.

Per tant, absoluta i total prioritat en el Corredor Mediterrani, perquè és un eix de cohesió social, és un eix de creació de riquesa, és un eix de creació d'oportunitats, i nosaltres, com a govern responsable..., i ens sentim, no sols del tot, perquè li reconec que des del País Valencià i des de les Illes Balears hi ha notícies positives en aquest sentit, però sí que amb relació a l'Estat espanyol ens sentim molt sols –molt sols– davant la defensa d'una infraestructura que la Unió Europea considera prioritària i que, a més a més, ha obert grans oportunitats perquè pugui tenir el seu desenvolupament a través del pla Juncker.

Per tant, per poder nosaltres aprofitar aquestes aliances estratègiques i les oportunitats estratègiques, hem decidit que no només no abaixarem el nivell de reivindicació i d'exigència a l'Administració espanyola dels compliments inexcusables per als ciutadans de Catalunya i d'aquesta part d'Europa, sinó que hem passat encara més a l'acció, però... De fet, el proper dilluns el conseller Rull es reunirà amb la responsable d'Habitatge, Obres Públiques i Vertebració del Govern de la Generalitat Valenciana, la María José Salvador, perquè comencem ja a teixir aquestes aliances imprescindibles perquè el Corredor Mediterrani vagi prosperant.

Alhora, proposarem instruments conjunts de seguiment polític i tècnic i d'interlocució amb el Govern de l'Estat espanyol i amb la Unió Europea, perquè li volem explicar a la Unió Europea que l'Estat espanyol no està complint. I no està complint no només amb relació a les expectatives dels catalans i dels valencians, i dels murcians i dels andalusos, sinó del conjunt d'Europa, i de l'incompliment d'Espanya, la factura també la paga el conjunt d'Europa. I en aquest sentit constituïrem una taula estratègica del Corredor Mediterrani, que jo mateix, conjuntament amb el conseller Rull, convocaré en les properes setmanes, a la qual convocarem també les administracions i els agents econòmics i socials, i esperem que no hi hagi absències.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple. Atès que aquesta composició està inclosa en el dossier, que ja ha estat distribuït als diputats i a les diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura.

Situació de compatibilitat de diputats

234-00145/11 a 234-000147/11

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El tercer punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de tres diputats.

El secretari tercer, Joan Josep Nuet, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que ha estat publicat en el dossier. Prego al secretari que procedeixi a la lectura.

El secretari tercer

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda el dia 1 de març de 2016, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'examinar les dades declarades de les diputades Maria Assumpció Laïlla i Jou, Pilar Castillejo Medina i Adriana Delgado i Herreros relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceixen i als càrrecs públics que ocupen, en compliment de l'article 23.1.b del Reglament, la comissió, tenint en compte la legislació aplicable en matèria d'incompatibilitats dels diputats, d'acord amb l'article 18.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de les diputades Maria Assumpció Laïlla i Jou, Pilar Castillejo Medina i Adriana Delgado i Herreros.

»Palau del Parlament, 1 de març de 2016.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Com que no hi ha cap objecció, queda aprovat el dictamen.

Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, per a l'eliminació dels concerts de les escoles que separen per sexes (debat de totalitat)

202-00007/11

I passem ara al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació, per a l'eliminació dels concerts de les escoles que separen per sexes.

D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, la senyora Jéssica Albiach.

(Pausa llarga.)

Jéssica Albiach Satorres

Ja estem tots? Bé, bon dia a tothom. Primer de res, vull agrair al company Joan Mena, que ara el tenim al Congrés, la proposició de llei sobre la qual debatem avui, perquè era seva i ara ens la fem nostra, i al Cercle de Feminismes de Podem Catalunya, que m'ha ajudat a preparar aquesta intervenció.

Era l'any 2009 i al Govern de la Generalitat hi havia un tripartit, un tripartit en què estava Iniciativa i Esquerra Unida, estava Esquerra Republicana i estava el PSC. En aquells moments, Iniciativa i Esquerra Unida es va quedar sola lluitant contra un article; contra el mateix article sobre el qual debatem avui, l'article 43 de la Llei d'educació catalana. Si en aquells moments us haguéssiu posat d'acord, ara no estaríem donant-li voltes a aquest despropòsit. De tota manera, senyors i senyores socialistes, estem feliços que hagen canviat d'opinió i animem la resta de grups de la cambra a fer gala del progressisme que tant ens predica aquest Parlament i, per tant, a votar en contra de l'esmena a la totalitat que han presentat Junts pel Sí i el Partit Popular.

Ja a l'octubre del 2013 vam desaprofitar una oportunitat magnífica d'acabar amb el finançament públic de les escoles que segreguen per sexe, perquè Convergència i Unió i el Partit Popular es van posar d'acord. I avui tornem a tindre la mateixa situació. El que veiem en aquesta esmena a la totalitat és el que denunciem sovint: que PP i Convergència són la mateixa dreta, són igual de conservadors i d'elitistes, i actuen igual quan es tracta de defensar els interessos dels privilegiats i les idees més retrògrades. Ho han fet amb aquesta esmena a la totalitat, ho han fet modificant l'article 135 de la Constitució, ho han fet acordant el sostre de dèficit i ho han fet amb la reforma laboral. Senyors i senyores d'Esquerra Republicana, diputats i diputades independents –les que queden, clar–, us convidem a votar de manera diferenciada de Convergència i del PP, i a ser coherents amb el que sempre han defensat.

La realitat que ens trobem és que, a Catalunya, setze escoles catalanes regentades per l'Opus Dei reben 30 milions d'euros anuals dels fons públics, subvencions que no s'han vist afectades, tot i les retallades en educació dels darrers temps que han arribat fins al 20 per cent. I quins arguments hi ha darrere d'aquests concerts? Bé, hi ha arguments de la superioritat de l'escola segregada basats en diferències del desenvolupament i maduració de les nenes i nens, diferències en els comportaments i actituds dels infants que impliquen un efecte negatiu, com ara el fracàs escolar o la violència que existix en una educació mixta. Si bé l'argumentació és moderna, el recurs és antic: és la naturalització de la desigualtat que posa sota sospita el concepte d'igualtat, perquè és un criteri injust i homogeneïtzador front a la diversitat natural entre homes i dones. Aquest és un argument recurrent que ja va ser utilitzat, per exemple, per Rousseau.

Però el que això amaga és una postura ideològica, una postura que nega la importància de l'entorn social en la transmissió de gèneres i busca el suport en diferències biològiques per a postular una educació segregada que respondria a una necessitat natural; és una reacció contra els avenços de les dones i els canvis que aquests generen en la societat, que posen en perill el manteniment d'institucions androcèntriques, com, per exemple, les religioses. No és casualitat que només quede el reducte d'escoles segregades vinculades, en la seva majoria, a ordes religiosos. I només cal veure que va ser la dictadura franquista qui va recuperar la segregació per sexes i va eliminar la coeducació que ja estava en la Segona República.

L'afirmació de la superioritat de l'escola segregada és l'argument que amaga que homes i dones hem de jugar rols diferents a la societat, i, per tant, hem de ser educats de

manera diferent. Marina Subirats ja ho diu: «Educar separatament solament té sentit si es parteix de la idea que cada sexe ha de tenir una funció social diferent, i, per tant, que dones i homes no han de gaudir de les mateixes possibilitats.» Doncs, bé, homes i dones han de ser lliures per a adoptar tot tipus de papers en la vida segons les seues aptituds i gustos, i una educació separada el que fa és fomentar els vells estereotips de la divisió sexual tradicional, que ja no tenen sentit, avui, en la nostra societat.

Tal vegada vostès em diran que a països com els Estats Units o Alemanya s'aplica cada vegada més aquest model segregador per a lluitar contra el fracàs escolar. I jo els dic que no volem un model educatiu ni com el d'Alemanya ni com el dels Estats Units. A Alemanya, ja a l'educació secundària, s'inclouen quatre tipus d'escoles, segons les capacitats dels alumnes i segons les recomanacions del professorat, i només a un grup, el dels més privilegiats, els suposats més intel·ligents, se'ls prepara per a la universitat; i a la resta, se'ls limiten les seves expectatives a través de l'educació. Si el model de Convergència i del PP és Alemanya, cal recordar que aquest model ha rebut nombroses crítiques tant de la UNESCO com de l'OCDE, perquè no ha aconseguit superar el baix èxit escolar de les classes treballadores i dels immigrants. I, pel que fa als Estats Units, hi ha cinc-centes escoles que segreguen per sexe; més de la cinquena part estan a Carolina del Sud, un dels estats més desiguals i més racistes que hi ha als Estats Units. Per tant, compte amb els referents amb què ens volen enlluernar.

Diuen que les escoles segregades augmenten el rendiment escolar, especialment les matemàtiques en les noies, i que, a més, redueixen la violència i el fracàs escolar en els nois. No ens enganyem, a aquests centres concertats segregats van les famílies amb un nivell adquisitiu i cultural alts. Són escoles amb dotacions i recursos que una escola pública no té, i aquestes són les variables explicatives de l'èxit escolar, i no la divisió sexual, com ens volen fer creure.

A aquestes alçades, classificar les persones pel seu gènere és retrògrad. Homes i dones tenim una part femenina i una part masculina, i cadascú en desenvolupa més una o altra en funció del seu cap i no del seu cos. Cadascú evoluciona segons el seu sentir i la seua llibertat personal. Les etiquetes no són d'aquest segle, i si algú les vol seguir aplicant que se les pague, no pot esperar que l'Administració pública ho faça.

Però no només tenim arguments socials i de gènere contra l'educació segregada. La Llei d'educació catalana, l'Estatut i la Constitució defensen un model educatiu regit pels valors propis d'una societat democràtica: la llibertat personal, la responsabilitat, la solidaritat, el respecte i la igualtat. La Llei d'educació prohibeix la discriminació per sexe en els criteris de prioritat en l'accés als centres educatius. I, a l'article 2 de la LEC ja es considera que s'ha de fomentar la igualtat real i efectiva entre homes i dones. La segregació per sexe és contradictòria amb aquests principis, ja que dinamita tot principi d'igualtat. És per això que no hi ha escoles públiques que diferenciï per sexe a Catalunya, ja que aniria en contra de l'ordenament jurídic. Però vet aquí que la Generalitat sí que manté concerts educatius amb algunes escoles catalanes que segreguen per sexe. Curiós i intolerable.

I si parlem de la lliure elecció de centre per part de pares i mares, cal recordar que la LEC té un principi ordenador i rector que és la igualtat real i efectiva entre dones i homes i la coeducació. Segons l'Estatut, l'Administració té l'obligació d'oferir una escola pública i de qualitat que siga una eina d'igualtat d'oportunitats i també reconeix que els centres docents privats poden ser sostinguts amb fons públics, d'acord amb el que determinen les lleis, però no té l'obligació de respondre a la demanda de lobbys religiosos. És més, no poden..., no es pot, des dels poders públics, fomentar una cosa que va en contra dels nostres postulats jurídics. No podem, doncs, des del Parlament o des del Govern, legitimar, ni incentivar models educatius que atempten contra el principi d'igualtat d'oportunitats i, a més, normalitzen la diferenciació entre dones i homes. Si ho tolerem estem torpedinant la principal eina que tenim per a seguir millorant la nostra societat, i és l'educació.

El que proposem és molt simple. I no es tracta de vulnerar cap dret a ningú a escollir el centre en què vol estudiar, i tampoc es tracta de vulnerar el dret dels propietaris de les escoles afectades a mantenir el seu projecte educatiu. Es tracta que ho facin en l'àmbit privat i no amb l'empara dels recursos públics.

L'escola ha de ser com la vida real; ha de ser un entorn pedagògic on aprendre tolerància, respecte i col·laboració des de la diversitat cultural, funcional, sexual, de procedència i de gènere, no pot convertir-se en una bombolla. La coeducació comporta justament això: la promoció d'una educació que potencia la igualtat real d'oportunitats i l'eliminació de tota mena de discriminació, així com la integració, de forma explícita i amb continguts d'aprenentatge, de la perspectiva de gènere.

Vostès parlen sovint de desconexió. Doncs, bé, aquí i avui sí que tenim la possibilitat real de desconnectar, de desconnectar de polítiques retrògrades com la LOMCE del ministre Wert, de diferenciar-nos i de consolidar un model propi català, com la LEC, però cal voluntat política; una voluntat absent durant l'última legislatura, per part de la consellera Rigau, i sembla, per aquesta esmena a la totalitat, que també falta voluntat política per part de l'actual consellera.

Podem aprovar avui aquesta modificació de la LEC per acabar amb els privilegis d'alguns a costa de l'educació pública. El manteniment d'aquests concerts ens costa anualment als catalans i les catalanes 30 milions d'euros. Si pensem que la construcció d'una escola costa al voltant de 3 milions d'euros, a Catalunya tenim deu escoles menys que defensen la coeducació; deu escoles menys que defensen un model de societat igualitari i just, i deu escoles menys que defensen la construcció d'una societat que tingui en compte la justícia de gènere.

Arribats a aquests punt, hem de decidir si volem una societat en què homes i dones tinguen característiques, hàbits i emocions diferents, que els encaminem cap a posicions, tasques i papers socials diferents. O si, en canvi, considerem que no s'ha de marcar els destins i el rols socials a partir del sexe i, per tant, no calen espais segregats. Aquesta és la veritable distinció entre qui està per l'escola segregada i qui està per la coeducació. Tenim motius jurídics, socials i de gènere.

Torno a insistir-hi, senyors i senyores d'Esquerra Republicana i independents de Junts pel Sí, siguen coherents, siguen valentes i prohibisquen explícitament que les escoles que segreguen per *sexy* –sexe– rebin diners públics. Desmunten... (*L'oradorariu.*) *Sexy...* Desmunten el blindatge de què gaudeixen aquestes escoles. No ho demanem només nosaltres, no?, de fet, ja ho demanava el conseller Romeva davant la Comissió Europea amb les seues preguntes. Per tant, siguen coherents, siguen valentes i, pel bé comú, necessitem que les escoles que reben diners públics siguen coeducatives, laiques i feministes.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí té la paraula la senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Bon dia, presidenta, conselleres, conseller, diputades i diputats. Senyora Albiach, valents ho som tots, els 135 diputats d'aquest Parlament. El que hem de ser és clars i responsables –*i responsables*, no irresponsables. I dir les coses pel seu nom i no amagar l'ou, i sobretot no fer demagògia. Anem al gra. Què diu la proposició de llei? I de què dissentim Junts pel Sí del que diu la proposició de llei? Doncs, primer de tot, la mateixa memòria justificativa; la memòria justificativa diu que dues sentències del Tribunal Suprem, secció IV de la sala del contenciós, deixen al marge de la legalitat els concerts amb les escoles i instituts que segreguen per sexe. Aquestes escoles que només admeten alumnes d'un o altre sexe poden existir en el nostre sistema educatiu, però, tal com diu el Tribunal Suprem, s'exclou aquests centres de la possibilitat de concertar amb l'Administració competent el seu sosteniment amb fons públics.

Estic d'acord amb el que diu el Suprem, perquè és el que diu el Suprem. Però, en tot cas, aquestes sentències del Suprem són del 26 de juny del 2012 i del 24 de juliol del 2012. I, tant els redactats de la LOE-LOMCE –és a dir, la LOE modificada per la LOMCE–, com les lleis dels pressupostos generals de l'Estat 2013, com la jurisprudència del Tribunal Constitucional, procuren donar cobertura jurídica al concert d'escola diferenciada. Les sentències del Suprem, ho reitero, són del juny i del juliol del 2012,

i la LOMCE entra en vigor el gener del 14, i l'article 17 dels pressupostos generals de l'Estat del 2013, el desembre del 2012.

Per tant, la memòria justificativa de la seva proposició de llei està caducada, caducada per tota la legislació posterior. Ho dic perquè això és així. I vostès van entrar aquesta proposició de llei el gener del 2013 per primera vegada, quan els pressupostos generals de l'Estat del 2013 ja havien entrat en vigor, tot i que no la LOMCE. I tornen a entrar aquesta proposició de llei el desembre del 2015 amb la memòria justificativa idèntica. L'exposició de motius –que ara hi entro–, idèntica, obviant les sentències del Constitucional, la LOMCE, i, això sí, modificant, modulant l'articulat.

Perquè... (*Veus de fons.*) Ja parlarem de desconexió, senyor Coscubiela. Perquè és el Partit Popular, amb majoria absoluta, que blindja judicialment –i dic «judicialment», perquè no parlem de desconexió de legislació, parlem judicialment– els concerts amb la LOMCE i amb les lleis de pressupostos de l'Estat. Ja abans de l'aprovació de la LOMCE, la Llei dels pressupostos de l'Estat 2013 va ser motiu suficient per tombar la revocació dels concerts a la Junta de Andalucía i esmenar la plana de les dues sentències del Suprem. És així, em remeto a les sentències posteriors.

La LOMCE va entrar en vigor el gener del 14. La LOE, l'article 84.3, abans de ser modificada per la LOMCE, què deia? «En cap cas hi haurà discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.» Va, d'acord. Què diu aquest mateix article de la LOE després de passar per la LOMCE? «No constituye discriminación la admisión de alumnos y alumnas en la organización de la enseñanza diferenciada por sexos, siempre que se desarrolle conforme a lo dispuesto en el artículo 2 de la Convención... En ningún caso la elección de la educación diferenciada por sexos podrá implicar para las familias, alumnos y alumnas y centros correspondientes un trato menos favorable ni una desventaja a la hora de suscribir conciertos con las administraciones educativas o en cualquier otro aspecto.»

I, per si li havia quedat algun dubte a algú i quedés algun forat o alguna esclatxa, el legislador va fer una disposició transitòria segona a la LOMCE, que diu: «Aplicación temporal del artículo 84.3 de la Ley orgánica de educación. Los centros privados a los que en el 2013 se les haya denegado la renovación del concierto educativo o reducido las unidades escolares concertadas por el único motivo de ofrecer educación diferenciada por sexos podrán solicitar que se les aplique lo indicado en el artículo 84.3 de esta Ley orgánica» –«de esta nuestra ley orgánica» només els falta dir– «para el resto del actual periodo de conciertos en el plazo de dos meses desde su entrada en vigor.»

Digui'm..., digui'ns un sol centre desconcertat després de la LOMCE arreu de l'Estat, governin dretes o governin esquerres. Digui'ns... (*Veus de fons.*) No, no... –no, no... Ho dic perquè vull deixar clar que dissentim del que diu la memòria justificativa, en què s'agafen com a un ferro roent a les sentències del Suprem que han estat superades fa tres anys!

Què diu l'exposició de motius de la proposició de llei? Diu que el redactat de l'article 43 de la LEC sobre el principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha de ser objecte d'atenció preferent –obro cometes–, «és ambigu i contradictori, com així ho indica el Consell Consultiu en el seu Dictamen 294, de 10 de juny de 2009.» I que per això volen modificar la LEC, per desambiguar-lo.

Doncs, bé, jo m'he llegit del dret i del revés el fonament setè del Dictamen del Consell Consultiu, ara Consell de Garanties Estatutàries, sobre el Projecte de llei d'educació a què fa referència, i el que n'extraïem és que el que diu clarament és el contrari, obro cometes, «que entre els principis de finançament per sostenir centres privats, siguin de caràcter ordinari –centres concertats–, o no –centres subvencionats–, previstos en l'article 205 del projecte, no es pot no tenir en compte l'article 43.1 del projecte, la lletra d del qual es refereix al principi de coeducació per mitjà de l'escolarització mixta, que ha de ser objecte d'atenció preferent.»

I continua dient: «Aquesta, segons hem observat, és una de les bases del sistema educatiu de Catalunya, que també afectarà els criteris de concessió de les subvencions als centres privats no concertats, ja que els ajuts no es poden atorgar en contra dels principis generals de la llei.» És a dir, què entenc que diu el Consell? Que l'escolarització mixta ens configura la LEC com un requisit per poder accedir al finançament públic a

través del concert educatiu, i fins i tot no només del concert, sinó de la simple subvenció; és a dir que no podrien rebre recursos públics, segons el Consell Consultiu.

Per tant, dissentim en allò que hem argumentat dels fonaments sobre els quals es basa la seva proposició de llei, tant pel que diuen en la memòria justificativa com per l'exposició de motius. U, de la seva memòria justificativa, que la LOE-LOMCE i la jurisprudència recent del Tribunal Constitucional avalarien jurídicament qualsevol recurs o demanda de qualsevol titularitat d'escola en la retirada de concerts –qualsevol. I dos, de la seva exposició de motius, dissentim, com ara mateix li deia, perquè, al contrari del que vostès llegeixen del Dictamen del Consultiu, el que llegim del Consultiu és que els centres privats no concertats poden organitzar-se mitjançant el model d'escolarització diferenciada per sexes sempre que garanteixin l'efectivitat del principi d'educació, i que, en canvi, en el cas que aquests centres vulguin restar al Servei d'Educació de Catalunya a través de la seva concertació, han d'adoptar necessàriament el model d'escolarització mixta. I que l'expressió que ha de ser objecte d'atenció preferent reforça els requisits de l'escolarització mixta, no els ambigua.

Per tant, no és que no siguem valents, ningú dels diputats de Junts pel Sí, és que no considerem necessària aquesta proposició de llei, que no aporta res legislativament, ni canvia res, perquè no és la LEC el que cal canviar. Una altra cosa és el debat. I ara vaig per on vostè ens buscava a determinats membres, diputats i diputades, de Junts pel Sí.

Un cop dit això, ahir vaig llegir un titular d'un comunicat de premsa de Catalunya Sí que es Pot: «Catalunya Sí que es Pot, emplaça ERC i els independents de Junts pel Sí a votar a favor de la proposició de llei per retirar els concerts a les escoles de l'Opus.» I, encara, no ja als tres minuts d'iniciar la seva intervenció, ja ens ha interpellat directament als diputats –a alguns diputats i diputades– de Junts pel Sí. I continua el comunicat de premsa: «Per tal d'aconseguir aprovar un text que acabaria amb les subvencions públiques a les escoles de l'Opus i que separen nens i nenes.» Que no seria el cas, pel que acabo d'exposar.

I continuava dient... –avui no ho ha dit, o sí..., bé, sí que ho ha dit, ho ha vingut a dir–: «Ens costa veure a determinats diputats i diputades votar alineats amb el PP.» Ho deia ahir i ho ha repetit avui la companya de comissió, benvolguda senyora Albiach.

A mi, el que em fa tot l'efecte és que l'objectiu de tornar a presentar aquesta proposició de llei amb els fonaments caducats, perquè..., no és l'educació diferenciada, sinó les votacions diferenciades a dintre de Junts pel Sí. Això és el que vostès buscaven. (*Alguns aplaudiments i veus de fons.*) Junts pel Sí, ho torno a dir, a repetir, i crec que salta a la vista, ens coneixen a tots seixanta-dos, som un grup amb diversitat ideològica, som un grup amb posicionaments plurals, també sobre la concertació de centres educatius que no fan escolarització mixta.

Però tots nosaltres, un darrere l'altre dels seixanta-dos diputats de Junts pel Sí, estem compromesos amb el programa que hem presentat a les eleccions al Parlament, que passa per mantenir i desplegar la LEC, per no modificar un instrument com la LEC en uns moments en què *caen chuzos de punta, chupi guays* o no... (*remor de veus*), amb la LOMCE i els tribunals, fins que no disposem d'una llei no subjecta a cap legislació bàsica estatal. I això vol dir, i ho repetim i ho tornarem a repetir, que aquest país evidentment que ha de fer un debat constituent sobre el sistema educatiu que volem. I, aleshores, tots hem de posar les nostres raons al respecte, però per fer una nova llei, una llei orgànica, que no estigui subjecta ni a LOMCE ni a cap altra llei orgànica, ni a lleis dels pressupostos de l'Estat.

No votarem perquè es pugui modificar la LEC, aquesta legislatura. Ni avui, ni en cap altra modificació de la LEC que entri aquesta legislatura. No. (*Aplaudiments.*) Per això hem entrat..., i els seixanta-dos diputats de Junts pel Sí, per les raons que els he esmentat, votarem favorablement a l'esmena a la totalitat. Amén, senyor Coscubiela. Va. I vaig acabant el sermonet, senyor Coscubiela.

Volen saber posicions diferenciades, de debò, sí? Volen saber postures ideològiques? Perquè sembla que és això l'únic que els importa. Sí? Doncs, llegeixin la proposta de resolució que una vintena de diputats de Junts pel Sí hem registrat fa molt poc, amb quatre punts. (*Joan Coscubiela Conesa diu: «Chupi guay.»*) És molt *chupi guay*, sí, senyor Coscubiela, aquesta proposta de resolució. (*Veus de fons.*) Tan *chupi guay* que votarem

junts, molt dels que estem aquí, amb vostès, quan aquesta proposta de resolució se sotmeti a debat i votació.

I, en el seu punt quart, diu: «Fer complir en la totalitat dels centres docents, a través dels quals es presta el Servei d'Educació de Catalunya, el principi de coeducació a través de l'escolarització mixta establert als articles 2.1, lletra *m*, i 43.1, lletra *d*, de la Llei d'educació de Catalunya. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya insta el Govern que un cop finalitzi la vigència de l'actual període general de concertació educativa no es renovi ni es concedeixi cap concert nou a cap centre que faci escolarització segregada per sexes.»

Moltes gràcies, senyora Albiach; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. En primer lugar, querría agradecer su presencia aquí a todas las personas del mundo educativo que nos acompañan: padres, educadores, profesores.

Señoras y señores diputados, *consellers*, Catalunya Sí que es Pot nos propone modificar la LEC para que los colegios que aplican el modelo pedagógico de la educación diferenciada salgan del Servei d'Educació de Catalunya y no puedan recibir financiación pública. Con esto, dice su proposición, lo que se pretende es prestigiar la educación pública, garantizar la equidad y superar el fracaso escolar. También, la escuela inclusiva, que les parece incompatible, les parece ilógico..., si el modelo pedagógico de la diferenciada forma parte del Servei d'Educació.

Y es evidente que nosotros también queremos prestigiar la educación pública, que sea inclusiva, equitativa y superar el fracaso escolar. La cuestión está en entender si la existencia de la educación diferenciada concertada perjudica o no a este objetivo. Más considerando que si se aprobara esta proposición de ley, y los centros que aplican la educación diferenciada salieran del Servei d'Educació, muchas familias, la mayoría, no podrían pagarlo.

Por tanto, lo primero es analizar la fundamentación de la propuesta de Catalunya Sí que es Pot para asegurarnos de si el cambio que propone –y que afectaría directamente a la vida de mucha gente– es o no justo, sensato, y si está o no adecuadamente justificado.

Pues bien, el primer problema para apoyar esta proposición es que no está argumentada ni con rigor ni con objetividad. Esta exposición de motivos parece más un panfleto político lleno de apriorismos y de ideología. Y cuando se parte de premisas dogmáticas, que no son ciertas, de opiniones subjetivas, de tergiversaciones interesadas, de juicios de valor o de valoraciones limitadas y excluyentes, creemos que es imposible hacer propuestas justas y sensatas.

Vayamos por partes. La primera afirmación de Catalunya Sí que es Pot es que la educación diferenciada es «inconstitucional», pero no porque lo haya dicho el Tribunal Constitucional, porque no se cita ninguna sentencia, es «inconstitucional» porque así lo ha dictaminado el Grupo Parlamentario de Catalunya Sí que es Pot, se ve que autoerigido, desde el 4 de diciembre, cuando se registró la propuesta de modificación de la LEC, en la delegación catalana del Tribunal Constitucional. Como ven, primera premisa falsa. Y, además, es una opinión subjetiva de este grupo, sin fundamento y sin rigor jurídico.

Sigue la propuesta hablando de dos sentencias del Tribunal Supremo, que dejaron estos conciertos al margen de la legalidad. Eso sí, de la legalidad del 2006, la LOE, que, efectivamente, prohibía estos conciertos. Legalidad en este aspecto modificada y que ya no está vigente, y ya ha sido modificada por la nueva Ley orgánica de educación aprobada en el 13. De hecho, esta nueva ley, la LOMCE, es la que permitió en 2014 que doce colegios diferenciados de Andalucía recuperaran el concierto que la Junta les había negado, apoyándose precisamente en estas dos sentencias.

Por tanto, la jurisprudencia de Catalunya Sí que es Pot –esta que esgrime aquí– ha quedado desfasada y no puede ser incorporada hoy a una proposición de ley que preten-

da tener una mínima solvencia jurídica. Como ven, segundo argumento basado en una tergiversación interesada de la realidad.

A continuación, la propuesta se remonta a explicarnos cómo era la educación a principios del siglo xx, durante la República, el franquismo y la Transición, y llega a la conclusión de que aquella educación anacrónica que formaba mujeres obedientes para atender a la familia, que formaba hombres autoritarios para mantener a la familia es el principio pedagógico de la educación diferenciada, una argumentación muy simplista que denota desconocimiento, no sé si real o impostado, de este modelo pedagógico, es un juicio de valor, una premisa dogmática sin fundamento real que se utiliza para reforzar una conclusión predeterminada.

Sigue la propuesta de Catalunya Sí que es Pot con afirmaciones categóricas y sin argumentación, como que la diferenciada es discriminatoria y esto la deslegitima para acceder al concierto. No lo razona. Eso sí, excluye del concierto a unas familias que pagan sus impuestos simplemente porque eligen un modelo pedagógico que Catalunya Sí que es Pot no aprueba. De la misma manera, los maestros, educadores, pedagogos o especialistas catalanes que defienden la educación diferenciada, que los hay, quedan fuera de la categoría *nostres*, según Catalunya Sí que es Pot, que, con una visión limitada y excluyente de la realidad catalana, selecciona como *nostres* a los que están de acuerdo con ellos, y los demás no son dignos siquiera de aparecer ni ser mencionados en la propuesta. Y tampoco le parece lógico a Catalunya Sí que es Pot que la escuela diferenciada pueda ser inclusiva. Nuevamente, esto denota un profundo desconocimiento o una tergiversación interesada de la realidad inclusiva de muchas escuelas diferenciadas y que tantas familias con hijos con necesidades educativas especiales conocen tan bien.

Como les hemos razonado, esta proposición de ley plantea unos argumentos que no se sostienen y que no nos parece que justifiquen con un mínimo de rigor que la enseñanza diferenciada deba salir del Servei d'Educació de Catalunya. De hecho, se podría argumentar que presentar la educación diferenciada como un modelo pedagógico anacrónico e ilegítimo para sacarlo del Servei d'Educació de Catalunya es una propuesta ideológica, intolerante y regresiva que lo que conseguiría es recortar libertades y derechos individuales. Miren si será ideológica esta propuesta que en ningún momento se denomina a la educación diferenciada por su nombre. Nos hablan de educación que segrega, educación segregada o de segregación, siempre utilizando palabras peyorativas y de connotación negativa, utilizando un lenguaje partidista a favor de unos planteamientos ideológicos y en detrimento del rigor o la imparcialidad esperable de cualquier proposición de ley. También la propuesta es intolerante porque, sin argumentos razonados contrastados u objetivos, carga contra la pluralidad y contra la libertad de enseñanza y vulnera el derecho de los padres a elegir el modelo educativo para sus hijos que, siendo legítimo, sea acorde con los valores o principios de estas familias. Y elegirlo en condiciones de igualdad, sin discriminaciones por motivos sociales o económicos. Libertad de enseñanza y de derecho a elegir que consagran la Constitución, el Estatuto, la Declaración de derechos y libertades fundamentales del Parlamento Europeo y también la Declaración de derechos humanos.

La cuestión, por tanto, está en saber si la educación diferenciada es o no objetivamente un modelo legítimo, acorde con la legalidad, al que los padres puedan optar sin ser discriminados por la Administración. Pues bien, el Tribunal Supremo, en esas dos sentencias que Catalunya Sí que es Pot nos ha presentado descontextualizadamente, expone que este modelo es un modelo legítimo siempre que no suponga una desigualdad de oportunidades para los estudiantes. Exactamente en la misma línea en que se expresó en 1960 la UNESCO en la Convención relativa a la lucha contra las discriminaciones en el ámbito de la enseñanza, suscrita por España, ratificada en 1969 y firmada por la ONU en 1999, que en su artículo 2 dice literalmente: «En el caso de que el Estado las admita, las siguientes situaciones no serán consideradas como constitutivas de discriminación: a. La creación o mantenimiento de sistemas o establecimientos de enseñanza separados para los alumnos de sexo masculino y para los de sexo femenino siempre que esos sistemas o establecimientos ofrezcan facilidades equivalentes en el acceso a la enseñanza, dispongan de un personal docente igualmente cualificado, así como locales escolares y de un equipo de igual calidad y permitan seguir los mismos programas de estudio o programas equivalentes.»

Parece bastante claro. No sería legítimo; la ONU no avalaría —y nosotros tampoco— colegios donde en función del género de los alumnos se enseñaran materias distintas con profesores distintos o con instalaciones de diferente calidad. No sería legítimo un modelo que constituyese una desigualdad en las condiciones en las que se recibe la educación o en la propia educación que se recibe; pero si las condiciones son equivalentes y la diferencia de género del alumnado es la única diferencia, no existe discriminación según la UNESCO. Y si no existe una situación de discriminación educativa y el modelo, por tanto, es legítimo, los padres tienen derecho a elegirlo, si así lo desean, y deben poder elegirlo sin discriminación. Y por eso la Administración actuaría con arbitrariedad y con sectarismo si negase el concierto a estos centros por motivos puramente ideológicos.

Ya ven que no hay motivos legales, ni de discriminación, ni de legitimidad. Por tanto, es una cuestión de legitimidad pero, sobre todo, es una cuestión de libertades y derechos individuales que deben respetarse en una sociedad avanzada que ya ha superado los apriorismos y los condicionamientos ideológicos de quienes pretenden modelar una sociedad uniforme laminando la pluralidad que es lógica y que es deseable en cualquier sociedad democrática, sana y libre.

Y finalmente, la propuesta también es regresiva, porque si lo que nos importa es la calidad educativa, entrando en los datos, en la información objetiva, la educación diferenciada es un modelo que crece en los países de nuestro entorno porque es considerado un modelo de éxito. Es un dato objetivo el bajo índice de fracaso escolar. Por ejemplo aquí, en Cataluña, en 2012, la diferenciada registró un 1,33 por ciento de fracaso en los colegios masculinos y un 0,59 por ciento en los femeninos. Y mirando en la realidad de los países del entorno: en Gran Bretaña, Alemania, Canadá o Australia las escuelas de educación diferenciada tienen un prestigio fundamentado en los resultados de sus alumnos y también en su posterior desarrollo profesional.

En estos países existen escuelas públicas diferenciadas y los padres pueden acceder de manera totalmente gratuita. La legalidad francesa lo considera un modelo que no debe ser discriminado. En Estados Unidos se está aplicando, y también en la enseñanza pública, donde, en menos de diez años, 500 centros se han reconvertido en educación diferenciada, hasta un total de 1.890. Y miren, mujeres americanas muy relevantes se han formado en estos centros, como Hillary Clinton, que saben que, posiblemente, va a ser la candidata a la Casa Blanca y, quizá, la primera mujer presidenta de Estados Unidos; o Condoleezza Rice, también la primera asesora de Seguridad Nacional y ya conocen que fue una secretaria de Estado bastante poco desacomplejada..., perdón, bastante desacomplejada, y Sally Ride, también, la primera mujer astronauta de la NASA. También el presidente actual, Barack Obama, apoya explícitamente este modelo como una solución al fracaso escolar.

En todos estos países la educación diferenciada no es ninguna anomalía, no es ninguna opción ideológica que perjudique la equidad, la inclusión o el éxito de la escuela pública, como nos está argumentando Catalunya Sí que es Pot, porque en estos países, superados los apriorismos precisamente ideológicos, se opta por el pragmatismo y por la libertad. En estos países la Administración apoya lo que funciona dando opciones y libertad a los padres; opciones legítimas y libertad, incluso de equivocarse, pero libertad para que los padres puedan ejercer el derecho a elegir el modelo educativo o pedagógico que prefieran sin discriminación por motivos sociales o económicos. De hecho, miren, resulta excluyente y elitista sacar del Servei d'Educació de Catalunya estos centros simplemente porque el modelo pedagógico no lo comparta Catalunya Sí que es Pot, para que solo lo puedan elegir las familias que puedan pagarlos.

También es una cuestión de libertad de enseñanza. Miren, nosotros entendemos que la Administración debe promover la pluralidad de modelos educativos siempre que sean modelos legítimos y acorde con la legalidad. Y finalmente, también es una cuestión de talante y de calidad democrática admitir y facilitar el acceso al sistema educativo sostenido con fondos públicos de cualquier modelo pedagógico que sea legítimo, que sea legal, que aporte calidad y oportunidades, precisamente, aunque no fuera el que nosotros elegiríamos. Porque solo desde el respeto a la pluralidad y al derecho de cada cual a tomar sus decisiones, solo desde el reconocimiento de la legitimidad de otros planteamientos que estén contrastados, solo desde la defensa radical y decidida de los derechos individuales

estaremos del lado de la libertad y de la convivencia democrática. Lo demás, la intransigencia y el sectarismo de quien pretende imponer a los demás lo que no le gusta, de quien pretende poner difícil lo que a él no le vale, no va con nosotros ni creemos que sean actitudes beneficiosas para el interés general. Nosotros nos oponemos a recortar la libertad, nosotros nos oponemos a educar en la uniformidad y a condicionar la elección de las familias por dogmatismo o por ideología, porque son los padres los responsables de la educación de sus hijos y la Administración no tiene que decidir por nosotros.

Y finalmente, hay que decir que esta proposición no tiene ningún recorrido mientras siga vigente la LOMCE, de rango jurídico superior a la LEC, porque en este Parlamento somos incompetentes para aprobar nada que contradiga a una ley orgánica. En definitiva, no hemos encontrado argumentos objetivos, válidos y contrastados para sacar del sistema público la educación diferenciada. Sin embargo, sí que les hemos expuesto aquí argumentos legales, competenciales, de calidad educativa, comparación internacional y de talante democrático para defender la enmienda a la totalidad a esta propuesta. Pero quizás, miren, el argumento más importante es la defensa de la libertad individual frente a la coacción y a la imposición, la defensa del derecho a elegir frente al pensamiento único y la sociedad uniforme.

Señoras y señores diputados, el Partido Popular está donde siempre hemos estado. Somos un partido fiable. Queremos y defendemos un sistema educativo de calidad y plural a imagen de la sociedad en que vivimos; que no penalice a ninguna opción educativa legítima por motivos ideológicos; un sistema accesible para todos donde ninguna alternativa quede reservada al que la pueda pagar. Queremos erradicar los prejuicios ideológicos y garantizar la verdadera libertad de oportunidades, la verdadera igualdad de oportunidades para nuestros hijos. Y, finalmente, queremos garantizar la libertad a cualquier padre para que pueda elegir el modelo pedagógico coherente con la legalidad que considere adecuado, sea o no el que nosotros eligiésemos. Porque esta es la esencia del respeto y de la libertad en las sociedades democráticas avanzadas. Por este motivo, hemos presentado la enmienda a la totalidad y pedimos el apoyo a esta enmienda en esta cámara a todos aquellos que estén a favor de defender la libertad sin excusas y sin matices.

Muchas gracias, presidenta, *consellera*, señoras y señores diputados.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per al torn en contra, té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, senyora Cuevas. No esperàvem menys de vosaltres. Això és tot el que li diré.

Anna Simó, any 2014: «L'educació diferenciada ni és la nostra opció ni es pot finançar amb fons públics.» Nosaltres també llegim les seves notes de premsa. I el que vostès han fet avui aquí no és de ser valents; el que vostès han fet avui aquí és escudar-se en la legislació espanyola, aquella de la qual volen desconnectar, per no dir clarament que donaran suport i s'alinearán amb Convergència i amb el Partit Popular. El que hem escoltat avui aquí ha sigut un cabàs d'excuses una darrere d'una altra, i la pregunta és molt clara: estan en contra o no de la concertació de les escoles que segreguen per sexe? Ara resulta que per la memòria justificativa, per l'exposició de motius, per minúcies jurídiques, presenten una esmena a la totalitat. Doncs, votin «no» i reformem la memòria i presentem-la i votem-la juntes. És fàcil, es pot fer, sí que es pot. Jo, si precisament us he interpellat a vosaltres, si precisament els he interpellat a vostès, jo els interpello perquè vull que la gent sigui feliç i perquè sabem que quan un és coherent està més a prop d'això que pensem que és felicitat.

Com comprendran, a nosaltres, la cohesió interna de Junts pel Sí ens és relativament indiferent. Els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya no ens han pagat per a pensar en la cohesió interna de Junts pel Sí. Els catalans i les catalanes ens paguen per a defensar els seus drets i per a millorar cada dia l'educació dels seus fills i de les seues filles. Estem ací per tirar endavant mesures que ajuden a millorar la qualitat de vida de les persones, per a reduir el fracàs escolar i per veure com podem fer de l'educació una eina

d'ascensor social. Res més que per això. Junts pel Sí és important, però no tant perquè nosaltres li dediquem els nostres esforços i els nostres pensaments.

En la seua exposició, només hem sentit parlar de vostès, de nosaltres, ens ha llegit el comunicat, i de la memòria justificativa. No l'hem escoltat... Sí, de la LEC i de la LOMCE. No l'hem escoltat parlar d'escoles, no l'hem escoltat parlar d'infants, no l'hem escoltat parlar de valors, no l'hem escoltat parlar de projecte educatiu. No tenim clar si volen que es segregui o no es segregui, i per què sí i per què no.

Ara presenten una PR. Veurem si és una de tantes PR amb què ens retrobem cada setmana, quinzenalment, a la Comissió d'Ensenyament; d'aquelles que s'han incomplert des de fa dos, tres, quatre i cinc anys. Escoles que vénen i ens diuen: «Això es va aprovar i ara no es compleix.» Aquesta PR serà d'eixe tipus de PR? Esperem que no. Nosaltres estaríem molt més tranquil·les amb una proposició de llei i que quedara nugat jurídicament.

I acabo. Això que han fet avui pot tindre molts qualificatius, però ni és d'esquerra, ni és progressista ni és de valentes.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per a fixar el seu posicionament, té la paraula la senyora Sonia Sierra, de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyora presidenta. Bon dia, diputats, diputades i membres de la comunitat educativa que avui ens acompanyen.

«Lo que yo veo aquí, como profesora, es una serie de pequeñas decisiones que van a influir en los colegios, en el trabajo diario de los colegios, pero para ordenar y ejercer una coerción sobre los adultos más que para aumentar la calidad del aprendizaje de los alumnos. Todo tiene que ver con los adultos. Nada tiene que ver con un entusiasmo por los conocimientos o por el mundo futuro, por saber. Me falta entusiasmo por el conocimiento, en el documento.» Aquestes paraules les va pronunciar la filòloga i reputada pedagoga sueca Inger Enkvist, a l'octubre del 2009 a la Comissió d'Ensenyament d'aquest Parlament, i el document a què fa referència és la LEC. Compartim aquestes paraules, perquè nosaltres tampoc som partidaris de la LEC, i també considerem, com la senyora Inger Enkvist, que és una llei que mostra més interès per uns principis ideològics que no pas entusiasme pel coneixement.

I el mateix ens passa amb aquesta proposició de llei: que ens sembla que hi falta entusiasme pel coneixement. Aquesta mateixa proposta de modificació, com ja s'ha dit, la va presentar Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a l'octubre del 2013, i nosaltres llavors hi vam votar a favor. I hi vam votar a favor perquè creiem que l'educació diferenciada no ha de ser finançada amb diners públics. Però en cap cas compartim el seu llenguatge feridor. La paraula «segregar» té unes connotacions negatives que a ningú no se li escapen i que creiem que no són adients quan aquesta separació es fa de forma voluntària. A ningú al món se li acut dir que se segreguen alumnes quan uns se'n van a religió i altres a alternativa a la religió, o uns se'n van cap a la classe de francès i altres se'n van cap a la classe d'informàtica.

Cal recordar, per exemple, que des del feminisme de la diferència hi ha qui defensa l'educació separada per sexes, molt especialment les feministes britàniques, i, cada cop més, des de finals del segle passat i començament d'aquest, i a dia d'avui, les feministes nord-americanes. Perquè vostè sap perfectament, senyora Albiach, que no podem parlar de feminisme, sinó de feminismes, en plural, perquè hi ha moltes pràctiques feministes, i en molts casos estan contraposades. De fet, coses de la vida, a Islàndia una escola diferenciada ha guanyat un premi a la igualtat de gènere. Coses de la vida.

En tot cas, no és el nostre model, ja ho he dit. El nostre model és un model mixt, coeducatiu. I per això pensem que l'Estat no l'ha de finançar. Però respectem la pluralitat d'opcions. Afortunadament, ja no vivim al franquisme, i les escoles diferenciades de noies no estan allà «para hacer sus labores», eh? Tenen un currículum igual que el tenen la resta d'escoles, com no podia ser de cap altra manera.

S'ha d'escoltar la comunitat educativa. Però tota la comunitat educativa, no només una part. I les escoles diferenciades, i les famílies que decideixen lliurement portar els seus fills i les seves filles a les escoles diferenciades, formen part d'aquesta comunitat educativa.

A banda de tot això, hi ha coses de la seva exposició de motius que no acaben de coincidir amb la realitat. Parlen, per exemple, que la idea de coeducació a Espanya culmina a la Segona República, que va apostar per una llei d'escola mixta a l'escola pública. I això és cert. Però, clar, se'ls oblida d'explicar que, a efectes pràctics, el 70 per cent de les escoles durant la Segona República eren escoles diferenciades. És a dir, el model mixt no era ni de lluny el model majoritari, a la Segona República.

També parlen en aquesta proposició de llei, i cito textualment..., diuen que és una proposició..., com «una eina de prestigiar l'escola pública per garantir l'equitat i prevenir i superar el fracàs escolar». Aquesta afirmació, òbviament, no es sustenta per enlloc. El fet que es concertin o no escoles diferenciades no té res a veure amb el fracàs escolar de la pública.

Torno a agafar paraules de la senyora Enkvist a la intervenció que abans els deia: «Si el que es vol és una escola pública de qualitat, el que s'ha de fer és apostar per aquesta escola pública de qualitat. No entrar en un debat estèril de si escola pública o escola concertada.» Si de veritat volem una escola pública de qualitat, el que hem de fer és lluitar tots plegats per acabar amb les retallades ferotges que va fer la senyora Rigau durant el seu mandat. (*Alguns aplaudiments.*)

Per això, nosaltres en aquesta proposició de llei hi veiem molta ideologia de partit i molt poc entusiasme pel coneixement i per la millora real de l'educació. Saben allò de «me duele España»? Doncs, bé, a mi..., me duele la educación. Lo que me duele de verdad es la educación. Y por eso estoy en un partido como Ciudadanos..., que té l'educació com una de les seves preocupacions principals i que advoca per un pacte, un *pacto nacional por la educación*, un pacte que ha de ser un pacte de consens, un pacte on tothom es pugui trobar còmode, els diferents partits, les diferents sensibilitats i la comunitat educativa. Però tota la comunitat educativa, no només la part que a uns o als altres els agrada. Volem un pacte nacional per l'educació que tingui els professors i les professores com a part essencial d'aquell sistema, que els millors professionals vulguin treballar a l'educació. I això s'aconsegueix prestigiant la professió del professorat i fent una bona formació, amb una mena de MIR com el que tenim a la sanitat. Nosaltres no volem estar en un bucle constant de discussions partidistes de diferents models educatius. Volem arribar a un consens i que aquest *pacto nacional por la educación* ens serveixi per a tota una generació, i no que canviï cada legislatura depenent de qui governi.

Com ja he dit, vostès van presentar aquesta proposició de llei a l'octubre del 2013 i nosaltres hi vam votar a favor. I, després, el 30 d'octubre del 2014, el PSC va presentar una proposició molt semblant i ens vam abstenir. I no us la vam votar a vosaltres a favor i amb els altres ens vam abstenir perquè ens caiguin més simpàtics els uns que els altres. Perquè Ciutadans no funciona d'aquesta manera. Hi ha partits que sí, eh?, que voten per simpatia de qui presenta les coses. Nosaltres no. Som més objectius, més racionals, i mirem els pros i contres de cada una de les propostes que se'ns presenten. Si vam canviar el nostre sentit de vot és perquè, com ja s'ha dit, al desembre del 2013 es va aprovar la LOMCE, i aquesta llei, al seu article 1.61, garanteix que els centres que hagin optat per l'educació diferencial per sexes podran subscriure concerts amb les administracions educatives complint determinats requisits.

Nosaltres no estem a favor de la LOMCE. Pensem que el PP va aprofitar la majoria absoluta per fer una llei que segurament a ells els agrada molt però que hi ha posat en contra tota l'oposició i gran part de la comunitat educativa. Per això, nosaltres, ja ho he dit, advoquem per un *pacto nacional por la educación* que sigui fruit del consens. Però mentre aquesta llei continuï vigent s'ha de complir. No es tracta d'una qüestió política, sinó de com funciona l'estat de dret. La LOMCE és una llei orgànica, eh?, no és una *minucia* jurídica, que han dit per aquí, i en el marc competencial de Catalunya l'hem de complir. I en cas que es derogui la LOMCE, perquè hi ha un canvi de govern, el que no pot ser és això que diuen que en sis mesos acabem amb els concerts. No. A les persones que han optat per un tipus d'educació amb unes condicions econòmiques no els podem canviar les regles a meitat de la partida. Ni tampoc podem deixar zones sense aquests

concerts. Perquè no totes aquestes escoles, com han dit, són d'elit. Hi ha zones que no són tan afavorides econòmicament i tenen aquest tipus d'escoles. Nosaltres no podem permetre que es canviïn les regles a meitat de joc i deixar les famílies i deixar els alumnes desprotegits.

Nosaltres ens abstindrem, en aquesta esmena a la totalitat. Però ens abstenim perquè pensem que s'ha de parlar dels temes dels concerts i que s'ha de parlar de les escoles diferenciades, però que ha de ser un debat serè, un debat pedagògic, no un debat de postures preconcebudes, un debat on s'escoltin totes les parts implicades amb respecte. Perquè moltes vegades a Catalunya costa molt parlar de l'educació sense que t'insultin si defenses segons quines postures. Ahir en vam tenir una bona prova.

Però, bé, a nosaltres ens fa l'efecte que des dels diferents partits molts cops es subordina l'interès col·lectiu als interessos partidistes i que molts posen per davant la seva ideologia en comptes de posar per davant la defensa de l'educació com a bé comú, que és el que nosaltres pensem que és l'educació, un bé comú, i com a tal l'hem de defensar.

Com deia la meua cita al començament: «Todo tiene que ver con los adultos. Nada tiene que ver con un entusiasmo por los conocimientos, por el mundo futuro, por saber. Me falta entusiasmo por el conocimiento, en el documento.»

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialista.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, bon dia. Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, honorable consellera, benivolguts diputats, abans de res vagi per davant que votarem a favor que es tramiti aquesta proposició de llei, i per tant en contra de les esmenes a la totalitat presentades per Junts pel Sí i el PP.

De fet, mira que ha plogut, des de 2013, políticament parlant. Però en determinades qüestions som exactament on érem aleshores, de fet, quan es va produir aquest mateix debat a partir de dues proposicions de llei presentades en el seu dia per Iniciativa per Catalunya Verds i una altra pel meu grup, pel Grup Socialista, que, per cert, també van ser aturades per Convergència i Unió, aleshores, i el Partit Popular.

De fet, hi ha coses amb un fort component ideològic. Ho veiem amb l'apassionament d'algunes intervencions, que no canvien. Però una mica sí que han canviat. En aquest cas, amb una mala notícia afegida, que és que en aquests moments Junts pel Sí representa Convergència, però també Esquerra Republicana, un partit que fins fa pocs anys havia compartit la necessitat, almenys, de revisar aquests concerts en base a uns criteris d'equitat, cosa que, això, ha deixat de ser així. I, de fet, veiem, i ens sorprèn veure, com l'obediència a la LOMCE els supera. Perquè per a algunes coses demanen desobediència i per a altres ja es veu que..., compliment estricte de la llei.

Doncs, bé, el Grup Socialista, a banda de recolzar aquesta tramitació d'aquesta proposició de llei, en la qual..., avui no entrarem en el seu contingut, també ha entrat una proposició de llei pròpia de modificació de la LEC, que esperem que també es debati en aquest Ple ben aviat, i de fet ens hauria agradat que fos conjuntament, tot i que ja sabem que Junts pel Sí la tombarà, com bé ha anunciat la senyora Simó.

Bé, la nostra és una proposta per modificar el punt d dels principis ordenadors de la LEC, de la prestació del servei d'educació de Catalunya, mantenint el principi de coeducació però deixant clar expressament que s'ha de desenvolupar per mitjà de l'escolarització mixta, i no permetent, per tant, la possibilitat de segregar per sexes, encara que fos de manera no preferent, com succeeix en aquests moments.

Igualment, en la nostra proposta modificariem l'article 205 d'acord amb aquest principi relatiu al finançament del sosteniment dels centres privats que presten el servei d'educació de Catalunya, amb una disposició transitòria per la qual es donaria un any a partir de finalitzar el curs en què s'aprovaria la llei als centres docents privats que presten aquest servei públic per complir amb les noves condicions..., d'adaptar-se a l'escolarització mixta, i la qual cosa sí que permetria al departament suspendre els recursos pú-

blics destinats a aquests centres mencionats que no haguessin complert amb el requisit de l'escolarització mixta, per tant sense una indemnització.

És a dir que l'objectiu que pretenem és deixar de finançar amb fons públics les escoles que segreguen per sexe, que fan educació diferenciada, en la mesura que entenem que no projecten un model educatiu basat en la igualtat, la no-discriminació, tal com desitjaríem i tal com marca el nostre ordenament.

Hem insistit de manera reiterada que al PSC estem en contra de qualsevol tipus de segregació escolar. I aquesta n'és una, com ho és la segregació per motius de llengua, per motius d'origen social, nacional... I, per tant, no podem defensar que aquest model se sostingui amb fons públics.

Vull que quedi clar que en absolut ho entenem com un atac a aquestes escoles. Per bé que no compartim aquest model educatiu, la intenció del nostre grup no és que aquestes escoles deixin d'existir, ni que les famílies que elegeixen aquest tipus d'opció, aquests centres, no els puguin continuar elegint. Però sí que deixin d'estar finançats amb fons públics.

Alguns potser es preguntaran –de fet, a Catalunya Sí que es Pot sembla que li preocupa especialment– com és que el Grup Socialista, que va estar en la gènesi de la LEC –i de fet la defensem amb orgull, com un marc prou ampli, estable, que permetria, per cert, també unes polítiques educatives ben diferents de les que s'estan impulsant des del Govern en els últims anys–, ara pretén modificar una cosa que en el seu dia va aprovar.

En primer lloc, dir que no es presenta aquí una esmena a la totalitat a la LEC, sinó una proposició de reforma d'aquesta, per a la seva adaptació, per a una modificació important que compartim, que ens sembla que pot ajudar encara més a preservar l'esperit de la LEC, perquè corregeix alguna deficiència, al nostre entendre, i en reforça els fonaments de la igualtat, l'equitat i la justícia social.

Doncs bé, sense entrar en com va ser la negociació de la LEC, que ja saben que en tota negociació que porta a un acord, doncs, acostuma a haver-hi cessions per part de tothom, no ens costa reconèixer errors, fer propòsit d'esmena i, de fet, no ho fem ara, senyora Albiach, això ja ho vam fer fa anys, quan vam presentar la proposició de llei de reforma de la LEC que mencionava, que va ser aturada aleshores per Convergència i el Partit Popular, els mateixos que avui, amb Esquerra, continuen oposant-se a remoure els obstacles que encara existeixen per garantir el model igualitari que voldríem per a una escola pública.

I hem de dir que ja no s'hi valen més trampes. En un context de restricció i limitacions pressupostàries com el que estem, on el sistema educatiu ha rebut tantes pressions en forma de retallades de drets del professorat, de reducció d'horaris lectius, d'increment de ràtios, d'eliminació de línies, de tancament d'aules, de manca d'inversió en equipaments, de reducció de recursos i ajuts, en general, que han anat en detriment de la igualtat d'oportunitats o de l'equitat educativa que percebem, no és concebible que encara poques escoles, amb models segregadors, rebin un finançament públic que no és gens menyspreable –de fet s'emporten entre 25 i 30 milions d'euros; que, per cert, no ha disminuït amb les retallades educatives–, mentre, per exemple, per a escoles bressol no tenim ni un euro al pressupost. I val a dir que, per marcar la diferència, durant els anys de govern d'entesa, es feia una escola pública cada quinze dies; per tant, gran diferència de context i, també, de polítiques.

A l'argumentació que desenvolupava, doncs, s'hi suma –malgrat la LOMCE, que alguns ara defensen amb vehemència– el precedent fixat per aquestes dues sentències del Suprem, de l'any 2012, respecte a la segregació de sexes dels alumnes, que van avalar la supressió de dos concerts educatius a dues escoles en què s'impartia ensenyament diferenciat per raó de sexe, que donava la raó a la Junta d'Andalusia i al Govern de Cantàbria.

Això també fa que tingui més sentit encara l'adaptació de la LEC a aquestes tesis. Ja sé que a la senyora Simó, doncs, li preocupa especialment el compliment de la LOMCE (*remor de veus*), per bé que entenem que aprofitem les escletxes que hi ha, modifiquem el que depèn de nosaltres, i la modificació de la LEC depèn d'aquesta cambra; com la modificació de la LOMCE esperem que depengui i dependrà –esperem– d'una majoria progressista i reformista que ben aviat voldríem que governés a Espanya. Per tot plegat

—acabo—, el Grup Socialista votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades per Junts pel Sí i el PP, i a favor de tramitar aquesta llei.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula la senyora Pilar Castillejo de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia a tots i a totes. El nostre vot serà a favor de tirar endavant aquesta proposició de llei i, per tant, en contra de les dues esmenes a la totalitat. Per què? Doncs, d'una banda, perquè entenem que, en general, el concert educatiu és una anomalia. Potser als seus inicis tenia algun sentit, però l'objectiu inicial, és evident que ha quedat totalment desvirtuat. Amb honroses excepcions, en aquest moment, amb diners públics subvencionem bàsicament centres privats, que funcionen com a tals, que tenen els mateixos drets que els centres públics, però que no tenen les mateixes obligacions. A la majoria d'Europa només un 4,5 per cent de l'alumnat està en centres concertats, davant d'un 40 per cent de l'alumnat que tenim en centres concertats a Catalunya. I aquest percentatge va en augment a mesura que es van consolidant les polítiques de privatització o de gestió privada dels serveis públics.

El concert no només és una anomalia, sinó que també és segregador. Aquests centres concertats cobren quotes als pares i mares, de manera que amb aquestes quotes seleccionen els alumnes per nivell de renda, segreguen per nivell de renda. Això no afavoreix l'equitat del sistema educatiu, sinó que provoca una creixent desigualtat educativa en funció de l'origen cultural i social de l'alumnat. Provoca, en definitiva, una fractura social dintre de l'educació. Es trien centres diferents segons la renda familiar.

El concert també és una privatització encoberta. S'estan tancant línies de centres públics mentre s'amplien els concerts amb centres privats, a ciutats on s'estan tancant les línies públiques. El curs passat es van tancar trenta-sis grups a centres públics; en aquest curs, el crit al carrer pel tancament de línies a la pública és eixordador: vint-i-un al Baix Llobregat, nou al Maresme, també a la ciutat de Lleida, al Vallès... Si el concert és una anomalia, si el concert és segregador, si és una privatització encoberta, el concert amb els centres que segreguen per sexe és una aberració.

Hem de promoure una educació que potenciï la diversitat. La separació entre nens i nenes no afavoreix una relació igualitària, necessària perquè després tinguem una societat no masclista. Apostem per una única xarxa, perquè és socialment just, perquè és pedagògicament positiu. L'heterogeneïtat del sistema públic és un bé en si mateix, fomenta la socialització i el respecte, amplia el coneixement més enllà de l'àmbit familiar concret. El sistema públic acull totes les cultures, religions, classes socials, ideologies i sexes, i això, enriqueix el procés d'aprenentatge socialment i pedagògic. Les estadístiques demostren que els sistemes educatius més heterogenis obtenen millors resultats acadèmics. En conseqüència de tot això que expliquem, per millorar el nostre sistema educatiu és necessari reduir fins a eliminar els centres concertats, i ampliar els centres de titularitat i gestió públiques. La viabilitat econòmica d'aquesta mesura queda garantida incrementant la inversió fins a un 6 per cent, com a la mitjana europea, i, també, estalviant el recurs que es destinen al concert dels centres d'elit.

El concert —i ja ho hem explicat, ja ho he explicat abans a l'exposició de motius— dels setze centres de l'Opus Dei que segreguen per sexe, ens costa al voltant de 30 milions d'euros l'any. En els darrers sis cursos escolars marcats per les retallades d'educació pública, han rebut gairebé 180 milions d'euros. Aquests centres d'elit poden continuar sent privats però sense subvenció, com passa a tots els països laics i democràtics. La llei —és cert— contempla la possibilitat del concert, però no l'obligació. Ens ha de quedar clar que és només un tema de voluntat política. No ens podem escudar amb memòries explicatives incorrectes, no ens podem escudar amb la LOMCE, a la qual, des d'aquí, hauríem de desobeir, per presentar esmenes a la totalitat. Governar és prioritzar. I no podem prioritzar en funció de les filies del Govern, sinó de les necessitats del país.

Ara, ens trobem, de nou —perquè aquest debat ja s'ha tingut prèviament en aquest Parlament—, ens tornem a trobar havent de prendre una decisió sobre el concert educatiu

amb els centres escolars que segreguen per sexe. Esperem de Junts pel Sí que compren-
guin l'excepcionalitat del moment. No podem parlar d'un nou país, d'una nova república;
no podem parlar de procés constituent i, al mateix temps, negar-nos a discutir sobre un
tema per molt que aquest tema ens incomodi. Per construir la nova república hem de po-
der parlar de tot; no podem negar cap debat. I esperem dels representants de Junts pel Sí,
de tots, de tots els seixanta-dos, estem apellant a tots els representants de Junts pel Sí...,
que han d'entendre que, en aquests moments, hem de poder parlar de tot i hem de poder
discutir de tot perquè d'això es tracta el que estem fent ara mateix-, apellem els repre-
sentants de Junts pel Sí perquè també entenguin l'excepcionalitat d'aquest període en què
estem i que, com a mínim, ens permetin el debat necessari.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat pre-
sentades... *(Veus de fons.)* Acabo de fer la frase i després li dono la paraula. Presentades
pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i el Grup Parlamentari del Partit Popular.

Senyora Simó, per què em demana la paraula?

Anna Simó i Castelló

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Anna Simó i Castelló

Dues qüestions. Senyora Niubó, no deu ser tan important per vostè el tema de la
LOMCE perquè no ho han inclòs en el seu programa d'investidura al Congrés de Dipu-
tats.

I la segona qüestió: ja que m'interpella directament, senyora Albiach, continuo pen-
sant el mateix que el 2014, que el que deia aquella nota de premsa, continuo pensant el
mateix que el 2001 o que el 2004, quan el Govern va desconcertar centres educatius i,
després, va resultar que es van perdre als tribunals, aquests desconcerts. Per això signa
la proposta de resolució. Discutim el tema? I tant, però discutim-lo bé.

I he parlat de la LEC, perquè parlar de la LEC és parlar de valors, d'infants, d'edu-
cació. He parlat de no modificar la LEC en aquesta legislatura, per això no donarem su-
port a modificar-la mitjançant aquesta proposició de llei ni de cap altra. No volem obrir
un meló de la LEC perquè altres vagin a treure'n una bona tallada, però no pas per de-
fensar la LEC.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Albiach, per què em demana la paraula? *(Veus de fons.)* Trenta segons.

Jéssica Albiach Satorres

Senyora Simó, vostè ha utilitzat els mateixos arguments que va presentar el 2014
per votar en contra de l'esmena a la totalitat que van presentar Convergència i el Partit
Popular, per avui votar-la a favor. La mateixa nota de premsa de què parlàvem abans:
«Esquerra, PSC, Iniciativa-EUiA i la CUP han donat suport a una proposició de llei de
modificació de la LEC.» Abans es podia obrir el meló de la LEC, però ara no. I, a més,
últim paràgraf: «Votem contra les esmenes a la totalitat, perquè puguem debatre i posar
les bases per a una nova llei orgànica.»

Això és tot.

La presidenta

Cridem a votació, eh?

(Pausa.)

Doncs, procedirem ara a votar les dues esmenes a la totalitat: la presentada per Junts
pel Sí i la presentada pel Partit Popular.

Comença la votació.

L'esmena ha quedat aprovada per 72 vots a favor, 36 en contra i 24 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada, aquesta iniciativa queda rebutjada.
Passem ara al següent punt de l'ordre del dia.
(*Aplaudiments.*)

Procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries

284-00004/11

El cinquè punt de l'ordre del dia és: procediment per a elegir sis vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

A continuació, procedim, doncs, a la designació.

Prego a la secretària quarta, la senyora Ramona Barrufet, que doni lectura dels noms dels candidats que han estat presentats conjuntament per tots els grups parlamentaris.

La secretària quarta

Els candidats proposats són: Eva Carreras Salvadó, Tomàs Castells Fresquet, Montserrat Escutia i Acedo, Joan Gené i Abesa, Albert Rubiol i Vilalta, Vicente Sanchís Almenar.

La presidenta

Atès que el nombre de candidats presentat és igual al nombre de candidats a proveir, d'acord amb l'article 99.3 del Reglament, podem fer aquesta votació per assentiment.

Senyor Saladié, per què em demana la paraula?

Sergi Saladié Gil

Sí, per fer un aclariment.

La presidenta

Endavant, trenta segons, un minut.

Sergi Saladié Gil

Bé, que nosaltres estem d'acord amb aquests nomenaments, vull dir que no hi ha problema amb el tema de fer-ho per assentiment, però sí que voldríem deixar constància que en sis anys, des de la Llei de l'IRTA, de l'any 2009, aquest consell assessor no s'ha convocat encara cap vegada, i que, per tant, doncs, per molts nomenaments que aquí fem, que poden estar molt bé, si no es convoca aquest consell assessor, aquests nomenaments no servixen per a res.

I que, en tot cas, sí que mos consta, doncs, que l'actual departament, des de la conselleria actual, doncs, està treballant per, efectivament, convocar d'una vegada per totes aquest consell assessor, que mos tindrà al costat perquè així sigui. I, sobretot, doncs, per a fer un IRTA que cada vegada també sigui més públic, que treballi per una sobirania alimentària, i que per nosaltres ha de ser, òbviament, sense transgènics, ecològica i de proximitat.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Bernat Solé, per què em demana la paraula?

Bernat Solé i Barril

Per fer un... –sí?–, per fer un aclariment. En tot cas...

La presidenta

Endavant.

Bernat Solé i Barril

...compartir part de la proposta de la CUP en aquest sentit. És cert, per una banda, doncs, que no s'ha convocat, però no és cert que aquest consell assessor no tingui una utilitat.

En tot cas, jo estic segur que la majoria de grups estaran d'acord que el nomenament d'aquest consell assessor servirà per a impulsar un organisme que ha de tenir un paper rellevant en les polítiques agroalimentàries del nostre territori. I, davant dels reptes que

se'ns plantegen en els propers anys en temes de canvi climàtic i de reequilibri territorial, crec que aquest pas que fem avui és totalment important. Des del Parlament impulsem aquest consell assessor; estic convençut que el Govern també hi està d'acord, i esperem, doncs, que en els propers anys doni fruit, el nomenament d'aquest consell assessor.

Gràcies.

La presidenta

Per tant, si no hi ha cap objecció, queden designats els candidats esmentats anteriorment com a vocals del Consell Assessor de l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries.

Procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic

284-00005/11

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir sis membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic.

Passem ara a la designació. Prego a la secretària primera, la senyora Anna Simó, que doni lectura dels noms dels candidats proposats per tots els grups parlamentaris.

La secretària primera

«Proposta de candidats presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, Grup Parlamentari Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de la CUP.

»Jordi Canal Morell, Jordi Font i Cardona, Emiliano Jiménez León, Andreu Mayayo i Artal, Enric Pujol Casademont, Josep Maria Royo Aspa.»

La presidenta

D'acord amb l'article 99.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es pugui fer per assentiment, si no hi ha cap objecció. *(Pausa.)*

No havent-hi, doncs, cap objecció, queden designats els candidats proposats com a membres de la Junta de Govern del Memorial Democràtic.

I ja aixequem la sessió, s'aixeca la se..., se suspèn –perdó–, se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i dos minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre el moment històric excepcional

300-00019/11

El setè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el moment històric excepcional, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, hi ha coses que millor deixar-les clares des de bon principi, ho pensem nosaltres, perquè no puguin generar confusions ni possibles males interpretacions del que, com a grup parlamentari de CUP - Crida Constituent pensem que és el nostre paper en aquest Parlament i, concretament,

en aquesta legislatura. Són coses que ja hem desglossat i hem explicat o hem intentat manifestar en cada un dels plens que hem anat fent, tant en el Ple d'investidura com en el que el Govern hi va presentar el seu organigrama.

Per a la CUP - Crida Constituent no és aquesta una legislatura normal, ni pretenem ni volem que sigui així. Aspirem a fer aquesta legislatura excepcional, i l'excepcionalitat la pretenem, la volem, pel seu caràcter de ser una legislatura de ruptures, de canvis, de transformacions, de reptes; una legislatura que, a més a més, recuperi de forma clara allò que sempre haurien d'haver estat les institucions: un reflex clar de la voluntat popular, de la voluntat de la gent del carrer.

Aquesta és, per nosaltres, la lectura que fem del 27 de setembre i de quina és la legislatura que se'n desprèn. I aquest caràcter d'excepcionalitat que li donem, que li volem nosaltres a la legislatura que hem iniciat, un cop més, l'expressem des d'aquest faristol per motius que no depenen solament de les nostres voluntats, sinó també d'altres.

I ho fem coneixedors que el temps, els dies transcorreguts des del dia de la investidura del president Puigdemont a la presidència de la Generalitat són pocs, molt pocs. De fet, segurament amb la intervenció d'avui no complim aquella formalitat dels primers cent dies de Govern o de deixar els cent primers dies de Govern. Però creiem que tot el..., i pensem que és una idea generalitzada de tots els que formem aquest Ple, que som coneixedors del vertigen amb el qual es precipiten les coses en l'actual marc polític català i la necessitat que tenim de donar les respostes polítiques en el temps adequat.

L'Estat espanyol, expert i gran coneixedor, no precisament del procés, però sí del *cómo proceder* amb la brigada Aranzadi o sense, actua fort i actua. El dia a dia d'aquesta gent és la Llei mordassa, els CIE, els refugiats, els requeriments als nostres ajuntaments i els seus posicionaments davant la llei, davant del país, amb suport a aquest Parlament, i tot això no admet, per nosaltres, demora.

I ens donen, també, o ens indiquen el *tempo* en què hem de saber donar la nostra resposta política. Els compromisos adquirits el 27 de setembre van donar un mandat i ens van situar les bases d'aquest sobre els pilars de la desconexió de l'Estat, l'inici d'un procés constituent i les imprescindibles i mai suficients mesures de rescat social.

I aquest mandat, aquest compromís no el podem fer, ho creiem nosaltres, des del marc que ha significat el règim del 78. Ara que precisament es compleixen trenta anys del referèndum sobre la permanència o sortida de l'Estat espanyol de l'OTAN, una votació que va donar un resultat en el marc estatal a favor de la permanència, amb un 52,5 per cent, però que a Catalunya va ser rebutjat per un 51 per cent i aquest rebuig també es va imposar a les Canàries, a Navarra i al País Basc.

Aquella derrota va trencar de manera definitiva la transició espanyola de la dictadura franquista a la democràcia i els moviments socials d'aleshores van veure frustrades les seves esperances de transformació i de ruptura amb el vell règim i que esperaven que el nou, sorgit de la transició del 78, prengués unes dimensions totalment diferents de com ha anat.

Com bé algú ha escrit, la integració a l'OTAN es pot considerar, doncs, com l'enterament definitiu de les esperances de les forces socials que havien lluitat per construir un model de democràcia més participatiu, que permetés intervenir directament sobre qüestions de transcendència.

Però aquella sortida de l'OTAN, que vam perdre, també va donar els seus fruits: s'havia aconseguit posar en el centre del debat de l'Estat els valors de la cultura de la pau, l'objecció de consciència, la no-violència, la desobediència civil, l'antimilitarisme, la solidaritat i la cooperació internacional. La prova d'això és que pocs anys després, molta d'aquella gent que va estar en les mobilitzacions de la campanya del referèndum creava entitats d'ajuda al desenvolupament, de solidaritat, de drets humans i de centres de pau o es vinculaven als moviments antiguerres que més endavant es mobilitzarien, i de forma gruixuda, en contra de les guerres del Golf, de l'antiga Iugoslàvia, de Palestina, l'Afganistan, l'Iraq, de Líbia i Síria –per desgràcia, tantes.

Moviments i organitzacions que han mantingut viva fins avui la reivindicació de construcció de la pau en un món més solidari i sense guerres; moviments que avui, ho creiem, participen o pretenen participar i volen participar activament en el marc de construcció de la nova república catalana i en el reconeixement d'aquesta sobre els valors

defensats: de pau, desobediència, antimilitarisme, solidaritat i cooperació internacional. Moviments que participen de maneres de fer i entendre la política, molt diferent.

Fa pocs dies, Marina Garcés, parlant de nova política, deia: «Parlar de nova política és, així, una categoria trampa que converteix en un producte caducable les lluites i els reptes de la transformació social actual. El que avui en diem “nova política” és un conglomerat encara molt indefinit de persones i d'estructures que vénen de partits tradicionals amb cares, plataformes i sigles que fins fa poc no participaven en el sistema de partits. Més que una renovació ideològica i política, per a molts la nova política significa, sobretot, una regeneració ètica d'un sistema estructuralment corromput, a través dels procediments més oberts, transparents i personalment honestos.» En aquest nivell, a curt termini, d'entendre la nova política, desperta un consens del qual nosaltres, sense cap mena de dubte, en formem part.

Ara bé, el problema comença quan es debat la capacitat real que tenim les noves formacions polítiques de transformar l'exercici de la política real. I és situar-nos, precisament, en el bell mig d'aquest dilema, on pensem que si el marc del règim del 78 no ens és vàlid per complir amb el mandat del 27 de setembre i el desplegament de la declaració del 9-N, tampoc ho és el marc autonòmic i l'acceptació del deute.

Reflexions de la companya, Eulàlia Reguant, apuntaven que d'aquí a poc, quan parlem de pressupostos i els focus tornin a estar en què fa o no fa el Grup Parlamentari de la CUP i la Crida Constituent en general, haurem de tenir clar que en el marc polític i econòmic en què ens movem, el capitalisme, és molt difícil, per no dir impossible, generar la transformació social, política i econòmica per la qual treballem i ens mobilitzem; però també cal deixar clar, deia ella, que la resignació no és la nostra opció política i que no acceptem ni acceptarem els marcs imposats.

Per avançar cal treballar per aconseguir gestos inequívocs que permetin fer front a l'emergència social i poder constatar que les polítiques d'austeritat i privatitzacions són elements del passat, gestos que plantegin la desobediència respecte a aquelles lleis amb origen a l'Estat espanyol, àmpliament contestades, tant en l'àmbit català com en l'àmbit de l'Estat, i gestos que en la construcció republicana visualitzin i demostrin un procés des de baix, on tots aquells col·lectius que des de fa anys treballen per fer efectives alternatives i sobiranes, hi tinguin cabuda. Aquesta, per nosaltres, és la funció en aquests propers setze mesos i en cap cas es tracta d'apuntalar governs o facilitar una imatge de normalitat, ja que res d'això que anem a fer, per nosaltres, és normal.

Aquesta legislatura és excepcional i com a tal el Parlament i el Govern, ho pensem, han d'actuar. Ningú pot pretendre que les estabilitats en període d'excepció siguin les estabilitats de tota la vida, aquelles on allò més important és aparentar unitat d'acció o on les divergències i les diferències queden fora de l'hemicicle. Aquesta legislatura té un mandat, i és això el que ens hem compromès a respectar: el mandat popular del 27 de setembre, ni més ni menys, que no és poc.

L'excepcionalitat no entén de xantatges, no entén de polítiques autonomistes i no entén de polítiques que ofeguen les classes populars d'aquest país. L'excepcionalitat entén de l'estabilitat necessària davant els embats que arribin de l'Estat espanyol, dels poders fàctics de l'Estat que ens neguen sistemàticament el fet de reconèixer els nostres drets. I és aquesta excepcionalitat de legislatura, aquest *tempo* acotat, però urgent en la resposta, en què voldríem veure situat el nostre Govern.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon la consellera de la Presidència, senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresident, consellers, diputats, diputades, senyor diputat..., en primer lloc, vull agrair-li el to de la interpellació, i també el seu contingut, que ens porta a la reflexió, però segur que a posicionar-nos de la mateixa manera que vostè començava el seu parlament, deixant les coses ben clares i deixant també ben clar quin és el paper de cadascú. A mi em pertoca fer-ho, en aquest cas, en nom del Govern; un govern que jo qualificaria també com a excepcional, en tant que es tracta de suma de sensibilitats i d'ideologies diverses, però amb un mandat, amb un compromís

molt i molt clar amb la ciutadania de Catalunya, però també, de manera molt clara, amb aquest Parlament.

I és ben cert que venim d'unes eleccions excepcionals i per això aquesta etapa i aquest moment històric que estem vivint té també aquest caràcter d'excepcionalitat. Em refereixo que no es tracta d'unes eleccions més, i que el resultat d'aquell 27 de setembre configura aquest Parlament, un parlament per primera vegada amb majoria absoluta independentista, i això és un punt d'inflexió molt important en les coordenades que existien des de feia anys.

Aquesta excepcionalitat, ben segur que també és la que ha determinat aquesta suma aritmètica que ens dona aquesta majoria absoluta, en aquest Parlament, conformada pels diputats i diputades de Junts pel Sí i també els de la CUP - Crida Constituent, els quals, doncs, no..., no amaguem en cap cas les diferències o les divergències en molts aspectes, crec que absolutament legítimes i no només legítimes, que és una obvietat, sinó també molt i molt sanes.

I que estem preparats. Ho estem perquè la nostra voluntat ferma, inequívoca, inalterable, és que puguem disposar, en el període que ens hem marcat –aquest període de divuit mesos, que ara ja són setze–, vostè deia no han transcorregut ni cent dies des de la investidura del president de Catalunya, és així de cert; però, en tot cas, amb la voluntat de tenir el país preparat en aquest període de temps, que és relativament curt, per tal de poder disposar d'un estat i d'un estat absolutament independent.

Això vol dir definir un nou model de país, un model de país on necessàriament hem de parlar i hem d'abordar qüestions econòmiques, qüestions fiscals, també ambientals i socials. I amb aquesta voluntat de dir les coses pel seu nom i que no puguin ser mal interpretades, ratifico, doncs, novament aquest objectiu del Govern, que és clar, que és indefugible, que és nítid, que no és altre que és el d'aplicar i desenvolupar el programa de Govern, que va ser aprovat en la sessió d'investidura del president de Catalunya el passat 10 de gener, que implica seguir fil per randa –fil per randa– el mandat democràtic que es va expressar a les eleccions del 27 de setembre.

Crec que en aquest sentit ens uneixen moltes coses, algunes vostè les ha esmentades en la seva intervenció. Espero tenir temps en aquesta primera part de respondre-li i, en tot cas, si no, en la segona. Vostè sap perfectament que els dos grups parlamentaris que sumen aquesta majoria absoluta independentista anem junts, per exemple, a l'hora de recolzar la creació de les ponències conjuntes, de les lleis d'hisenda, de protecció social, de règim jurídic, perquè entenem que són perfectament legítimes i que responen, també, a aquest mandat obtingut de les eleccions del 27 de setembre.

Pel que fa a les discrepàncies o a aquells aspectes en els quals podem, doncs, segurament, tenir alguna divergència, no les amagaré; però, en tot cas, m'hi referiré, si m'ho permet, després, no?

Ha parlat, vostè, que aquesta excepcionalitat implica ruptura, implica canvis, implica transformacions i implica reptes. Crec que podem estar-hi, també, d'acord i que les institucions –i, en aquest cas, la principal, el Govern de Catalunya, però també el Parlament de Catalunya– han de ser clarament reflex del canvi que s'ha produït en la societat i d'aquesta majoria que és política perquè abans ha estat social, de què disposem en aquests moments a Catalunya.

I sí, aquesta expressió que vostè ha fet servir, de vertigen, no negaré que l'hem sentit en algun moment, però és un vertigen des del ple convenciment i la plena responsabilitat que hem de poder portar aquest país a bon port i que hem de preparar-lo des de la seva arquitectura jurídica, legal, institucional, per tal de convertir-se en un estat independent dins de la Unió Europea.

I vostè ha fet referència a tots aquells aspectes en què el Govern de l'Estat actua o continua actuant. No hi ha cap política d'aquest Govern, li ho asseguro, que tingui com a objectiu ni ofegar ni retallar absolutament a ningú, és més aviat aquest Govern, com el conjunt de la societat catalana, qui històricament ha estat ofegat i retallat en els seus drets i en les seves competències, les quals..., aquestes expressions, diguem-ne, del poder de l'Estat continuen produint-se dia rere dia.

Ha fet vostè referència a la Transició. Parlava del règim del 78 i d'aquesta Transició, jo diria mal anomenada «Transició», amb el benentès que segurament va estar mal tancada, va ser decebedora en molts aspectes, però vull creure que també benintencio-

nada en alguns altres, no? I no sempre coincidim a l'hora de parlar o no sempre coincidim en els conceptes. Parlant de transició, vostès sovint opten per altres conceptes. Cap problema, però jo crec que la gran diferència, i aquí potser sí que hi podem estar força d'acord, és que aquella Transició no es va fer precisament amb la gent ni es va fer de baix a dalt. Era l'època de l'«*atado y bien atado*», i aquesta expressió, i sobretot tot el que d'ella se'n deriva, traspuava per tot arreu, a tots els nivells, i no hi havia, com sí que hi ha ara, una força, una força que és imparable, que és lliure, que és la de la ciutadania; de fet és la que ens ha portat fins aquí. Ho sabem molt bé i ho hem de recordar cada dia, que ens demana allò que és plenament possible en qualsevol estat democràtic, que és l'adequació dels marcs legals, dels marcs jurídics, dels marcs polítics a la voluntat madura, seriosa i democràtica manifestada a les urnes per part del poble de Catalunya.

Amb això vull dir que aquesta transició de la qual de vegades parlem, aquesta transició, transició nacional cap a l'Estat independent, cap a la Catalunya independent, sí que té la virtut d'estar-se fent de baix a dalt, i per part de molta i molta gent; i, com deia, aquesta és la principal força i el principal motor per poder transformar les coses. Ha estat una majoria sòlida, democràtica, enormement plural, com ho és també aquest Parlament, deixi'm-ho afegir, com ho és també aquest Govern, la que ens assenyala quin és aquest camí a seguir. I amb això no trec cap mena d'importància ni de valor a totes les persones i a tots els moviments als quals vostè ara també feia referència que van treballar, i van treballar dur, i des de la clandestinitat en aquella altra transició, en aquella primera transició, moviments que, efectivament, després es van anar reconduint i sense els quals no explicaríem molts del progressos socials i democràtics que hem pogut tenir al nostre país i que hem pogut tenir també, doncs, al conjunt d'Espanya.

Vostè parlava d'aquesta nova política, una nova política que crec que ens interpella absolutament a tots, des de les formes, des de les maneres d'actuar, des de l'ètica, des de la transparència, en definitiva, valors que volem també per a aquest nou país i per a aquesta república per la qual estem treballant tots i totes i, si no, almenys, una majoria molt sòlida d'aquesta cambra. I realment la resignació no és una opció. Com diu moltes vegades el president del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, «no forma part del nostre llenguatge». La resignació no forma part del nostre llenguatge; nosaltres ens movem estrictament en el marc legal, absolutament democràtic i sostingut per tantes i tantes persones, com és el mandat del 27 de setembre. I això és el que, en el repartiment de tasques i el repartiment de responsabilitats que ens hem marcat, està fent aquest Govern –està fent aquest Govern–, combinant la necessària dedicació, el dia a dia als assumptes, a les necessitats de les persones i de la ciutadania, contemplant una agenda social que és potent, una agenda social que està precisament al servei d'aquesta ciutadania. Entenem que la independència és l'instrument, precisament, per poder servir les persones i que a l'agenda social les prioritats d'ordre social, sanitari, educatiu, d'habitatge del conjunt de la ciutadania ocupen la màxima prioritat tant pel que fa a les hores, a les agendes i als esforços del conjunt d'aquest Govern.

Segur que en la segona part de la meua intervenció podré continuar donant resposta al seu plantejament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Bé, d'entrada dir-li que no dubto que les agendes, i el treball, i la dedicació que pugui fer el Govern sigui del..., el problema està en si l'encertem o no en aquest treball i si aquest treball és l'adequat per a les fites polítiques que ens hem proposat, i que, a més a més, doncs, aprofito també per dir que és bo que reconeguem públicament –i a algú li pot semblar repetitiu, però ho hem d'anar fent públic contínuament– aquest compromís que tenim amb el país i, sobretot, amb el mandat que va sortir del 27 de setembre, és a dir, és un mandat que li hem de saber donar sentit.

I a més a més jo crec que en això coincidim inclús els grups polítics o els grups parlamentaris que no estan per aquest mandat, és a dir, la necessitat de fer creïble tot allò que aquest Parlament aprova. Crec que és obligació de tots els grups parlamentaris, eh?, no només d'aquells que han tingut o tenen una majoria parlamentària per tirar endavant,

sinó tot allò que s'aprova en aquest Parlament ho hauríem de fer creïble. I en aquest sentit, doncs, independentment que no coincidim en les interpretacions o a on ens ha conduït aquesta transició..., però en aquests moments el que ens interessa, davant el repte important que tenim, és això: la credibilitat que puguin tenir els nostres compromisos. I en aquest sentit pensem que ens hem de creure que aquest Parlament és sobirà i que pot endegar lleis i accions polítiques que repercuteixin no només en aquest mandat sinó en el dia a dia de la gent.

El tema per nosaltres continua sent una qüestió de no perdre la credibilitat que puguem tenir en allò que proposem i fem, dins i fora, però sobretot dins d'aquest Parlament. I serà en aquest sentit que presentarem les propostes de resolució a la moció que es derivi d'aquesta interpellació, i que faran referència tant a la declaració 1/XI, crec, d'aquest Parlament com als seus annexos o el desplegament dels seus annexos; propostes que volem que s'entenguin, que ajudin a fer creïble el que aquí fem, aprovem o proposem des d'aquest Parlament, perquè les prèvies que tenim no ajuden en aquest sentit –no ajuden.

Recordant una mica amb els companys, doncs, tenim mocions aprovades del febrer del 2014, i no faré la llista molt llarga perquè tampoc tinc temps, però coses aprovades per 114 vots a favor amb quasi tots els grups, com és la llei *mordaza*, i en aquests moments encara tenim dubtes si acceptem o no acceptem el seu règim sancionador. Tenim temes com el de l'atenció sanitària a les persones que viuen a Catalunya, aprovada per àmplia majoria també amb una resolució del Parlament de juliol del 2015, i encara en aquests moments no sabem si estem o no complint aquest mandat del Parlament. Tenim temes com el de la llei Gallardón, de l'avortament, també aprovades –i dic aquelles que van tenir un ampli recolzament parlamentari, eh?–, aprovades el febrer del 2014 i encara en aquest tema nosaltres tenim dubtes sobre on situem la coresponsabilitat del Govern en tot aquest tema. I com aquestes, doncs, el desplegament de la 24/2015, etcètera.

És a dir que hi han unes prèvies que no ajuden a la credibilitat, i la millor resposta per a nosaltres als envits que poden venir i que vénen per part de l'Estat és precisament fer creïbles i reals els acords presos en aquest Parlament d'inici d'un procés constituent no subordinat. I aquesta resposta cal escriure-la i donar-la a conèixer al més aviat possible o, millor encara, cal situar-la urgentment i degudament a l'agenda política del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la consellera senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, m'agradaria que cregués sincerament en la voluntat d'aquest Govern i en la seva credibilitat quan parlem amb tota contundència del seguiment, fil per randa, del full de ruta que ens hem marcat.

El compliment de tot allò que aprova aquest Parlament o, en definitiva, de tot allò que tira endavant aquest Govern, sigui de la matèria que sigui, depèn únicament i exclusivament de la nostra voluntat política, i aquesta voluntat política hi és tota, senyor diputat, li ho ben asseguro. Vostè ha posat exemples de qüestions, totes elles importants des d'un punt de vista democràtic i social. Parlava de l'atenció sanitària a les persones que viuen a Catalunya; avui mateix el conseller de Salut, el conseller Comín anunciava mesures per tal de desenvolupar aquest principi que ens creiem i que desenvolupem des de fa molt de temps a Catalunya, no escoltant i no fent cas de quines eren les extremes limitacions que sempre hem denunciat i sempre hem criticat de manera contundent que sí, en canvi, va imposar el Govern del Partit Popular a nivell de l'Estat, com vostè co-neix perfectament.

Voluntat política total a l'hora de desplegar la llei sobre emergència habitacional, que va aprovar aquest Parlament i en què hi va haver, crec, una molt bona feina i un acord amb un temps rècord entre els mateixos promotors de la ILP, impulsors d'aquesta iniciativa, els grups parlamentaris i el Govern, precisament, per tal de facilitar que les persones en situació de perdre el seu habitatge o en situació de vulnerabilitat en general poguessin acollir-se a les diferents mesures que ha anat aprovant aquest Govern. No reiteraré els debats que vam fer ja l'altre dia, fa aproximadament una setmana en el debat

monogràfic sobre la situació de pobresa, en el sentit de com aquest Govern, com no pot ser d'una altra manera, prioritza aquesta agenda social i aquesta prioritat social. I això es fa palès en els pressupostos i els convidem, una vegada més, no a vostès, a tots, al conjunt de la cambra, a prendre molta atenció pel que fa al proper debat, quan es produeixi, de pressupostos. Allà és on, realment, trobaran les prioritats polítiques i socials d'aquest Govern.

Però jo insisteixo que en matèria d'agenda nacional, tan intrínsecament lligada a la social, però pel que fa als compromisos del full de ruta sobiranista i que se'n deriven de totes aquelles declaracions, també polítiques, aprovades en aquest departament, la voluntat d'aquest Govern, com també dels grups parlamentaris que li donen suport, és la de complir-los fil per randa, perquè entenem que aquest és el compromís que hem assolit amb la ciutadania, perquè ens avala un mandat democràtic i no hi ha res més potent i no hi ha res més legítim que un mandat democràtic i, per tant, on hi hagi aquest mandat democràtic, moltes altres coses són sobrerres, i moltes altres coses no ens fan tremolar les cames, eh?, senyor diputat.

Vull que tingui clar que precisament són quatre els responsables polítics d'aquest país que estan sent investigats i que són acusats per un delictes de desobediència, i no ens tremolen les cames a l'hora de dir que defensarem fins al final la legalitat i la legitimitat del que estàvem, del que estem i del que continuarem fent, des del Govern de Catalunya i des d'una majoria tan sòlida com la que té aquest Parlament. Per tant, estarem amatents a la seva proposta, a la seva moció; evidentment, la discutirem, l'analitzarem, però el més important de tot és el contingut de tot allò que estem fent, de tot allò que ens plantejem. Que no ens desviem ni un mil·límetre, hi insisteixo, d'aquest compromís que hem contret amb la ciutadania. I que aquest Govern, perquè és ara en boca de qui parlo, ho té molt present amb la seva acció del dia a dia. També quan estem treballant per millorar la situació social de tantes i tantes persones enfront d'un estat, enfront d'un govern, enfront d'un tribunal constitucional que està, precisament, entestat a aconseguir tot el contrari. Però li asseguro que per part nostra no quedarà i no se'n sortiran.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

El vuitè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, presentada pel Partit Socialista.

Interpellació al Govern sobre el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts

300-00020/11

Té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Sí? *(Pausa.)* Molt bé. La presidenta em diu que puc començar, doncs, començo. No hi tinc cap inconvenient. *(Veus de fons.)*

La presidenta

Em diuen que si hi ha membres del Govern, com que la interpellació és al Govern, pot començar, tot i que hem avisat el conseller de Cultura perquè vingui.

Rafel Bruguera Batalla

Aquí el tenim, aquí el tenim. *(Algú diu «Puntualitat suïssa.» Rialles.)* Empordanesa. *(Pausa.)* Bé, en tot cas, li pregaria a la senyora presidenta que posés el temps a deu, si us plau. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Bona tarda, presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputades i diputats, la cultura contribueix a crear l'imaginari col·lectiu dels pobles i és un element bàsic d'identitat, d'exercici de la diversitat i de cohesió social. I, a més a més, si em permeten, vull reivindicar la cultura i les polítiques culturals, també, i especialment, en temps de crisi, de crisi econòmica, de crisi social, reivindicant també la cultura com a foment de l'esperit crític i la cultura com a part essencial del benestar de les persones.

Estic convençut, senyor conseller, que comparteix amb mi aquesta o aquestes dues afirmacions inicials, com també estic convençut que estem d'acord que, al voltant de les polítiques culturals, almenys en les més globals, en les més estratègiques, podem, m'atreviria a dir que hem, que estem obligats a intentar teixir complicitats, acords i consensos en defensa de l'interès públic. I aquesta, senyor Vila, és la nostra intenció al formular-li la interpellació al voltant del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, que voldríem que interpretés en sentit positiu i constructiu.

No pretenem polemitzar amb vostè; ho podríem fer respecte a polítiques concretes, però aquest no és el cas. No pretenem polemitzar amb vostè sinó analitzar la diagnosi, avaluar l'evolució del Conca d'aquests darrers anys, i compartir si és possible la necessitat de relançar-lo, de reformular-lo, perquè es converteixi en un instrument útil al servei de la cultura i del conjunt del país.

La necessitat de la Llei del 2008 del Consell Nacional de la Cultura i de les Arts es justificava, entre altres, a partir de les següents premisses. Primera, que la cultura és un element clau en les polítiques del benestar i ha de posar en valor el dret de la ciutadania a la cultura, que ha de ser d'accés universal. Per això, el Conca ha d'integrar la cultura, la ciència, la tecnologia i les humanitats des d'una perspectiva transversal, interdisciplinària i diversa.

Segon, el convenciment d'una política de foment i expansió de la cultura i de les arts al marge de conjuntures polítiques, i que la societat ha de participar en les decisions que hi incideixin a partir del model que representen els consells de les arts dels països anglosaxons.

Tercer, la necessitat de generar noves fórmules de polítiques culturals i de suport a la creació.

I quart, replantejar el model de gestió cultural i de suport i foment a la creació artística vigents i adequar-lo a les exigències i els nous reptes que es plantejaven en aquells moments, el 2008.

Així, al Conca, al marge de les prioritats comunament establertes, com és el foment de l'excel·lència en la creació, el perfeccionament professional o la promoció i difusió dels productes culturals, la llei també li encarregava, li encomanava la necessitat d'afrontar altres reptes: dels nous llenguatges, les noves formes de mediació, les noves formes artístiques, el desenvolupament de públic, especialment del públic jove, o la defensa de la diversitat cultural.

La Llei del Conca es va aprovar amb un ampli consens polític i social, en el qual el grup que represento va ser un element molt important i destacat. Aquesta llei creava un organisme amb clares funcions de vigilància i de prescripció envers les polítiques culturals. La seva creació va significar una fita important, rellevant, de notable importància per a una millor articulació de la política cultural de Catalunya, i s'ha de dir que despertà grans expectatives per avançar en l'autonomia de la cultura respecte de la política.

Aquestes expectatives inicials, però, es varen anar diluint, difuminant i frustrant malgrat alguns avenços i encerts positius, que, tot sigui dit, cal reconèixer, com la consolidació d'una anàlisi anual; una memòria crítica de la realitat cultural catalana; la creació de la Fundació Catalunya Cultura per impulsar el patrocini i mecenatge, malgrat, i vull dir-ho també, que no tenim, no disposem d'una llei d'incentius i desgravacions fiscals en el marc competencial del nostre Estatut; l'organització dels Premis Nacionals de Cultura, o l'emissió d'informes i realització d'auditories o avaluacions estratègiques en diversos àmbits.

És evident que el Conca en aquest sentit ha fet una funció, però creiem que és absolutament insuficient, i, més encara, amb les retallades pressupostàries, funcionals i competencials recollides en una de les conegudes com «lleis òmnibus» i també en les lleis de mesures fiscals, tant la de l'any 2014 com la del 2015, que varen deixar el Conca en una situació..., en un organisme, en un simple organisme de control i d'anàlisi avaluativa de les polítiques culturals, desvirtuant i reduint aquest organisme, creiem, a la mínima expressió.

Estem convençuts..., i és una de les coses que li volem plantejar, la principal, la fonamental: reformular el Conca perquè pugui disposar de les competències i dels instruments necessaris per contribuir a la consolidació de les polítiques públiques per a la cultura i la millora de la realitat cultural catalana.

I, tanmateix, també creiem que ha de disposar de l'autonomia suficient per donar resposta als reptes encomanats, deixant de ser un organisme consultiu al servei del Govern per esdevenir, per convertir-se en un organisme al servei del país, diferenciant, creiem, d'aquesta manera, d'una manera clara les polítiques culturals, evidentment, inherents al Govern, que en té competència el Govern i que no discutim en absolut, molt al contrari, diferenciant això de la política en sentit ampli, transversal i global.

Creiem que cal situar el Conca al voltant de les competències estructurals i prescriptives, defugint tota tendència a centrar el debat en l'àmbit de la gestió operativa de polítiques i programes, dotant-lo de major capacitat prescriptiva, com li he dit anteriorment, i major vinculació amb el Parlament de Catalunya i amb el conjunt d'administracions públiques que intervenen en la cultura.

Senyor conseller, nosaltres..., el Grup Parlamentari Socialista creu, nosaltres creiem en el Conca com un instrument transversal per a la defensa, la protecció i la projecció de la cultura; com un instrument estratègic al servei de la cultura del país, si em permet, de la cultura en majúscules.

Des del nostre punt de vista, el treball i funcionament dels consells de cultura, tant dels consells de cultura municipals, com, en el cas que ens ocupa, del Conca, s'han de guiar al voltant de quatre grans eixos: primer, assegurar l'autonomia de la cultura respecte de les circumstàncies polítiques i pressupostàries; dos, la centralitat de la cultura en el context global de la política; en tercer lloc, el desenvolupament estructural de les polítiques culturals en termes jurídics i en termes socials –em refereixo al mecenatge, bones pràctiques, transparència, legislació, etcètera–, i quart, l'objectivitat en aquells apartats de la gestió pública amb un alt contingut prescriptiu –m'estic referint als emèrits, als ajuts a la creació, als creadors, etcètera.

Per això, senyor conseller, li volem plantejar, i ens agradaria conèixer la seva opinió al respecte, alguns dels principals elements que li resumeixo en aquests moments, i que seran, evidentment, objecte de la moció conseqüent a aquesta interpellació.

En primer lloc, l'adscripció del Conca al Parlament de Catalunya per dotar-lo d'una major autonomia; en segon lloc, l'elecció dels seus membres per part d'aquest Parlament i per majories qualificades, per tant buscant acord, buscant consens, i, en tercer lloc, les seves funcions i competències, que creiem que s'han d'ampliar, i em permetrà..., no tinc temps d'anomenar-les totes, però em permetrà que li'n faci esment, que faci èmfasi especialment d'una que creiem que és importantíssima, que és recuperar el tema dels ajuts a la creació per part del Conca.

En la seva compareixença, senyor conseller, a la Comissió de Cultura li varem plantejar la necessitat d'un gran acord, li varem plantejar la necessitat d'un pacte cultural per la cultura, a la qual també val a dir que vostè es va referir. Doncs, bé, nosaltres creiem que el Conca, en aquest hipotètic, desitjable pacte nacional per la cultura, hi ha de jugar un paper important, hi ha de jugar un paper fonamental, hi ha de jugar un paper estratègic i un paper de lideratge. Aquest és un altre dels exemples que li volem posar respecte de la necessitat de reformulació del Conca.

I acabo. Senyor conseller, estem davant l'oportunitat de bastir un primer acord, un primer gran acord en matèria cultural, amb vostè, amb el seu Govern, amb el grup parlamentari que li dona suport, i també amb la resta de grups parlamentaris. Estarem atents a la seva resposta i al seu capteniment. I li avanço, d'entrada, que, pel que fa a nosaltres, el Grup Parlamentari Socialista, per nosaltres no quedarà d'estendre la mà a aquest possible acord en un tema fonamental com és en el camp de la cultura, com és el Consell Nacional de la Cultura i de les Arts.

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el conseller de Cultura, senyor Santi Vila.

El conseller de Cultura (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables conseller i consellera; il·lustres diputats i diputades; secretari general del Departament de Cultura; president del Conca, senyor Carles Duarte; senyores i senyors, molt bona tarda.

Il·lustre diputat senyor Bruguera, vagi d'entrada que considero que la seva interpellació és absolutament oportuna; crec que estem en un bon moment per posar sobre la

taula aquesta qüestió. I encara més, vagi d'entrada que celebros la manera com vostè s'hi aproxima, eh? S'hi podria aproximar des de moltes altres maneres, des de moltes altres perspectives, amb un altra actitud, amb un altre plantejament de fons, i, en canvi, ja ho va fer en la comissió en seu parlamentària i avui ho torna a fer aquí, en el plenari, doncs, amb un to i amb una filosofia de fons que només puc celebrar i compartir. Per tant, la complicitat de fons hi és. Això té a veure amb la millor tradició del Partit Socialista, la que encarnen alguns com vostès que ja pentinen cabells blancs, i que tan bon paper han jugat en relació amb la cultura, no? Els que no pentinen cabells blancs està per acreditar encara; ja es veurà. (*Remor de veus.*) Ja es veurà. No pateixi, eh? Jo no la poso en qüestió, però sí que acredito que, en la bona tradició del Partit dels Socialistes, segur, eh?, que en la cultura s'han fet grandíssimes aportacions, i molt bones, i el Conca, sense cap mena de dubte, n'és una.

Permeti'm que subscrigui absolutament la seva reivindicació del paper de la cultura com una pota més de la societat del benestar. Sense cap mena de dubtes. La subscric absolutament; la celebros, com celebros també l'oferiment que ja va fer en comissió i que torna a fer-nos avui aquí de màxima complicitat. La nostra contribució, des de l'Administració, des del Govern, també des del Parlament, hauria de ser alliberar precisament les polítiques culturals de la batalla partidista. Aquí trobem, de fet, la justificació primigènia del Conca: com podem dotar-nos d'un instrument que s'alliberi del debat partidista, del debat de conjuntura i que, per tant, pugui contínuament aixecar la mirada i contribuir amb les seves aportacions a, justament, preservar, eh?, el paper de la cultura en la nostra societat. Absolutament d'acord. Crec, en aquest sentit, i va sortir en seu parlamentària, que la iniciativa de reprendre durant aquesta legislatura un pacte nacional per la cultura no només és necessària sinó que a més a més pot ser de nou un encàrrec important, transcendent, que formulem a l'entorn del Conca, amb la complicitat de tots vostès, amb la complicitat del Govern, però, per què no?, liderada pel Conca.

De totes maneres, fixi's vostè que, repassant l'objecte fundacional d'aquest consell, em sembla que hi ha alguns valors explícits i implícits que són absolutament importants de tenir en compte. En primer lloc, com podem continuar garantint la seva absoluta independència, una independència que ha de ser objectiva i subjectiva, és a dir que ha de ser realment objectivable i percebuda pel conjunt de la ciutadania com a tal. En la mesura que el ciutadà no la percepés com a tal, encara que ho fos, no podríem, doncs, disposar de la mateixa solvència i credibilitat d'aquesta independència; independència que ha d'anar vinculada a la solvència dels seus membres; independència, solvència i, naturalment, i aquesta és missió del Parlament, també pluralitat, perquè, per definició, la cultura és plural. Per tant, si aconseguim, eh?, que el Conca sigui percebut pel conjunt de la ciutadania, pel conjunt també de les persones i entitats que es dediquen al món de la cultura, com un òrgan realment independent, com un òrgan realment solvent, amb condicions de fer aportacions rellevants, i com un òrgan que realment atén i és sensible a la pluralitat d'aquest país, anirem bé.

Efectivament, vostè s'hi ha referit, el 2008, per llei, s'estableix el Conca i el 2011 es reforma. Jo li diria que la reforma de l'11 es pot resumir bàsicament en una segregació de funcions; es confirma i es reafirma aquesta funció més de control, més de prescripció amb relació a les polítiques culturals i, en canvi, s'allibera el Conca d'aquesta funció, doncs, segurament més d'aplicació, més d'impuls de determinades polítiques, en el cas concret dels ajuts a la creació. Bé, ja en parlarem, perquè jo crec que d'aquí a l'estiu, d'aquí al juliol, que, efectivament, tenim alguns mesos per davant –i poso la data de l'estiu perquè a l'estiu, com sap, cessen alguns membres del Conca, completen el seu mandat–, doncs, d'aquí a l'estiu ens podem autoimposar aquesta feina de reflexió.

Jo comparteixo la seva filosofia de fons i la seva apreciació, la seva valoració del Conca, la celebros. Crec que aquest és un instrument molt valuós, crec que el podem reforçar i apoderar. Podem revisar, de la reforma de l'any 11, què ens ha sortit bé i què no. Estic absolutament d'acord amb vostè que hi ha coses que, potser, en la reforma, doncs, no es van tenir en compte i que avui ja hem après, per la realitat dels fets, que necessiten millorar-se –després, si convé, m'hi referiré en el següent torn. Però jo crec que, precisament, ens hauríem d'aproximar amb la delicadesa amb la qual vostè ha intervingut.

I, en aquest sentit, m'agradaria que tots els grups parlamentaris també, doncs, puguin aproximar-se a aquesta actualització o a aquesta confirmació de la missió del Con-

ca des de la delicadesa de ser plenament conscients que no podem posar en risc ni la seva independència, ni la seva solvència, ni –i aquest és un compromís del Govern, que és el proponent, finalment, dels membres a renovar, en aquests moments– la pluralitat. Si respectem aquests principis, aquests valors, jo crec que el Conca ens continuarà sent útil.

Fixi's vostè que en aquest sentit vostè em parla de relançar-lo, em parla fins i tot –m'ha semblat sentir-ho– de refundar-lo. I, en tot cas, aquests valors o aquests principis o aquests objectius, amb els quals podem estar d'acord, que lliguen absolutament aquesta idea d'estar atents a tot el que té d'innovació tot el sector de la cultura, tot l'àmbit de la cultura, a la seva diversitat, a com afrontem noves polítiques de participació, tot això, que és així, també és veritat que topa amb una sèrie d'obstacles que ja hem tingut a sobre la taula i que hem i que haurem de seguir gestionant. I té a veure amb l'actualització de l'objecte, també amb la renovació dels membres del consell, i, molt important, amb el fet de resoldre algunes problemàtiques objectives que han sortit, i que tenen a veure, per exemple, amb règims d'incompatibilitats.

Fixin-se que, davant d'aquesta agenda de preocupacions que tots i totes vostès coneixen, i que hi hem ensopegat, doncs, haurem de ser crítics, autocrítics, i revisar què vam decidir amb encert i què vam fer malament, o què, amb l'experiència dels fets, podem fer millor.

I, en aquest sentit, tots haurem de fer aportacions. Jo ja li avanço que en la meua aproximació sóc absolutament partidari de preservar la independència del Conca en la mesura que s'ocupi, només, de prescriure i d'avaluar les polítiques del Govern. I que, per tant, l'alliberem absolutament de qualsevol implicació directa amb les polítiques en si. Perquè no pot ser art i part, no pot ser qui prepara un plec d'ajuts i qui alhora els resol. Perquè inevitablement trenques aquesta separació tan nítida, tan precisa entre qui pensa la filosofia, l'orientació del que vas a fer i qui finalment s'implica en la seva gestió, en la seva concreció, etcètera. De totes maneres, és discutible, i ens agradarà aproximar-nos-hi sense massa apriorismes, és, senzillament, amb el convenciment que és important que preservem la seva independència.

Diu: «Home, és que nosaltres hem arribat, des del Partit Socialista, a la conclusió que aquesta independència l'assegurarem si adscriuim al Parlament el Conca.» O no. És a dir, fixi's que aquesta pot ser una solució, com ho pot ser que elegim els seus membres des del Parlament, directament o a proposta del Govern, amb alguna sèrie de majories o de filtres qualificats; però, en tot cas, també hi ha una altra pregunta, que té a veure amb el sistema de provisió. Tots vostès són elegits per les respectives formacions polítiques, eh? Quan des de les diverses escoles avaluen quins són els problemes de la democràcia representativa d'avui, fixin-se que tan important com qui són vostès, té a veure com han arribat fins aquí i com els han elegit. Per tant, dir, home, que sigui el Govern o que sigui el Parlament, resol aquesta qüestió? No ho sé. Qui els va elegir a vostès com a candidats? La ciutadania? Vostès ho saben –vostès ho saben. I això està a sobre la taula en aquests moments i qualsevol ciutadà ben informat, quan avalua la qualitat de la democràcia i de la democràcia representativa, diu: «És que tenim un problema, perquè els que són elegibles, no sabem ben bé qui els ha elegit perquè siguin elegibles.» I aquest és un problema greu, eh?, de radicalitat democràtica.

Per tant, aquesta institució tan valuosa, d'inspiració anglosaxona, també té una bona oportunitat per ser exemplar. Però, compte, perquè podríem senzillament trobar una solució en el curt, de dir: «No, no..., passem del Govern al Parlament.» A mi m'agrada fer-li notar ja, d'entrada, per iniciar aquest debat, que crec que ens quedarem curts, perquè el problema és una mica més complex.

Quant a la recuperació dels ajuts a la creació, que vostè ha dit, o el pacte de la cultura, en el segon torn d'intervenció m'hi referiré una mica més àmpliament, però ja li avanço que aquí tenim recorregut i que ens hi podem trobar perfectament.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, doncs, espero la seva resposta.

La presidenta

Té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Globalment, senyor conseller..., bé, potser sí que espero que tinguem, com vostè deia, que ens podem trobar, no?, que ens podem posar d'acord i que aquestes reflexions globals que més o menys compartim es puguin traduir en una millor estructuració. Nosaltres no parlàvem de refundació, sinó de reformulació, que no es ben bé el mateix, del consell.

Vostè ha parlat de la independència del Conca, la independència objectiva i subjectiva. Hi estem d'acord. I per això, precisament, hem fet la reflexió que probablement, una dependència o una major dependència o una major adscripció del Conca a aquest Parlament, precisament, ajudaria a dues coses. En primer lloc, a garantir millor la seva independència respecte de les polítiques culturals que pugui tirar endavant el Govern, per descomptat, i que podem estar-hi d'acord o no estar-hi d'acord, però també perquè..., deixar clar que el Conca, com a instrument estratègic al servei de la cultura, en majúscules que jo en deia, és al servei del país i no tant al servei del Govern, eh? I, per tant, no com un organisme dependent o assessor del mateix Govern, sinó dependent d'aquest Parlament, i, per tant, al servei de la política cultural o de la cultura en general.

La llei del 2011 va reduir el Conca, però no només la llei del 2011, també les lleis de mesures fiscals del 2014 i 2015.

Respecte del Conca, també una altra qüestió, un altre tema, si vol, més general: senyor conseller, la cultura, malauradament, en aquest país, aquests darrers anys, no ha estat una prioritat. Si em permet que li ho digui amb aquest to, eh?, però amb una certa..., una afirmació una mica dura: no ha estat una prioritat. No ha estat una prioritat pressupostària, per exemple. I no només des del punt de vista quantitatiu, en la retallada del seu pressupost, sinó també –i vostè ho sap perfectament– qualitativament. Ha baixat el pes del Departament de Cultura en el conjunt del pressupost de la Generalitat, del 2010-2011 fins avui s'ha reduït. I, per tant, el que havia arribat a ser una fita important, que era aconseguir que el Departament de Cultura arribés i superés l'1 per cent del pressupost global de la Generalitat, en aquests moments vostè sap molt bé que passa de la meitat, justet. Si tenim en compte que l'any 2010 la política lingüística estava a Presidència i que ara està a Cultura, i, per tant, no ens podem fer trampes al solitari, en aquest sentit, eh? Per tant, estem a poc més del 0,5 per cent.

Per tant, hem de millorar –hem de millorar–, també ens hi trobarà, a l'hora de parlar de pressupostos, doncs, a millorar el paper i el pes de les polítiques culturals en el conjunt del pressupost global de la Generalitat. I també, creiem, senyor conseller, que en el cas del Conca hem de fer un esforç important per convertir-lo en l'instrument que creiem –que creiem–, que pactem que ha de tenir.

I, com que *fútbol es fútbol* i *un plato es un plato*, més enllà de les bones paraules, jo li voldria demanar si ens pot concretar una mica més. És a dir, vostè ha parlat de l'estiu. Perfecte. Nosaltres presentarem una moció, una moció que, evidentment, serà la posició nostra, la posició del PSC, que ha reflexionat jo diria que bastant respecte a aquesta qüestió, respecte al Conca en el seu conjunt, i que, en tot cas, també, com aquesta interpellació, serà una moció oberta –oberta– a l'aportació de la resta de grups parlamentaris, amb l'esperança que puguem trobar un redactat que ens satisfaci a tots i, sobretot, que ens compromet a tots a *fútbol es fútbol*, i, per tant, concreció, i que és el que jo li demanaria, senyor conseller, en aquesta segona intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Respon el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyora presidenta. Espero que s'assegui a l'escó el senyor diputat, així podem seguir amb atenció el que ens anem explicant. *(Pausa.)*

Bé. Moltes gràcies. No sé si puc ser gaire més concret que en la primera intervenció. D'entrada, subscriure la valoració que vostè fa de l'interès d'un instrument d'aquestes característiques. La necessitat que tots plegats ens conjurem perquè sigui un òrgan realment plural. No només plural, sinó que, a més a més, des del punt de vista de la percepció ciutadana sigui vist com a solvent i com a realment independent. Si això s'ha de concretar a través del Parlament o des del Govern, jo li diria: no ens precipitem. Diu: «Oh,

és que nosaltres ara voldrem fixar la nostra posició a través d'una moció.» Bé, vostè sap el que és més oportú, el més convenient des del punt del vista de l'interès del seu grup parlamentari. Jo..., només m'agrada la seva qualificació d'una moció que volem que sigui oberta; oberta, perquè jo ja li dic que aixequi una mica la mirada i pensi que fins a l'estiu ens podem plantejar junts, doncs, quines aportacions poden ser les més valuoses.

I, en aquest sentit, com a Departament de Cultura, què podem fer? Doncs, aportar-los, a tots els grups parlamentaris, diverses experiències, diversos models. A mi me n'agrada especialment algun. Jo he pogut estudiar amb un cert deteniment, per exemple, quina és la concreció d'un consell d'aquestes característiques a Holanda, eh? Que vostè és un model que coneix bé perquè ja en l'informe Bricall havia sortit, etcètera, i s'ha anat actualitzant. Però, fixi's que en aquest model el sistema de provisió és un tema ben resolt i molt distintament resolt que en el nostre país, on ho resollem «a la mediterrània», per dir-ho suau.

Fixin-se que, a vegades, aquest Parlament, eh? –i jo he estat diputat molts anys, per tant, faig autocrítica–, entén el pluralisme, la pluralitat, com a sinònim de quota, i això és el més antiplural de tot. Això senzillament és que hi ha un partit que hi posa una persona de la seva confiança, aquí. Afortunadament, no és el cas del Conca, però moltes vegades hem tingut la percepció que darrere el mot «pluralitat» no ateníem la diversitat d'un sector o la pluralitat d'ideologies d'un sector, sinó que ateníem la quota respectiva de cada formació política. Per tant, compte, siguem previnguts des d'aquesta perspectiva, perquè jo crec que ens equivocaríem si ho féssim.

Jo ja li he avançat, i amb tota la meua concreció, alguns dels problemes que hi ha: la retribució en aquest moments dels membres del Conca. Els volem realment independents? Però, si els volem independents, només la manera de resoldre-ho és amb una..., assalariant-los? Potser ho podem posar en crisi, això, però jo no ho precipitaria a quinze dies vista aquesta decisió, perquè és molt seriosa. Perquè potser el que fa valuoses aquestes persones és que puguin mantenir la seva carrera acadèmica i, des de la tribuna i la independència de criteri que dóna, doncs, la torre d'ivori acadèmica, puguin fer les aportacions que han de fer d'orientació, d'avaluació i d'assessorament al Govern. O una carrera professional que ja pot ser madura i que en aquests moments també et dóna absoluta llibertat. Ah!, ah no..., és que ara els hem d'assalarinar, i com que els hem d'assalarinar, vol dir que aquelles persones que estan just al pic des del punt de vista de la maduresa, no poden formar part del Conca. «–Ah, no? Doncs, així, a qui hem d'agafar? –Ah, a persones que estan en actiu. –Carai, sí que en resoldrem bé la seva independència i la seva objectivitat.»

Tenim un problema. Doncs, posem-lo sobre la taula i a veure com l'afrontem. Nosaltres tenim alguna idea. No ens agradaria resoldre-la a cop de moció –li ho dic ben sincerament, senyor Bruguera, amb tot el respecte per la iniciativa parlamentària que vostè vol emprendre–, perquè a cop de moció haurem d'actuar precipitadament tots, i els grups parlamentaris hauran de fer tots la seva feina de fer aportacions, i jo no estic convençut que, amb la feina que tots vostès tenen, puguin dedicar el temps suficient a agafar tota la maduresa de coneixement que un tema tan important requereix, perquè no lliga que diguem que és un tema molt important, que volem que quedi al marge de la lluita partidista, al marge de les conjuntures del moment, i que, en canvi, considerem que hem de fixar la posició d'aquest Parlament amb una moció. A mi no em lliga això; a mi, com a govern, no em lliga. Si s'ha de fer es farà, eh? El Govern té els suports que té i té les majories i les minories que es tenen al Parlament, però els convido a tenir aquesta precaució, perquè el Conca és un instrument realment transcendent, i crec, i escoltant-lo encara ho veig més confirmat, que ens podem entendre, perquè el que vostè en el fons espera del Conca i el que n'espera el Govern s'assembla molt, i, per tant, és en la seva concreció on hem de poder-hi discutir.

I crec que ens pot ajudar l'anàlisi, l'estudi comparat d'altres realitats, de com han anat atenent precisament la contractació d'aquestes persones, la provisió d'aquestes persones, com han garantit la seva independència, o com que, realment, aquest tipus de consells siguin realment *plurals*; plurals i un aspecte molt important: que no siguin només representants d'un sector determinat. Perquè, més enllà també d'aquesta representació o adscripció partidista, hi ha un altre problema, i és que sovint es pot incórrer en el risc, en el perill que els representants representin un sector molt determinat. Jo crec que

no és això el que necessitem. Necessitem persones amb una idea de la cultura holística, total, plenament conscients que la cultura finalment és un instrument per tenir ciutadans i ciutadanes lliures, amb la possibilitat de ser lliures, d'actuar responsablement des del punt de vista moral i discernir el que és correcte i el que no ho és, sempre...

La presidenta

Conseller, ha exhaurit el temps.

El conseller de Cultura

Doncs, aquí ho deixo.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El novè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre la disminució d'inscripcions d'estudiants a les universitats i la precarietat laboral del personal docent i investigador i del personal d'administració i serveis, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Interpel·lació al Govern sobre la disminució d'inscripcions d'estudiants a les universitats i la precarietat laboral del personal docent i investigador i del personal d'administració i serveis

300-00021/11

Té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, el primer de tot és reconèixer l'esforç dels predecessors del conseller, l'Antoni Castellà i el senyor Mas-Colell, per aconseguir una Catalunya puntera, una Catalunya al capdavant de l'exclusió en l'educació superior i al capdavant de la precarietat laboral a les universitats catalanes; una feina, per mi sense precedent, que ha provocat que els últims anys, des del 2012, s'hagi reduït sistemàticament i mantingudament el nombre d'inscrits, matriculats, a les universitats catalanes, cosa que no passava des de l'època de la postguerra.

I és que hi ha hagut un canvi en el model de finançament de les universitats catalanes, i és una realitat. Segons les dades de l'Observatori del Sistema Universitari, la transferència pública a les universitats –no el pressupost global, sinó la transferència pública– s'ha reduït un 45 per cent. I el primer que penso jo quan veig això és: «Això és legal? Això realment es pot fer?» Doncs, consultant el Reial decret 14/2012, que és del ministeri, d'estabilitat pressupostària, veiem que potser no tant.

No tenim dades fidedignes de la comptabilitat de les universitats, en realitat, que demostrin la càrrega en docents i la càrrega en recerca que hi ha en el pes de les matrícules d'estudiants, però, diguéssim, segons les dades d'aquesta associació, podem veure com aproximadament el 41 per cent del preu de la docència de cada estudiant el suporten les matrícules, el reial decret diu que un 20 per cent, i, per tant, suposadament estem incorrent en una illegalitat en el model de finançament. La pregunta és clara: què pensa fer el Govern davant d'aquesta situació? I, en tot cas, si no és així, quina fórmula usen per calcular el pes de les matrícules en la càrrega docent?

I realment aquesta reducció de pressupostos ha provocat que hi hagi un augment de les matrícules. Els graus han passat de valdre entre 700 i 1.000 euros a 1.500 i 2.300. I, simultàniament, s'han modificat les categories, de cinc a tres, de les diferents titulacions, a l'alça, però; s'han modificat a l'alça. També, és una casualitat que això hagi passat.

I no només són les retallades, sinó l'aplicació del famós pla Bolonya, del qual un era estudiant i va estar en les mobilitzacions en el seu moment, i hem vist com, al final, no ha servit per adaptar-se al model europeu –4+1 no encaixa amb el 3+2, que és d'Europa, i ara estem parlant de modificar-ho a 3+2–, sinó que, al final, el model Bolonya, el que va ser va ser una pujada sobtada de les matrícules, i, per tant, unes retallades encobertes. Al final, les matrícules han passat de representar el 16 per cent del pressupost universitari a entre el 24 i el 25 per cent. Si abans ja estaven per sobre de la mitjana de la Unió Europea, ara mateix ens trobem amb models similars al xilè o al dels Estats

Units, models que s'allunyen una mica de la universitat com a servei públic i, en canvi, són models del capitalisme salvatge, del neoliberalisme i que entenen la universitat per a només uns pocs. Reflexionem-hi, perquè crec que hi ha massa ideologia aquí al darre-re. Bàsicament, estem substituint el finançament de les universitats públiques pel finançament privat, en aquest cas el de les famílies.

I és que Catalunya és el sisè país més car a Europa per poder estudiar, segons dades de l'associació. I ara que ve una nova reforma, ens plantegem que no passi el mateix que a l'anterior: que no s'utilitzi aquesta reforma del 3+2 perquè hi hagi una pujada sobtada de matrícules, com va passar amb Bolonya.

Vostè, aquest matí, a la sessió de control, ja ha dit que garantirà que el primer any de màster es mantindran els preus. Nosaltres..., de bones intencions *no vive el hombre*, llavors nosaltres el que volem o proposem és que hi hagi, per escrit, un compromís on els preus dels graus i dels màsters, en un futur, diguéssim, estiguin equilibrats. I li ho està dient un graduat de telecomunicacions que té totes les assignatures de màster, troncal i obligatòries, aprovades, però no té el títol perquè era massa car per pagar-lo en el seu moment.

I després ens preocupa el com –el com–, perquè amb Bolonya vam veure un joc, un teatre d'aposta a la baixa: a veure quina facultat, a veure quina universitat feia una aposta a la baixa en criteris acadèmics a les titulacions. I no volem que això torni a passar. I simplement li preguntem quins mètodes o quines propostes, quines eines té el Govern per evitar que es produeixi una devaluació a la baixa dels criteris acadèmics de les noves titulacions.

Però tornem al tema de les matrícules. Quin remei posem a la pujada de matrícules? I hi ha una solució, segons que van proposar vostès el 2002, que eren les beques Equitat. Bàsicament, les beques Equitat donen una compensació de la matrícula segons la renda dels estudiants. No hi estem en desacord, hi estem d'acord, és una bona idea.

El problema d'aquesta idea és que, jo, per començar, no en diria «beca», en diria «compensació de matrícula», així no enganyem a ningú, i l'altre problema és que són insuficients.

Però no ens quedem aquí; és que són molt més insuficients si, al final, ens adonem que, tant el *ministerio* com el Govern, no paga a les universitats l'import d'aquestes beques; per tant, les universitats s'han d'endeutar per poder fer front a això.

Què passa aquí? Tenim unes beques que serveixen per equilibrar i igualar el dret a tothom i, al final, el que ens trobem és que les universitats que tenen rendes més baixes han d'aportar més diners –per tant, treure-ho d'un altre...– que les universitats que tenen rendes més altes. Per tant, estem incorrent en una, diguéssim, contradicció, perquè el que veiem és que aquestes beques el que fan és l'efecte contrari del qual està proposat.

Bàsicament, preguntem quina valoració fa el Govern d'aquestes beques; quin percentatge, en comparació amb el total de la matrícula, creuen que soluciona, i si el Govern, almenys la part que li pertoca, pensa pagar a les universitats aquestes beques.

Entenem que aquestes són insuficients i entenem que molts dels que estem aquí, no?, i volem crear un model de país, fem un procés constituent, i, amb això, nosaltres creiem que és necessari que el dret a estudiar, diguéssim, el dret a aprendre, estigui garantit. I en això estarem totes d'acord.

I des de Catalunya Sí que es Pot, ho hem dit aquest matí, ho seguirem dient tots aquests dies, ens causa una mica de contradicció que ens diguin que no hi han diners, per exemple, per fer més beques o per garantir aquest dret a estudiar i, en canvi, hi ha-gin grans empreses fent frau fiscal a Catalunya o tinguem un model fiscal neoliberal, on inclús els sectors més rics de la societat segueixen pagant menys impostos que nosaltres.

Per tant, mentre no s'animen, i el senyor Junqueras, que no està aquí avui, canvia el model fiscal, els joves estem aprenent coses; estem aprenent l'habilitat de desdoblar-nos, no?, això. Jo he tingut set treballs, eh?, durant la meua carrera. Estudiem als matins, fem pràctiques a les tardes i a les nits treballem a un lloc, a un altre i a un altre; és una habilitat que estem aprenent. I estem contents, amb aquesta habilitat; el tema és que això ens provoca que la pobresa juvenil a Catalunya vagi augmentant, com diu el Consell Nacional de Joventut de Catalunya, que realment comença a ser un problema greu i estem contribuint indirectament, o directament, a aquest problema. Jo només vull dir-li que

els joves no ens parem en aquest país i que el 2011 vam tancar les facultats pel tema de Bolonya, que un 15 de maig vam sortir al carrer i vam ocupar les places i que, si seguim en aquesta línia, no sabem on arribarem el segon cop que ens aixequem.

I passem al tema de la precarietat laboral que vam estar mirant, vaig estar mirant en moltes facultats. I em va causar molta sensació un problema que hi ha justament a l'Autònoma. I és que resulta que, segons la plataforma en defensa del capítol VI, el 25 per cent de la plantilla de l'Autònoma està sota contracte en frau de llei, la qual cosa significa que no està regularitzat el seu contracte. El 25 per cent. Estem parlant de contractes temporals de més de tres anys que segueixen sent temporals, contractes que fan tasques estructurals de la universitat, i són contractes temporals, o gent que fa activitats, amb contractes temporals, que no tenen re a veure amb la seva raó contractual. Això és un problema. O sigui, segurament estarem d'acord que això és un problema. Jo volia parlar dels becaris de cinc-cents euros que tenim a la UB o dels que tenim a la UPC. Realment, si volem tenir una *high quality university*, no?, com és l'Autònoma, és un problema que hem d'abordar ja; bàsicament preguntar què vol fer el Govern davant això.

I li vull ficar un exemple per sensibilitzar, una història de..., diverses històries de doctorands, de dotze anys de feina encadenant falsos contractes. Fixi's que li ha passat a aquesta persona: finalitza el doctorat, tres mesos d'associat, cinc mesos al rectorat, tres anys al ministeri, dos anys a una empresa vinculada a l'Autònoma, quatre anys al rectorat, quatre anys un altre cop al rectorat amb un altre contracte i dos anys a un projecte, i durant aquests dotze anys que ha estat treballant la persona estava a la mateixa cadira, amb el mateix ordinador, fent les mateixes responsabilitats. No pot ser que, al final, la nostra gent amb més talent marxi o la tinguem així de maltractada, perquè acaba marxant, i és que jo sóc de la Facultat de Telecomunicacions de l'Autònoma i no és la primera ni l'última persona que ha vist amics i amigues seus, amb molt de futur, marxar perquè no tenien una carrera laboral.

Per tant, diem: no creiem que hem d'estabilitzar les plantilles a la universitat, sobretot en el cas de l'Autònoma, que és un problema molt accentuat, amb contractes com el capítol VI, els falsos associats, les beques de col·laboració...? Al final estem provocant que els talents marxin fora; tenim gent que pot aportar molt aquí i que està marxant fora per això. I manca, sobretot, un model de carrera acadèmica per a aquesta gent que es doctora, que està investigant, que està treballant allà, un model de carrera acadèmica fixa que els doni certes seguretats perquè no hagin de buscar-se la vida fora.

I ja, per acabar, una conclusió més política. Vostè escull: una universitat per a tots o una universitat per a uns pocs. Vostè escull si continuar amb el model de govern de Convergència i Unió o si vol fer un gir a les polítiques universitàries –que esperem-ho. Vostè escull si treballar colze a colze amb el jovent o els estudiants, o si vol el jovent exigint els caps dels responsables aquí fora. Nosaltres estem amb els estudiants. I vostè?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon el conseller d'Empresa i Coneixement, senyor Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, diputat. Deia: esforç ingent dels meus predecessors, que han fet per posar i per situar la universitat catalana i Catalunya en el líder i en el pòdium de les universitats que es paguen més.

Miri, jo li diria que l'esforç ingent que han fet els meus predecessors ha estat justament per intentar i per mantenir la qualitat de la universitat i per ser punters en la inclusió, en especial amb aquelles famílies, i aquelles persones, i aquells estudiants, amb rendes mitjanes i baixes, perquè, és cert, no els descobriré res si els dic que aquests darrers anys, doncs, no han estat fàcils per al sistema universitari.

La reducció de recursos que tots els governs es van veure obligats a fer ha impactat sobre totes les polítiques, sobre totes; també –també– sobre les polítiques de la universitat i les polítiques docents, no han estat cap excepció.

I, en aquest sentit, i per tal d'evitar una davallada d'ingressos més important encara, es va decidir augmentar el preu de la matrícula. Sí, és cert. Ara bé, aquest increment del preu de la matrícula no es podia fer..., no podia ser un augment individual i indiscrimi-

nat. Calia vetllar en tot moment que cap estudiant quedés exclòs de l'accés a la universitat a causa d'una manca de recursos.

Per tant, l'augment de les taxes es va compensar, en part, amb una política de beques que ha permès incrementar els recursos del sistema, procurant afectar el mínim possible l'equitat en l'accés. I aquest és l'origen de la tarifació per renda, o la tarifació social de les taxes universitàries.

Per tant, teníem una sola política i dos peus. D'una banda, les taxes, i de l'altra, les beques. Un peu permet equilibrar en part el pressupost de les universitats; l'altre peu permet garantir l'accés a la universitat per a persones amb rendes mitjanes o baixes. I en aquest punt voldria remarcar que l'esforç que els estudiants i les seves famílies destinen al sosteniment de l'educació superior mitjançant les taxes equival aproximadament a un 20 i mig per cent del cost del seu servei; és a dir, un 80 per cent del cost el paguem tots i totes per la via dels impostos.

I també voldria fer un altre comentari quan es parla de les taxes i dels preus i com han augmentat, i dels percentatges d'increment. Aquests percentatges i aquests imports són màxims. El preu de tarifació social dona un preu adaptat a cada estudiant i a les seves circumstàncies. I aquesta és la realitat. Jo no li nego que hi hagi persones o famílies amb rendes superiors que hagin pagat tot l'increment, que hi és, i això passa, però tampoc..., i això no ens ho podran negar, i no és menys cert, i aquesta, per nosaltres, és la part més important, que hi ha moltes persones que acabaran pagant menys, molt menys o, fins i tot, res amb aquest sistema de taxes. Avui en dia, el 40 per cent –el 40 per cent– dels estudiants de grau a les universitats públiques gaudeixen d'una beca o algun descompte, i això vol dir unes setanta mil persones. És a dir, no tothom paga aquest 20 per cent, hi ha gent que en paga molt menys.

A més, parlant de les beques d'equitat, l'existència de les beques d'equitat ha palliat també en part el canvi de criteri que es va fer per part de l'Estat, quan es van canviar, fa tres anys, el ministre Wert va canviar la valoració del sistema de les beques, i feia una valoració amb criteris econòmics i amb criteris de nota, i deixava 6.000 persones –en aquells moments 6.500, ara 6.000 persones– que podien tenir beca segons els criteris amb què abans tenien beca, i els n'hauria exclòs, i amb les beques d'equitat aquests s'han mantingut i continuen cobrant.

Per tant, vostè ens demana: hi ha un compromís que amb aquest canvi del 4+1 al 3+2, doncs, no suposi un increment de preu que han de pagar els estudiants quan es matriculen? Sí, hi és. Diu: «El poden signar?» Està signat; està signat per una decisió del Consell Interuniversitari de Catalunya. Hi és. I el compromís és que el canvi es farà per model només atenent motivacions acadèmiques. Si es fa no suposarà un increment del cost de les taxes que hagin de pagar els estudiants el primer any de màster. I tampoc no suposarà, i això és important, cap disminució de recursos per part de les universitats que ho facin. Per tant, aquest és el compromís.

I li'n donaré unes dades, perquè vostè deia: «No, amb això nosaltres podem..., la universitat està al servei dels rics i al servei de les persones només amb rendes elevades...» Miri, no passa, això –no passa. Si mirem el percentatge, en termes relatius, de població de divuit a vint-i-quatre anys que està a la universitat, és un 40 per cent, igual com ho estava en els últims anys. No hi ha hagut cap davallada, al contrari, s'observa un increment; lleuger, però hi és. I si mirem els estudiants que avui en dia estan a la universitat, els que avui en dia estan a la universitat, resulta que del 57 per cent dels estudiants que estan matriculats a les universitats catalanes –del 57 per cent–, els seus pares no tenen estudis superiors. Per tant, la universitat avui en dia continua sent un factor de cohesió social, l'ascensor social. Això és el que tenim.

Deia vostè, en matèria d'estabilitat i de retenció de talent a les universitats... Miri, hi havia un compromís també –també– del Consell Interuniversitari de Catalunya que de l'any 2012 a l'any 2020 s'aplicaria una taxa de reposició del 50 per cent del personal docent investigador i del PAS per anar proveint i anar donant una estabilitat a aquest personal. Hi ha coses que no hem pogut fer per una senzilla raó: perquè lleis bàsiques de l'Estat i lleis de pressupostos han limitat la taxa de reposició des que hi va haver l'acord el 2012. L'any 2013 i l'any 2014 la taxa de reposició per al personal docent investigador va ser del 10 per cent, no del 50, com volíem, i per al personal d'administració i serveis

va ser del 0 per cent. I això ha generat un problema, doncs, de temporalitat i de manca d'estabilitat del personal, cert. I nosaltres el volem resoldre.

Fins ara teníem la voluntat..., la voluntat de tot el sistema universitari de Catalunya, de les universitats, de les administracions, del personal, dels estudiants, era procedir a l'estabilització d'aquest personal. No ho podíem fer, perquè no teníem els instruments. A partir d'ara, que els tenim, nosaltres volem, en l'espai de diàleg que hi ha amb els sindicats, començar a parlar de l'estabilització del personal d'administració i serveis i del personal docent investigador. Aquesta –aquesta– és la nostra voluntat, i així properament començarem les negociacions amb els representants sindicals per veure com donem, doncs, compliment a aquest objectiu, que és el que volem.

I..., perquè en el títol de la seva interpellació deia: «No..., com les taxes, com l'evolució del preu de les matrícules ha permès, ha provocat una reducció del nombre d'estudiants.» Bé, mirem també la demografia. No, no, mirem la demografia, perquè en termes relatius la taxa de cobertura dels estudiants universitaris, amb els estudiants de l'edat de divuit a vint-i-quatre anys, ha augmentat. Per tant, si en valor absolut hi ha una disminució, mirem com han disminuït també el percentatge i l'evolució en valors absoluts de la població jove d'aquest país. Perquè, si compara i fa aquesta comparació amb la resta de comunitats autònomes i amb comunitats autònomes fins i tot que no han incrementat les taxes en la mesura que han incrementat a Catalunya, es veurà com la disminució del nombre d'estudiants és superior. Llavors, si passen aquestes coses, no..., hi ha d'haver una causa-efecte directa entre augment de les taxes i reducció de la població escolar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Joan Giner.

Joan Giner Miguélez

Gràcies, presidenta. Conseller, gràcies per la seva resposta. Quatre apunts; comencem pel final, ja que així és més...

El tema de la reducció de matrícules és una realitat. Jo crec que no hem d'entendre-ho tant... O sigui, podem jugar al joc de veure si la demografia juvenil s'ha reduït i que els nombres absoluts quadren..., al final el que tenim és una situació de crisi on la renda de la gent es redueix molt. Nosaltres defensem que hem de tendir cap a un model molt més similar a molts països d'Europa, que són models més gratuïts que sí que permeten l'entrada a tothom. I és una obvietat que en barris per exemple com el meu, on hi ha un 50 per cent d'atur juvenil, que una matrícula et costi tres mil euros al mes, doncs, és un palliatiu perquè la gent no entri a estudiar. Per tant, jo crec que és fer-nos trampes al solitari, això.

Parlàvem després del tema de la tarifació de beques, no?, en aquest cas. Sembla molt interessant; no sé si està proposant alguna cosa nova o alguna cosa que ja està, perquè per..., jo crec que ara el que ens trobarem o al que hem de tendir, en aquest cas, és a la disminució del 66 per cent de pujades, que bàsicament el que li demanarem és que, en el decret de preus que ha de fer pròximament, es tornin les matrícules als preus del 2011, i no com a una solució revolucionària, sinó com una cosa de «comencem per aquí i després seguim treballant», que és l'important.

M'ha sorprès el càlcul del 20,05 per cent de la càrrega docent. Com no coneixem, diguéssim, el mètode o el càlcul numèric que utilitza, el convido a publicar les dades i que ho puguem adscriure tots i totes, i sobretot les associacions estudiantils que es dediquen a vetllar per la qualitat de la universitat pública. Per mi, jo crec que és el mínim.

En el tema de les reformes i les garanties, no s'equivoqui, eh?: nosaltres no demanem que el primer any de màster tingui el mateix preu que tenien els graus. Nosaltres creiem que hi ha d'haver un compromís on els graus i els màsters han de tenir un preu equivalent. No pot ser al final que ens trobem que sigui quin sigui el màster –i això passava amb el 4+1, eh?, o sigui, en el meu cas particular–, no pot ser que els màsters valguin el doble o preus molt elevats..., llavors necessitem, diguéssim, una llei, un compromís en els pròxims anys que l'accés a les professions no tindrà un salt a l'escala econòmica, de cost, que passa entre molts graus i màsters a les universitats catalanes.

En la taxa de reposició, que deia vostè, és veritat que la taxa és del 0 per cent al PAS i del 10 per cent al PDI. L'excusa, diguéssim, és que hi ha hagut pròrroga de pressupos-

tos, no hem tingut les eines... D'acord. Doncs, ara que tenim les eines, ara el que hem de fer és posar-nos a treballar perquè això es solucioni. I el que hem demanat sobretot és que per als casos més flagrants, com els del capítol VI a l'Autònoma, es busqui una solució. Perquè estem parlant del 25 per cent de la plantilla de PAS i de PDI a l'Autònoma, una *high quality university*, de les grans que tenim a Catalunya, i és un tema que s'ha de solucionar al més aviat possible en aquest cas.

En el tema de les beques, la pregunta és si retornaria o no a les universitats, li ho torno a repetir, l'import que es deu ja de les beques –no li dic al *ministerio*, perquè ens queda molt més lluny, però sobretot...–, al qual vostès estan compromesos.

I, sobre el tema de la precarietat del professorat i del personal d'assistència, jo crec que més enllà de solucionar els problemes greus, com els del capítol VI o els dels falsos associats a la majoria de les universitats, el que cal sobretot és fer una regulació de les formes contractuals d'aquests investigadors i aquest personal d'assistència.

Bàsicament, tots els que hem passat per la universitat hem vist quantitat de falsos associats, quantitats de becaris que ocupaven llocs estables a la universitat; en el meu cas d'enginyeria, de «telecos», he vist molta gent marxant a Malàisia, als Estats Units i a Europa, perquè tenien un contracte d'aquestes característiques. Cal una nova regulació. I si tenim les noves eines, amb els pressupostos d'aquest any, per poder-ho fer, doncs, allà, fem-ho. I a la vegada cal crear un model de carrera acadèmica, uns models de carrera acadèmica, que li donés seguretat, a aquest personal.

I, ja per acabar, jo crec que les eines o les noves eines per fer això no estan –i ho torno a reiterar– en uns pressupostos, així, tal qual, sinó que calen, diguéssim, noves fonts d'ingressos –i ho repetirem i ho seguirem repetint durant els pròxims temps–, cal un nou model fiscal en aquest cas que doni aquesta font d'ingressos per garantir drets bàsics, com avui diem, el dret a estudiar. I al que emplacem, sobretot, el Govern és que pensi això i ho pensi sobretot a l'hora de plantejar els nous pressupostos.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el conseller Jordi Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, vostè deia: «Quin és el mètode de càlcul que es fa servir per a determinar l'esforç del 20 per cent, que és el que paguen les famílies en les taxes?» Bé, és un mètode de càlcul que és públic, que ja el farem transparent, i, a més a més, ha estat avalat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en una sentència quan arran d'una denúncia que van fer, que dubtaven alguns estudiants o algun col·lectiu de la Universitat Autònoma de Barcelona..., doncs, es va denunciar, i a partir d'aquí el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va concloure que la manera i el mètode que feien servir en aquest cas l'Administració per a calcular quin era l'esforç que feien els estudiants i les famílies en matèria de pagament de les taxes universitàries era el mètode adequat. I, per tant, el 20 i mig per cent és el preu i és el cost que sufraguen de mitjana les famílies i els estudiants que estudien, i el 80 per cent restant és el que sufraguem tots i totes amb els nostres impostos.

Per tant... I aquest és... I, per tant, em sembla que és una transferència que es fa de la societat cap als estudiants i cap a les famílies, que em sembla que és una transferència que hem de valorar tots i hem de posar en el just..., en relleu, perquè és important, a més a més, perquè la universitat continua sent un dels principals ascensors socials que hi ha en aquest país, i les dades que li he donat ja són unes dades que suposen i que posen de manifest que aquest ascensor social encara funciona i és actualment vàlid avui, en els dies d'avui.

Diu vostè: «Preu de màster igual a preu de grau.» Miri, escolti, de tot en podem parlar, quan hi hagi recursos; no..., mai nosaltres no ens hem negat a parlar d'això, però el que no podem fer és prometre coses que no podem complir. I ara, en aquests moments, què hem hagut de fer? És augmentar les taxes universitàries perquè no hi havia recursos i per a evitar que la universitat catalana acabés estant en una situació molt pitjor de la que estava actualment, com vol que nosaltres, ara, ens comprometem a garantir-ho sense millora de pressupostos? Si hi ha millora de pressupostos se'n pot parlar, és evident,

ja hi ha resolucions del Parlament que estan aprovades en aquest sentit; si hi ha millora de pressupostos podem parlar d'aquestes coses, si no hi ha millora de pressupostos i el conseller d'Economia i vicepresident ja ho ha dit, que de moment aquest any no hi haurà... Primer, de moment encara no tenim pressupostos; segon, quan tinguem pressupostos hi ha d'haver un augment d'ingressos; quan hi hagi aquest augment d'ingressos en podem parlar.

Després, carreres, carreres professionals per donar estabilitat al personal docent; les tenim, i les tenim, i les tenim imaginades i pactades. És a dir, nosaltres volem que de tota la reposició de totes les jubilacions que hi hagin, un 50 per cent se'n vagi a reposició de personal docent investigador, i d'aquest personal docent investigador, la majoria vagin per a personal, mantenint el percentatge que hi ha i que ens exigeix la llei estatal –de moment–, que és que hi hagi la majoria de personal funcionari. Contractem personal laboral que faci carrera laboral i a qui es doni estabilitat amb carrera laboral a les universitats a través del programa Serra Húnter i a través de tots els programes que puguin fer les mateixes universitats.

Això és el que volem, i també volem aquesta mateixa estabilitat per al personal d'administració i serveis a totes les universitats. Li recordaré unes dades, també, per a veure com estan les ràtios, perquè de personal d'administració i serveis... Actualment, a Catalunya, en el conjunt de les nostres universitats, hi ha vuitanta-sis de personal d'administració i serveis per cada cent de personal docent i investigador, mentre que la mitjana de l'Estat aquest se situa en setanta-dos de personal d'administració i servei per cada cent. Això, a nosaltres no ens importa, el que volem és donar aquesta estabilitat.

Per tant, i parlant de matèria de beques, a nosaltres el que ens agradaria és gestionar els 50 milions de beques que ara actualment gestiona el Ministeri d'Educación y Ciencia i que ens haurien de pertocar i que nosaltres les podríem continuar administrant. Si ho féssim, continuariem insistint en la tarifació social, en pagar per renda. Perquè el que nosaltres volem és que cada vegada hi hagi una base més àmplia de famílies amb rendes mitjanes i baixes que puguin tenir un accés, amb el cost més baix possible, amb un cost real i també d'oportunitat més baix possible, a la universitat catalana. Això és el que volem.

I a partir d'aquí, si nosaltres poguéssim disposar-ne –que hi ha sentències del Tribunal Constitucional que ens donen la potestat per a gestionar les beques i aquestes encara no s'han fet efectives–, si nosaltres poguéssim, llavors aniríem en aquesta línia i en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyors diputats.

La presidenta

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la sanitat.

Interpellació al Govern sobre la sanitat

300-00022/11

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, consellers, conseller Comín, diputades, diputats i gent que ens acompanya tant a la sala com a les xarxes socials. Les meves primeres paraules vull destinar-les a donar les gràcies i el respecte a tots aquells professionals que treballen al sistema d'emergències de Catalunya, professionals que crec que mereixen tota l'admiració i respecte com a companys de feina, que crec que és bo recordar aquí que es dediquen a treballar durant vint-i-quatre hores per a garantir la salut de tothom. I, per tant, tant quan estem en un Ple com quan estem dormint o estem viatjant, tenim sempre professionals de la salut que estan sempre disponibles per a donar-los atenció i que, a més a més, tenen un nivell d'excel·lència, d'excel·lència professional que crec que és especialment important, doncs, reconèixer.

I per contextualitzar alguna cosa que jo els vull comentar avui amb aquesta interpellació, jo voldria recordar, no?, el darrer Ple a la nit, quan els diputats i diputades en aquesta casa davallàvem pels passadissos corrents, amb cert nivell d'estrès, doncs, interpellant-nos uns als altres, fent redaccions de mocions i negociant. Imagino en aquell

moment o els demano, no?, que imagineu en aquell moment què hauria passat si algun d'aquests diputats hagués tingut un infart en aquesta casa? Segurament hauria tingut un dolor toràcic opressiu, fort, molt intens; si no hagués estat sol al seu despatx, doncs, de seguida hauria demanat ajuda, però conforme haguessin anat passant els segons, aquesta situació clínica, de qualsevol, d'aquest diputat, hauria estat cada vegada pitjor. I, per tant, hauria demanat ajuda i de seguida hauríem alertat, doncs, els uixers, que tenen un pla d'intervenció clar al Parlament i, per tant, hauríem alertat els serveis d'emergència, que haurien vingut diligentment, i mentrestant, probablement, aquestos uixers que estan entrenats haurien portat un maletí que tenim a baix, a la porta d'entrada, amb un desfibrillador, i evidentment, no cal dir-ho, si jo mateix hagués estat a la casa i m'haguessin avisat, hauria corregut per a prestar l'assistència.

El mateix que faria exactament ara si qualsevol dels diputats que estan en aquesta cambra es desplomés, eh?, i tingués una cosa absolutament greu, eh?, sanitària greu. Però avui jugaríem amb un avantatge afegit i és que justament al final d'aquest passadís tenim un equip del SEM que, per tant, en qüestió de segons tindríem la màxima assistència sanitària que es pot brindar a Catalunya, perquè nosaltres estiguéssim ben atesos. I, per tant, és un sistema que funciona extraordinàriament bé al Parlament i funciona, doncs, bastant bé a Barcelona. Fàcilment d'entendre, perquè les rondes, la disposició estructural dels carrers a Barcelona i que cada punt cardinal tenim hospitals estratègics, fa que el model d'ambulàncies i d'emergències mèdiques funcioni com funciona, amb certa normalitat.

Ara bé, no m'agradaria ser o tenir la mateixa situació que els acabo de descriure si, per exemple, doncs, demà estan vostès a Valls i els passa com li va passar a aquesta senyora, eh?, que al matí, a les vuit i escaig del matí, truca alertant que el seu home s'està ofegant molt. I, per tant, els serveis d'emergència els diuen que han d'enviar una ambulància des de Tarragona, situada a vint-i-un quilòmetres. Aproximadament, fonts informades que fan aquest circuit en ambulància em diuen que divuit minuts és la norma i, per tant, els diuen que tardaran divuit minuts en arribar, així ho reflecteixen a l'informe i es troben amb una situació crítica d'un pacient que satura al 75 per cent. És a dir, imaginin-se vostès, no?, si ara tinguessin una gran dificultat, doncs, per a respirar, el que passaria.

Bé, amb tota diligència –i torno a felicitar aquestos professionals–, dos tècnics, van enviar en aquesta situació. Doncs, van fer el que millor es podia fer en aquesta situació, sense tenir suport d'un metge i d'una infermera professional destinada a emergències, i ho van fer molt bé, i van fer una cosa que tècnicament es diu «*escape and run*», que vol dir carregar el pacient dintre de l'ambulància i sortir el més de pressa possible per a trobar ajuda avançada, eh? Per tant, li van posar una mascareta d'oxigen i a aquest senyor li van salvar la vida, eh? I per això insisteixo a felicitar i agrair la feina que fan aquestos professionals.

Però, clar, si parlem d'actualitat tenim un problema, aquest és un dels casos. He agafat avui un dels casos que són més prudents, més suaus i que, damunt, van acabar bé, eh?, però n'hi ha molts més.

Tenim un problema sanitari important –algun dels companys des d'aquestos escons ho comentava l'altre dia en una pregunta parlamentària–, tenim un problema que té solució, i que a més, té solució... –l'lastima que no està el senyor Junqueras al seu costat–, té solució sense gastar. A mi m'agrada aportar sempre idees en aquest sentit, eh? I, per tant, la solució sense gastar ve donada per la redistribució, us ho vaig dir el primer dia en la vostra presentació. Hi ha moltes idees, avui n'aportaré algunes, però hi ha moltes idees per a apoderar i millorar la sanitat sense haver de gastar, sinó simplement redistribuint millor els recursos.

I evidentment intentaria fer-ho amb un to conciliador, per a no crear alarmisme, perquè entenc que és un tema complicat i fer alarmisme aquí és perillós, però sí és cert que tant els professionals del sector com els col·legis professionals, com les plataformes ciutadanes, com els sindicats de treballadors de la sanitat, han fet alarma, han fet denúncia d'aquest tema i, per tant, és un tema que ens preocupa i que crec que ens hauria de preocupar a tots.

Ara mateix, tenim bàsicament quatre tipus d'ambulàncies: tenim les Tango, són aquestes bàsiques, com la que descrivia que van anar a Valls, on van dos tècnics; te-

nim les Mike, que són les..., doncs, per als que hem treballat a la professió, les antigues VAM, on va un metge, una infermera i un tècnic, en aquella ambulància; tenim les India, on va una infermera i un tècnic, i tenim les VIR, que és la nova creació –i aquí és on està el problema–, on va un metge i un tècnic, amb l'argument que són vehicles d'intervenció ràpida, com diu el nom, i que funcionen bé a Barcelona.

Clar, els exemples vénen donats quan això ho extrapolem al territori i jo estic convençut que en un territori com el que tenim, a ningú se li ocorrera, per exemple, en un quiròfan, en una operació greu, deixar un cirurgià sol que vagi fent i l'anestesia, doncs, si la necessites ja la cridaràs. O jo no entenc com els mossos d'esquadra, no?, doncs, no els enviem a una baralla o un atracament..., bé, que primer hi vagi un mosso d'esquadra: «Si necessites ajuda, avisa l'altre.» Perquè estem parlant..., i en això, hi insisteixo, avui estic parlant jo d'emergències i les emergències són totes aquelles patologies que són temps dependents, perquè ho tinguin a l'ideari de la ment: infarts, embòlies, un atropellament, algú que surt de la via i, per tant, un politraumatisme... Cada minut que passarà en aquest circuit, cada minut augmentarà exponencialment la mortalitat dels nostres pacients. Per tant, és un tema molt preocupant i que, a més, requereix d'un rigor sanitari al qual la política crec que ha de donar resposta.

Bé, com està distribuït això, doncs, al territori? Bé, Tarragona... Porto mapes per, després, si algú vol veure com he puntejat totes les ambulàncies que tenim, tant mèdiques com les India, i també he ficat les Mike i, evidentment, hem intentat fer un pla de millora clar i reestructurar aquestes ambulàncies al llarg del territori, que geogràficament, a més, va més en consonància amb la distribució, amb les vies d'accés ràpid i, evidentment, a ciutats com Tarragona, on hi ha molta gent.

Per a fer-ho, doncs, plantejem això: Tarragona no té metge, el Vendrell no té metge perquè està a Torredembarra; els trasllats de secundaris, és a dir, trasllats que fan amb un metge, quan necessitem que a Lleida s'enduguin un pacient a Barcelona, doncs, deixa durant més de cinc hores Lleida sense metge i, per tant, està a Alcarràs, qualsevol que coneix la geografia, doncs, bé, això són minuts que se'ns retardarà. Ja no dic res si, damunt, el metge d'Alcarràs, està fent feina i, per tant, està actuant, Lleida es queda sense metge. Bé, i així, un llarg etcètera.

I, a més, és un model ineficient, perquè el seu desplegament –com vostè deia l'altre dia i ha dit en diversos mitjans de comunicació– depèn de les circumstàncies. Què passa? A un domicili arriba una Tango, dos tècnics; arriba un VIR, per tant, amb un tècnic i un metge i, si necessiten la infermera han d'activar l'India i, per tant, un altre tècnic i una infermera. Total, quan abans enviàvem una Mike, que era un vehicle amb els tres companys, ara acaben venint quatre tècnics, un metge, una infermera i tres vehicles.

Clar, jo quan us proposo model d'eficiència vol dir en aquesta línia, eh? I, per tant, crec que s'ha d'ajustar aquest model. Model que a més, en certs moments, pot ser ineficaç, perquè quan estem davant de la senyora Maria, de la senyora Antònia o de la senyora Carme i el primer, doncs, és una persona que s'ha d'intubar, qui l'intuba? La meua opinió és que l'ha d'intubar el metge, que està preparat per a fer-ho. Qui administra la medicació a un pacient que està xocat? Qui l'administra? El metge?, quan són les infermeres, les que són capaces d'agafar les vies en situació de xoc?

Per tant, no cal discórrer tampoc gaire, eh? Jo he anat a l'evidència científica i aquí els porto l'últim article publicat fa qüestió de dies, en una de les millors revistes mundials sobre el tema, en què –amb un *impact factor* de quatre i mig– diu clarament que els equips multidisciplinars, quan un atén emergències, són els més «cost-efectius» i, evidentment, els que salven vides.

Per tant, cal aquest model multidisciplinar en emergències? Jo crec que el que no cal és aprofitar aquestos metges i aquestes infermeres, perquè si tenen un temps sobrant, doncs, passin consultes de continuada, i llavors deixin les coses penjades i surtin corrents, doncs, a fer la seva feina. I, per tant, jo crec que si no ho fem amb els policies, no ho fem amb els professors, doncs, jo crec que hem d'establir una claredat competencial laboral per a aquestos professionals i, com he sentit –i per si algú ho comenta, perquè han sortit de la conselleria, aquestos comentaris–: «Pujar un metge a una India no és fer una Mike.» I, per tant, aquest tema, doncs, no sé com el voleu enfocar, però és per mi important apoderar el professional –com vostè va dir l'altre dia–, apoderar el professional d'atenció primària, que va justament en contrasentit en aquest tema.

I per acabar aquesta part de la intervenció –com a propostes en parlarem, doncs, a la segona part, però–, sí que li vull dir, jo ho tinc molt clar, vostè no té la culpa de com ha funcionat això i, per tant, jo sí que des de la..., no ho sé, des del meu to conciliador, com el coneix, doncs, jo li demano, fer una trucada, eh? Fer una trucada; jo crec que una trucada seva salvarà moltes vides, eh? No és que vulgui sonar bíblic, però realment és així.

Bé, i com dic, i per acabar, crec que tot això s'ha de fer, es pot fer a cost zero, reorganitzant..., i com ve la Setmana Santa i hi hauran accidents i tot això, doncs, bé, jo vull prevenir perquè quan arribi aquesta moció ens agafi amb la feina molt ben feta.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon el conseller de Salut, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Soler, efectivament, li agraeixo moltíssim –mol-tíssim, moltíssim– el to, perquè entenc que en aquest tema el que volem tots és intentar resoldre un problema.

Deixi'm, però, posar-los una mica en antecedents. Diguem-ne, el canvi de model, justament en aquest cas, hauríem de, també, admetre..., jo he admès públicament que està tenint problemes i que hem d'esbrinar –ja ho vaig dir l'altre dia en aquest mateix hemicle– si són problemes de model o d'implantació, i en això estem. I al final de la intervenció ho aclariré una mica més. Però, en tot cas, hauríem d'admetre que el canvi de model té una bona intenció, eh?, perquè el model, d'entrada, el que fa és augmentar el número de vehicles a disposició; augmentar el número de metges, eh?: vint-i-cinc contractacions de nous metges, de fet, per cobrir el nou VIR, diguem-ne, el vehicle d'intervenció ràpida. Perquè, fixem-nos que desdobleu deu Mike amb India i VIR, però de VIR n'hi ha quinze, per tant, hem de fer cinc VIR addicionals que no procedeixen del desdoblament de les deu Mike. Per tant, en aquest sentit, són més vehicles, són més metges, i, sobretot, més flexibilitat i més capacitat d'intervenir en funció de l'especificitat de la situació del pacient. Per tant, la intenció, el projecte, la voluntat, en aquest sentit és positiva, diguem-ne. La teoria és correcta –diguem-ho així, entenc jo–; ara, la situació ha donat problemes.

També, un altre precedent. Posem les incidències, exactament, en la seva justa mesura. N'hi han hagut, i jo crec que la meua obligació és reconèixer-les, i ho vaig fer, i ho vaig fer clarament, eh? I, és més, estem actuant i hem obert expedients a les empreses adjudicatàries, perquè entenem que algunes de les incidències mereixen l'obertura d'un expedient i, eventualment, d'una sanció. Però és veritat que les incidències sobretot –sobretot, sobretot– han sigut en transport sanitari no urgent; en termes de volum, el volum més gran d'incidències són de transport sanitari no urgent, són dels mesos de gener i febrer i són a Girona. Per tant, respon molt a una de les adjudicatàries i a la manera com va començar a proveir aquest servei. I després, hi ha hagut algunes incidències, que per a nosaltres no són menors, perquè una sola incidència ja és rellevant per al departament, algunes incidències en el transport sanitari urgent a l'Ebre, eh?, i en aquest sentit en prenem nota.

A veure, el nou model entenem que s'ha d'adaptar a l'especificitat del territori, però sense fer marxar enrere. Aquesta seria una mica la filosofia del canvi que entenem nosaltres que cal en el desplegament i en la implantació del transport sanitari integrat. Per què? Per què no hem de fer marxa enrere? Perquè també estem obtenint dades positives del nou model. Per exemple, d'entrada, un aclariment –que no cal que li faci–: el 82 per cent de l'activitat del SEM és servei vital bàsic. I, per tant, aquí no hi ha hagut cap canvi, el model de suport vital bàsic segueix sent, exactament, el mateix de sempre, i és la majoria de l'activitat del SEM, i aquí no hi ha hagut canvi de model.

Doncs, si anem a l'altre 20 –encara no hi arriba– per cent de l'activitat del SEM, que és el suport vital avançat, aquí, efectivament, tenim dades positives i dades negatives. Per tant, haurem de ser molt matisats, molt curosos a l'hora de, si vol dir-ho així, rectificar l'aplicació d'aquest nou model, no fos cas que en la rectificació, a més a més de rectificar allò que no ha anat bé, acabem rectificant allò que està anant millor que abans.

Perquè, efectivament, jo deia: «Quina és la intenció –ho sabem prou bé– del nou model pel que fa al suport vital avançat?» És intentar prioritzar l'assistència al pacient *in situ*, evitar hospitalitzacions innecessàries. Per això arriba el VIR. El VIR el que permet és que arribi molt més ràpid –justament en la línia del que diu vostè–, perquè en la urgència el temps és or, que arribi el metge abans, perquè el VIR té una velocitat d'arribada més alta i que permeti identificar millor una sèrie de coses: primer, si cal trasllat o no cal trasllat; segon, si cal trasllat, a quin tipus de centre cal el trasllat. Evitar, a vegades, el que és clàssic en el cas de les urgències, que és el doble ingrés, eh? L'ingrés en un primer centre, que, quan fan la valoració del pacient en arribar, acaben decidint un segon ingrés en un centre... El VIR el que fa, justament, és que arribi el metge amb capacitat de fer la valoració *in situ* i evitar l'ingrés o evitar un ingrés que no sigui el que necessita el pacient, no? D'acord.

En aquesta línia, tenim dades que ens ratifiquen que aquesta intenció del nou model és una intenció encertada? Sí, en part sí, perquè, què tenim? Des que tenim..., des del 14 de gener, perquè això comença a funcionar el 14 de gener, que un 21 per cent dels casos es resolen *in situ*. Això és perquè hi ha el VIR, abans arribava la Mike i s'enduia el pacient a l'hospital, en la majoria dels casos; en canvi, ara podem mantenir el pacient, resolt, *in situ*.

L'altra cosa que és molt important també, que és: el 70 per cent dels trasllats es fa amb l'India, es fa amb el suport vital avançat, amb infermera. Vol dir que no cal el metge per fer el trasllat del pacient des del lloc de l'incident fins al centre assistencial al qual hagi d'anar. I això, evidentment, és millorar l'eficiència.

Vostè, efectivament, ha posat sobre la taula el criteri clau, en base al qual haurem d'avaluar la implantació i el desplegament d'aquest nou model, que és el d'eficiència. Nosaltres fèiem el canvi per ser encara més eficients del que ja érem. Fèiem el canvi perquè l'avaluació del model Barcelona ens donava la següent conclusió: el model Barcelona és més eficient. L'avaluació dels models dels països del nord d'Europa, que és el model Barcelona, ens deia: aquest tipus d'intervenció és més eficient. I per això es decideix, i per això insisteixo en l'argument inicial d'aplicar aquest model que feia anys, molts anys que es feia servir a Barcelona, a la resta del territori, amb la convicció que hi hauria un increment d'eficiència.

Ara el que estem fent, justament, és analitzar si està havent-hi aquest increment d'eficiència. Quan les dades ens diuen que el 21 per cent dels VIR resolen els casos *in situ*, o quan les dades ens diuen que el 70 per cent dels trasllats el fa l'India..., home, això són dades que diuen que, des d'aquest punt de vista, sí que estem millorant l'eficiència, eh? El metge queda alliberat. Quan no teníem l'India i només teníem el servei vital avançat amb metge, el metge havia d'acompanyar el pacient fins a l'hospital o fins on fos, i, per tant, no quedava disponible el metge per fer una altra assistència que es pogués produir en aquell mateix moment.

Per tant, estan havent-hi increments d'eficiència? Estan havent-hi increments d'eficiència. Estan havent-hi incidents? Estan havent-hi incidents. Les dues coses són veritat alhora. I, per tant, nosaltres què hem fet? Primer, obrir expedient. Després, encarregar dos informes: un a l'Aquas, en tant que agència d'avaluació, i un altre informe, directament, des d'urgència, al mateix Servei Català de la Salut. Que el que fan és posar a sobre de la taula un model d'implantació, verificar si la implantació s'està fent d'acord amb aquell model i, per tant, un model d'avaluació per veure si els problemes que tenim són, estrictament, exclusivament, d'implantació; és a dir, si formant millor als professionals, si fent-li entendre millor a la població les virtuts del nou model en tenim prou, i l'únic que hem de corregir és això, perquè vol dir que els problemes hauran estat d'implantació. Hi insisteixo, en el cas del transport sanitari no urgent, les incidències van caure en picat a partir del mes de març, a Girona. Per què? Perquè allà s'han identificat les incidències com a incidències d'implantació. Molt bé, resoltes, o bastant resoltes, no?

El model d'avaluació i l'avaluació de la implantació ens han de portar a concloure si efectivament els problemes que tenim són estrictament d'implantació, i llavors, hi insisteixo, les mesures que haurem de tirar endavant seran d'aquest tipus de formació i d'explicació al territori, o si efectivament hi han problemes en el mateix disseny de quins vehicles, quins professionals, quin vehicle, en quines bases, en quins llocs, etcètera –quants vehicles a cada territori.

En qualsevol cas, com que no es descarta que hi hagi una mica de tot, és a dir que els problemes del nou model siguin parcialment d'implantació i parcialment de disseny, nosaltres el que sí que hem, ja, previst abans de tenir un pla de reforma del transport sanitari és que, en cas que el model sigui vàlid per a tot el territori, el que segur que no és vàlid és no fer-ne una adaptació des de les delegacions territorials del departament a les circumstàncies específiques de cada territori. És a dir, si ens mantenim en la idea, si decidim no retornar al model antic, anterior, eh?, Mike, *only* Mike, diguem-ne, i diem: «No, no, està bé tenir Mike, però està bé tenir India i està bé tenir VIR.» Si decidim que aquest model, realment, dona una porositat, una flexibilitat, una capacitat de reacció més alta, el que segur que no val és aplicar-ho de manera automàtica, com si tot Catalunya fos Barcelona, perquè això no serveix. I, en cas que ens mantinguem en el model, la reforma que segur que s'ha de fer és la d'adaptació territorial en funció de les especificitats de cada territori d'aquest nou model. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, si de cas, després m'acabaré d'explicar una mica millor.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula el senyor Jorge Soler.

Jorge Soler González

Bé, moltes gràcies de nou, senyora presidenta. Conseller, barregem coses, eh? A casa meva deien: «Si el riu sona, és que aigua porta.» Quan tantíssima gent del sector professional està dient que el sistema falla, és que el sistema falla. Si vostè amb bona oratòria diu que no falla, perquè hi ha altres sistemes i altres circumstàncies, ho entrego en la nota de premsa, doncs, que va fer..., i que, a més, m'ho crec perfectament, no?, i que ho van publicar tots els mitjans, dient això, no?, que si el 19 per cent dels vehicles d'intervenció ràpida han atès el pacient, doncs, queden disponibles... Doncs, clar, si ho llegeix així algú que no entengui gaire del que és estabilitzar un pacient, doncs es quedarà bé.

Jo solament el que dic, i per això, si veuen com he començat la meva intervenció..., és: què passaria potencialment amb un cas emergent? No estic parlant d'urgències normals, no estic parlant de trasllats secundaris, és que estic parlant d'emergències, estic parlant de gent que infarta i que, en qüestió de minuts, moren; o una embòlia que, en qüestió de minuts, moren; o un accident que surt al Vendrell amb un politraumatisme i que com no vingui algú que li fiqui el tub mor ofegat en la seva pròpia sang. És que estem parlant d'això i no d'un altra cosa i, per això, a mi sí que em sembla que el tema és especialment greu.

Clar, vostè deia: «No hi ha excessivament casos no resolts.» Clar, perquè la comunitat mèdica ja sap com treballa: és prudent, li costa molt, doncs, denunciar casos, us fan correus un darrere l'altre. És a dir, intentem utilitzar la piràmide, doncs, normal, de reglament, per resoldre els casos. Però això no vol dir que el sistema no funcioni. Li asseguro jo que cadascú, de la gent que està contactant amb mi, de dintre del SEM, en molts nivells, que contacten amb molts, doncs, em diuen que això, doncs, no va bé.

Que em digui que la Mike no transporta menys, és que justament és al revés, si és que això ja ho feia, la Mike. I optimitzaven, perquè amb un mateix vehicle anaven el metge, la infermera i el tècnic, i transportava. Quin és el problema? Perquè de les seves paraules dedueixo el que sí que he llegit a l'anterior Govern, que em va sorprendre. Semblava que la preocupació era que, quan arribi un metge o una infermera a un lloc, puguin estabilitzar sense carregar. Com si fos cost..., poc cost efectiu. I no és així, perquè ja abans... (*Veus de fons.*) No, no ho sé..., no.

Conseller, quan un metge arribava de la VAM abans i necessitava no carregar el pacient, perquè l'estabilitzava, una bàscula el transportava, i automàticament la Mike quedava activa. Això no ho expliquen, i sé que no li ho expliquen, perquè el que ha dissenyat això voluntàriament aquest tema l'ha oblidat. Però, clar, els que els coneixem, sí que ho sabem. La Mike sí que podia fer perfectament això.

Per tant, la meua postura, i li ho torno a insistir. Jo crec que s'ha de fer una redistribució territorial d'això. Jo no dic que calgui tancar-ho tot i tal. Si és que amb petits moviments..., si és que li ho he dit ben fàcil: jo crec que cal un metge a Tarragona, on hi ha un port, on hi ha moltíssims habitants. Quin sentit té que el de Salou l'enviïn al 061,

que està amb base a Reus? I que tardi dotze minuts a arribar a Tarragona? Si fer això és gratis. No pot dir que no a això, eh?

Clar, el que sí que veig –i de les seves paraules li ho dic, eh?, perquè això és el que han donat com a missatge– són més vehicles. Això és cert. Clar, si arriba un vehicle ràpid, bàsic, eh?, amb dos vestits de groc, i que ja fan alguna cosa..., doncs, miri, el sistema sanitari arriba ràpid. Però, és clar, és que jo no estava parlant de ficar, doncs, ni flors ni decoració, ni que sigui tot molt bonic, és que estava parlant que realment tinguem un sistema eficient. I quan necessitem una emergència sanitària, necessitem que hi vagi qui més pot fer.

I, evidentment, cal estabilitzar. És que això és el que feia el Mike. Si és que la grandesa que tenien aquestes ambulàncies és que quan hi havia un politraumatisme l'estabilitzaven a la carretera, sota el cotxe. Aquests pacients ja no arribaven a reanimacions dels hospitals, pujaven directament als quiròfans o a les UCI. Clar, la gràcia és això! Que ara tenim un sistema separat, que per a algunes coses pot funcionar, però quan necessitem un equip multidisciplinari, evidentment no, perquè els minuts ja hauran passat.

Per tant, jo crec que cal matisar. Ja em coneix, crec que el tema dels professionals per a mi és especialment important, perquè crec que a vegades, si no, amb aquesta piràmide d'informació, doncs, crec que la informació arriba bastant esbiaixada i de tant en tant, també, és important que la informació arribi dels que estan al carrer, eh?

Vostè parla d'incidències, d'expedients. Miri, jo crec que... –en aquest cas, eh?, i, hi torno a insistir, amb emergències–, els incidents i els expedients serveixen per al Barnaclínic, per a les obres de contractació i ampliació del Broggi, del Trueta –en parlarem en propers plens–, però no serveixen per a arreglar això. Això jo crec que és un pacte que crec que hauríem de fer, que hauria de sortir d'aquí, vostè, amb una trucada, dient: «És veritat, tenim un problema. Com pot ser que, quan el metge de Lleida va a fer un trasllat a Bellvitge, Lleida no tingui metge?» Vull dir, això és un problema, i es diu «emergències». No podem tenir que a Tarragona no tinguin metge i, per tant, s'hagi de desplaçar.

Probablement se podrien fer moltes coses, eh? Avui vinc a fer declaració de mínims; probablement hauríem de fer una carta als Reis Mags molt més gran. Però voldria que això, que per mi és importantíssim..., importantíssim perquè la setmana que ve hi haurà vacances, i desgraciadament hi haurà infarts, i desgraciadament hi haurà embòlies, i desgraciadament hi haurà accidents de trànsit; necessitem que almenys els nostres metges i les nostres infermeres preparades per a respondre a això hi puguin accedir, i que no surti ningú tornant a dir en un mitjà públic: «I, si no, ja trucarem al metge de CAP i que pugue amb una India.» Perquè, hi insisteixo, pujar un metge de la primària, deixant una consulta sense atendre, amb una India, no és fer una Mike –no és fer una Mike. Per tant, jo crec que s'ha de..., constructiu.

I per acabar, senyora presidenta, m'agradaria, de veritat, que no arribéssim, doncs, a debatre aquesta moció dintre d'uns dies i que hàgim d'incloure molts dels temes que jo crec que amb una trucada seva..., hi insisteixo, és un tema..., que vostè salvaria vides. És que és una trucada. Ho tinc per escrit. Petits canvis, hi insisteixo..., i pot trucar al senyor Junqueras i dir-li-ho. I, a més a més, no gastarem diners, salvarem vides. Jo crec que, conseller, hem d'estar per això.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, diputades i diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Voldria només posar en context una expressió que ha fet servir vostè que no li recrimino, eh?, ni molt menys –no el veia, senyor Soler...–, que és «salvar vides». Un moment –un moment–, perquè hauríem d'intentar ser molt curosos, molt curosos, molt curosos amb segons quines expressions fem servir al Parlament.

Aclarim les dades. La Mike no ha desaparegut. El suport vital avançat amb metge no ha desaparegut. Això que vostè diu que era el que ens garantia que s'arribés amb les condicions i amb els professionals necessaris, amb el temps necessari, per fer l'actuació necessària, aquest recurs que diu que és el que salva vides, i vostè diu: «I, per tant, no podem renunciar a aquest recurs», no ha desaparegut. Teníem exactament 42 Mike

i ara n'hi ha 32; d'Índia n'hi havia 10, ara n'hi ha 20, i de vehicles d'intervenció ràpida no n'hi havia cap i ara n'hi ha 15. Per això fem vint-i-cinc contractacions més, perquè hi ha un diferencial de cinc entre les Mike que desapareixen, que són només deu, i els VIR que creem, que són quinze –diferencial de cinc.

I aleshores m'obliga a mi a explicar una cosa, que és molt senzilla d'entendre i que vostè, a més, sap que passa així, que és que el SEM, quan rep la trucada, activa el recurs que cal en funció de la gravetat del cas, només faltaria. És a dir, el SEM en aquests moments està en condicions de dir: «En aquesta incidència hem d'enviar una Mike», perquè segueix havent-hi Mike a Catalunya, efectivament, per a aquests casos dels quals vostè em parlava.

Per tant, el que segur que no ha passat, això ho he d'assegurar amb tota contundència, és que hagi mort ningú –ningú–, absolutament ningú –i ho dic amb rotunditat, perquè tenim tots els casos analitzats amb tot detall– a Catalunya a conseqüència del nou model, entre altres coses perquè, hi insisteixo, la majoria d'incidències tenen a veure amb el transport sanitari no urgent, i les incidències, poques però rellevants, que tenen a veure amb el transport sanitari urgent..., en cap cas –en cap cas– el canvi de model ha estat causa de no poder salvar una vida, eh?

Per tant, hi insisteixo, el SEM activa les unitats, ja sigui la Mike, ja sigui l'Índia, ja sigui el VIR, en funció de l'estat de l'afectat. En cas de gravetat, quan el pacient requereix la intervenció del metge, de l'infermer i del tècnic, el SEM activa la Mike, evidentment –evidentment. I cap vida ha estat posada en risc, cap ni una.

Ara, fet aquest aclariment, que em sembla que era pertinent, només per complementar, que no corregir, les seves paraules, intento fer de manera sintètica la proposta en la qual jo voldria que ens trobéssim, perquè a mi m'agradaria molt que ens trobéssim i que aquest tema el poguéssim resoldre junts, perquè com més junts el resolguem, com més grups parlamentaris participin en la solució d'aquest problema, més sòlida serà la reforma, perquè estarà més ben acompanyada, diguem-ne, políticament i socialment, no?

Jo el que dic és: el primer que hem d'acabar d'esbrinar és si els «fallos» que tenim avui, els problemes que tenim avui, són d'implantació o de model. Hipòtesi en base a la qual estem treballant des del departament: és una combinació –és una combinació–, hi ha alguns dels errors que són d'implantació i hi ha alguns dels errors que segurament són de model. Cauríem en un error analític de dir: «Què són, d'implantació o de model?» Pot ser una combinació de les dues coses. Molt bé, si són una combinació de les dues coses, el primer que hem de saber és en quina mesura i quins incidents són deguts a la mala implantació i quins incidents són de model.

En la mesura que es verifiqui aquesta hipòtesi, que una part dels problemes són de model, ens trobarem amb una altra decisió, que és la que jo els poso, els plantejo, a veure si vostès estan d'acord amb mi, que és: aquests «fallos» de model, aquests errors que podríem acabar concloent que són de model, es resolen tornant al model anterior? –opció 1–, és a dir, desfem els VIR i fem més Mike, com teníem fins ara, renunciem als VIR, als vehicles d'intervenció ràpida –opció 1–; o potser aquests problemes d'implantació –a confirmar– es resolen adaptant a la realitat territorial, d'una manera més precisa i més detallada, aquest nou model? Perquè aquí també haurem de prendre una decisió: si els resollem rectificat i tornant al model anterior... Abans vostè i jo parlàvem informalment del cas del Pirineu, on el model a penes ha canviat, i és veritat, allà no hi ha incidents. Jo ara no m'hi decanto, eh?; jo l'únic que dic és que siguem, diguem-ne, rigorosos i diguem: «Hi ha dues maneres d'arreglar els “fallos” de model.»

Jo el que crec que hem de fer, i amb això vaig acabant, és esperar a obtenir els informes –el de l'Aquas el tindrem, com màxim de tard, d'aquí a un mes i mig, i el del servei català, abans–, i amb els informes sobre la taula jo em comprometo a posar-los a vostès en coneixement d'aquests informes i que, per tant, decidim junts a la Comissió de Salut si la rectificació dels errors del model ha de passar per implantar des del detall territorial el nou model o renunciar-hi. I encara no tenim la informació suficient per saber quina de les dues reformes convindrà.

Gràcies, senyora presidenta. I, ho repeteixo, gràcies pel seu to constructiu, senyor Soler.

La presidenta

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el medi ambient, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpel·lació al Govern sobre el medi ambient

300-00023/11

Té la paraula la senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, *conseller*, en diciembre de 2013, tras unos días en los que había sido necesario activar el protocolo anticontaminación, el Grupo Parlamentario Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa interpellaba aquí mismo al Gobierno en relación con las carencias del Plan de actuación y mejora del aire en el horizonte 2015. Efectivamente, había muchos motivos por los que interpellar.

En primer lugar, se iba con mucho retraso. El plan, que en principio estaba pensado para el periodo 2011-2015, se ponía en exposición pública en noviembre de 2013. Quedaban apenas dos años para cumplirlo. El Gobierno seguramente dirá –o por lo menos eso decía en aquel momento– que, a pesar de no estar aprobado, muchas de sus medidas ya se estaban poniendo en práctica. En eso no le vamos a decir que no, pero mucho menos esperen que les pongamos una medalla. Más bien lo contrario: había medidas en marcha, eso es cierto, pero precisamente porque una de las «virtudes» –entre comillas– de aquel plan era que recogía un montón de medidas que ya estaban hechas o que ya estaba previsto llevarlas a cabo dentro de otros planes de infraestructuras, de movilidad, que, si bien contribuían a la mejora de la calidad del aire, no habían sido pensadas con ese objetivo específico ni para las zonas donde era más necesario.

Leyendo el plan, desde luego, no parecía que fuera un plan realmente pensado para detectar las carencias que había y mejorar sobre lo que se estaba haciendo. Parecía más bien una especie de documento de cara a la galería, para hacer ver que ya se estaba haciendo mucho, cuando todas las mediciones atmosféricas dejaban clara evidencia de que lo que se estaba haciendo estaría bien, ayudaba, pero no era para nada suficiente. Es como si un médico, como Jorge, me dice que ha detectado que yo tengo un problema muy grave y que tengo que tomar medidas para ponerme en forma, y yo lo que hago es darle un dossier y le digo: «Pero, mira, si ya estoy haciendo todo esto.» Evidentemente, si tengo un problema, tengo que hacer algo más. Desde luego, si dejara de hacer lo que estoy haciendo estaría peor, pero no es suficiente. Pues, eso era un poco lo que le pasaba a aquel plan inicial: estaba bien, sería mucho peor no haberlo tenido, pero no estaba a la altura de la gravedad del problema. Eran fundamentalmente unas cuantas cosas que iban a hacerse igualmente y alguna nueva que era prácticamente una declaración de buenas intenciones, y no era suficiente.

Según va pasando el tiempo, cada vez es más evidente que hacía falta más. Aquello pasaba en 2013, porque se estaba incumpliendo con las medidas ya desde 2010. Hoy estamos en 2016 y seguimos sin cumplir.

Hace apenas un mes volvía a hacerse necesaria la activación del protocolo por contaminación excesiva en el área de Barcelona, en este caso por la nube de polvo africano que se unía a la contaminación que ya normalmente tenemos y hacía saltar los límites de partículas inferiores a diez micras. Encima, además, teníamos huelga de metro, que creo que de eso se hablará mañana.

Bueno, total, que como resultado de aquella interpelación de 2013 se aprobó una moción resultante que incluía trece puntos con más de treinta apartados en total, que mejoró sustancialmente el documento inicial y solventaba algunas de sus carencias. Así, el plan mejorado se aprobó finalmente unos meses después y se hizo ya con horizonte 2020, porque ya estábamos en..., bien avanzado 2014. Este horizonte 2020 está alineado con las recomendaciones del programa «Aire puro» de la Unión Europea. Sonaba lejos, el 2020, pero ya solo nos quedan cuatro años.

Aunque decimos que la moción mejora el documento, casualmente, en muchos casos a raíz de enmiendas presentadas por el partido que gobernaba, el texto final contenía demasiados «avanzar en», «mejorar en», «revisar», «potenciar», que hacían tan di-

fácil o tan fácil, según lo queramos ver, hacer un seguimiento de su cumplimiento. Digo «fácil» porque, ante alguna pregunta parlamentaria de cómo va el plan, se presentan documentos como este (*l'oradora el mostra a la cambra*), donde se dice: «Medida uno. Grado de cumplimiento: avanzado, intermedio, avanzado, intermedio...» ¿Hemos mejorado algo? Sí. (*L'oradora riu.*) No son medidas muy concretas.

¿Y con eso qué hacemos? Lo que necesitamos es saber qué resultados estamos obteniendo con esas medidas, cuántos coches menos hay, cuántas emisiones menos como resultado de esa aplicación, de esas medidas, y la clave: cuándo cumpliremos los objetivos que hace más de quince años sabemos que tendríamos que cumplir.

Y esto no lo digo yo, esto lo dice la Comisión Europea, que ya lo dijo en su día –ya lo saben– y que lo ha vuelto a decir ahora, hace poquito. Nos dicen además, en esta carta, una cosa preocupante. Nos dicen que en nuestro plan, el de Cataluña, contamos con medidas que debe llevar a cabo el Gobierno de España, y que no parece que estemos muy coordinados. También dice que, si no nos ponemos de acuerdo, es imposible que cualquier previsión que hagamos en nuestros planes catalanes coincida con la realidad. Nos dice que con los planes que tenemos, hoy en día, no hay la más mínima garantía de que vayamos a cumplir.

En 2013, mientras se debatía aquella moción, la Organización Mundial de la Salud declaraba que la contaminación del aire era cancerígena y que la mala calidad del aire que respiramos está detrás de millones de muertes prematuras anuales en todo el mundo. En relación con la contaminación de Cataluña, se calculaba que cada año causaba hasta 3.500 muertes prematuras en el área metropolitana de Barcelona, además de tener importantes costes económicos e impactos graves en agricultura y en los ecosistemas. Los cada vez más célebres y familiares óxidos de nitrógeno, en los que suspendemos desde que nos examinamos, desde 2010, son el principal problema. También las partículas menores de diez micras, pero parece que en 2014 por primera vez hemos cumplido, aunque por los pelos. Pero, bueno, en cualquier caso, eso está bien.

A pesar de que las políticas impulsadas parece que quieran señalar alguna mejora leve –eso es cierto–, estamos lejos de encontrar una solución. Y por eso, aprovechando el cambio de legislatura que tenemos, volvemos a poner este tema sobre la mesa, para ver si podemos concretar un poquito más qué es lo más urgente para hacer en estos próximos cuatro años.

La principal fuente de emisión de los contaminantes que más nos preocupan es el elevadísimo número de vehículos privados. Si no ha cambiado recientemente, Barcelona era y creo que sigue siendo la ciudad con mayor densidad de vehículos por kilómetro cuadrado de toda Europa. Además, la mayoría de los vehículos son diésel, que en este caso resultan más perjudiciales.

Si queremos atacar el origen principal del problema hay dos opciones: reducir la congestión, el número de vehículos, o reducir las emisiones de estos vehículos. Estamos convencidos de que debemos avanzar en este segundo punto, caminar hacia vehículos menos contaminantes, híbridos en un primer paso, con fuentes de energía alternativas a continuación. Hay que trabajar en ello, pero lamentablemente no parece que podamos esperar a los cambios necesarios para una conversión del parque automovilístico de este tipo; eso está claro.

Así que, aunque es fundamental avanzar también en esta línea de aumentar el porcentaje de vehículos de bajas o nulas emisiones a medio plazo, con solo cuatro años que tenemos por delante no nos queda otra que concentrar nuestros esfuerzos en ver cómo podemos reducir eficazmente el número de vehículos privados que acceden a las áreas más contaminadas. Hay que tomar medidas ya. Primero, porque si no conseguimos reducir el número de vehículos por las buenas, que sería nuestra intención, habrá que acabar haciéndolo por las malas. Las prohibiciones no nos gustan –no nos gustan nada–, pero con la salud está claro que no se juega. Segundo, y aún más importante, porque si, realmente, al final llegamos al punto de tener que imponer a los ciudadanos, en algún momento, alguna medida que pueda afectar mucho a su día a día, tenemos que estar preparados, y aquí es donde más fallamos.

Tenemos que haber hecho primero nuestros deberes, no podemos decir: «Mañana no puedes coger el coche, y encima espabílate, porque ni siquiera te hemos preparado el

terreno; porque no he tenido tiempo de prepararlo en estos quince años.» Ahora ya solo nos quedan cuatro, así que hay que actuar rápido.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Respon el conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, secretària de Medi Ambient i Sostenibilitat, li agraeixo que hagi portat aquest tema aquí al Parlament, i els termes concrets com l'ha plantejat. Aquesta és una qüestió seriosa que necessita un nivell de compromís públic de primera magnitud. A mi m'agradaria aprofitar aquesta interpellació per situar exactament de què estem parlant i en quins termes ho estem parlant.

El país, Catalunya, el podríem dividir en dues àrees, en dues zones diferents. Per una banda, a la major part de Catalunya –el 89 per cent del territori i el 32 per cent de la població– la qualitat de l'aire és o molt bona o bona, i només registra incidències puntuals com la que vostè ha plantejat suara. Són incidències que no només van afectar l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó que van afectar d'altres comarques. De fet, en aquest episodi puntual per la pols que venia del Sàhara el municipi que va ser més afectat va ser Berga, justament, que en termes normals, ordinaris, té una qualitat de l'aire bona. Parèntesi: activar el protocol és un senyal que les coses es fan ben fetes, que vol dir que davant d'episodis concrets es prenen les mesures que s'han de prendre i es prenen adequadament.

Vostè ha centrat la seva intervenció en aquella part de Catalunya en què estem en una situació més complicada. És l'àrea formada per: Barcelona i trenta-nou municipis del seu entorn –fixi's, la paradoxa: un 2 per cent del territori, però un 60 per cent de la població. Aquesta zona és on s'estan superant els líndars fixats per la Unió Europea per mitjà dels dos contaminants: el diòxid de nitrogen i les partícules de suspensió PM10 a què vostè feia referència. Aquests municipis –com vostè ha explicat– són zona de protecció especial de l'ambient atmosfèric i són, justament, l'objecte d'aquest pla de millora de qualitat de l'aire. Per tant, també vull posar en valor la seva reflexió positiva en relació amb aquesta actualització d'aquest pla de millora amb aquest horitzó 2020.

Com l'estem gestionant? A través de la Taula de Qualitat de l'Aire de la Conurbació de Barcelona. Aquesta és una qüestió que necessita un altíssim nivell d'acord polític i social, i des d'aquesta perspectiva el que els vull avançar és que des del Govern volem plantejar un pacte nacional per la qualitat de l'aire. Aquesta és una qüestió de molta, de moltíssima rellevància. És important comptar amb la complicitat de la ciutadania; que la ciutadania sàpiga exactament que estem parlant d'una qüestió que té un impacte concret en la salut i en la vida de la gent. Aquest és un element bàsic i fonamental; moltes de les mesures que estem prenent, que haurem de continuar prenent, responen, justament, a aquest criteri. Si hi ha algun àmbit en què Medi Ambient i Salut estan íntimament vinculats és, justament, aquest. Per tant, també, li agraeixo que vostè empari la possibilitat de prendre decisions, que a vegades no seran còmodes ni per al Govern ni per a la ciutadania a curt termini, però que poden tenir un impacte extraordinàriament positiu a mitjà termini. Aquesta és la idea que volem traslladar, alguns canvis d'hàbits que haurem d'impulsar, es veuran compensats àmpliament pels beneficis que generaran al conjunt de la societat.

Nosaltres el que volem és incorporar nous elements que ens donin més marge d'actuació. Per tant, vull aprofitar, també, aquesta interpellació per explicar-li que desenvolupant les lleis que ja existeixen articularem un mecanisme per finançar mesures destinades a la millora de l'ambient atmosfèric. Ho farem al voltant del decret que regula el Fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric, que ens permetrà recaptar a l'entorn de 2 milions d'euros provinents d'aquelles activitats que tenen un major nivell d'emissions.

Tot i que encara hi ha molta feina a fer, la indústria està fent els deures i està reduint les seves emissions. El port, que és un dels altres focus significatius, també està avançant, però el problema –i vostè el situava molt bé– el tenim en la mobilitat; aquest és el gran repte que hem de ser capaços d'afrontar. I com a departament i com a Govern no

escatimarem recursos en la mesura de les nostres possibilitats per millorar el transport públic. Aquesta és la clau. Vostè ho ha explicat i jo ho rebló. Objectiu: reduir el nombre de cotxes privats perquè hi hagi un bon sistema de transport públic i els que circulin que siguin cotxes més nets. Aquest seria, diguem-ne, l'esquema bàsic en l'àmbit de la mobilitat. I per això necessitem que el nostre transport públic sigui molt més competitiu, i per això l'altre dia parlàvem de canvi climàtic i ara parlem de contaminació atmosfèrica, en aquest àmbit concret dels diòxids de nitrogen i de les partícules PM10; línia 9 del metro –potser és una de les mesures més potents que nosaltres fem contra la contaminació atmosfèrica–; els busos exprés, que comencen a tenir un retorn molt important; la T-Mobilitat, que serà la segona gran revolució sense necessitat immediata d'ampliar la xarxa de transport públic, però que estem convençuts que ens permetrà incorporar nous usuaris; la prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat a Sabadell i a Terrassa, i el pla de carrils bici.

Però aquí tenim un problema, un buit que vostè coneix perfectament i que n'hem parlat, que és el sistema de rodalies. L'hem de fer molt més competitiu. hem de transformar el sistema de rodalies de Barcelona en l'autèntic metro de l'àrea metropolitana, un segon sistema de metro. Aquesta és una batalla que és absolutament fonamental; per tant, la batalla de transport públic. Per això nosaltres hem subratllat d'una manera molt rotunda aquesta prioritat.

Més enllà, el Govern també fa d'altres actuacions. També fomenta la transició cap al vehicle elèctric i d'altres tipus de combustibles alternatius. Per exemple, en tota la gestió de peatges, una mesura molt potent és eliminar els peatges per als vehicles elèctrics, els peatges de competència de la Generalitat; ens agradaria que l'Estat també s'incorporés a aquest mateix plantejament. Aquells que disposen de vehicle elèctric tenen els peatges de Catalunya absolutament gratuïts. Les diferents administracions també estan impulsant punts de recàrrega; en aquest moment, Catalunya està molt per sobre de la mitjana de l'Estat i està amb un nivell molt avançat en el conjunt europeu de punts de recàrrega i de recàrrega ràpida.

I vostè incorporava un altre tema, i aquest l'hem de treballar i l'hem de treballar amb molt rigor. L'àrea metropolitana va sortir, diguem-ne, sense haver-ho consensuat prèviament, sense haver-ne parlat prèviament, però va plantejar la limitació de circulació dels vehicles més contaminants. Aquest és un plantejament que l'hem de valorar a fons, però s'ha de fer ben fet, i s'ha de fer de manera conjunta, i s'ha de fer de manera concertada, i nosaltres treballarem en aquest àmbit. És veritat, hi ha determinades zones que són especialment sensibles en les quals hem de prendre mesures que no només siguin de foment del transport públic, sinó que també haurem de prendre algunes mesures per limitar l'accés dels cotxes més contaminants a les àrees més sensibles, aquelles àrees que hem acreditat, que tenim consciència clara que són les més vulnerables des d'un punt de vista de la contaminació atmosfèrica. I aquí hi ha d'haver, evidentment, més coordinació amb l'Administració general de l'Estat. I l'Administració general de l'Estat, des d'aquesta perspectiva, ens està costant moltíssim de trobar una línia adequada de treball. No té sentit que nosaltres fem un esforç molt important en aquell doble esquema, eh?, que hem quedat que formàrem part d'aquest consens, reducció dels cotxes privats que circulen i que els que ho facin sigui més nets, però el Govern de l'Estat, hauríem de ser capaços que eliminés incentius perversos que van en la línia contrària en aquest esquema que estem treballant des de Catalunya. I, per altra banda, el que li comentava, que era la millora en el funcionament del sistema de rodalies.

L'esquema de treball és molt simple, el que es tracta és d'avançar en dues línies diferents –i acabo a tall de conclusió. La primera. sobre aquest pla de millora, nosaltres el que volem és identificar, singularitzar un nombre específic d'accions prioritàries, avaluar-les, gestionar-les i implementar-les. I segon element, això ho hem de fer des de la concertació en diferents àmbits, en el marc interdepartamental dins del Govern, amb diversos departaments, però també en complicitat amb l'Administració local i complicitat amb els diversos sectors; des del Reial Automòbil Club de Catalunya passant per les empreses automobilístiques en aquest país. Hem de ser capaços d'asseure'ns i concertar aquestes polítiques que són absolutament estratègiques per a la qualitat, per al nivell de vida en el nostre país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula la senyora Marina Bravo.

Marina Bravo Sobrino

Conseller, bueno, hablar siempre que me centro en una pequeña superficie, pero un 2 por ciento, pero, bueno, me parece, sí que lo ha llegado a comentar, pero estamos hablando de 4 millones de habitantes. No es poca cosa.

Totalmente de acuerdo en que es fundamental mejorar el transporte público, la red de cercanías, pero, en fin... El lunes veía que hoy había unas jornadas en las que se presentaban las líneas de actuación, precisamente, de su departamento y estaba expectante por si esta interpelación, pues, finalmente carecía de sentido, pero con lo que ha comentado sigo creyendo que podemos presentar algunas propuestas que pueden ayudar.

El plan está muy centrado en la mejora del transporte público pero, desde luego, no está tan centrado en evitar..., o sea, en mejorar la contaminación en las zonas donde esta resulta un problema, y eso es fundamentalmente por esta falta de coordinación que hablabamos. En la línea que le comentaba que el seguimiento del plan es más filosófico que otra cosa. Le pongo un ejemplo: «Medida TP3. Tránsito modal hacia el transporte público debido a la creación y promoción de aparcamientos *park-and-ride*» –los típicos aparcamientos disuasorios. Vamos al informe de grado de cumplimiento: «Avanzado». ¿Avanzado? ¿Avanzado de qué? ¿Cuántos viajeros han pasado del vehículo privado al transporte público por las medidas de este capítulo que se han llevado a cabo desde la aprobación del plan?

En la página 143 del plan, en el capítulo III, que además pone «actuaciones de la Generalitat de Cataluña» cuando en muchos casos estas actuaciones las llevan a cabo los ayuntamientos, se recoge que en 2008 había trece mil plazas de aparcamiento y que se preveían diez mil más. En el informe de cumplimiento dice: «Grado de cumplimiento avanzado.» ¿Dónde están esas diez mil plazas? Las que están –ya le digo yo además que no son diez mil–, ¿están donde tocan? ¿Son fácilmente accesibles y evitan que los vehículos entren en las zonas de mayor contaminación? Pues no. Lo que ocurre es que tenemos un listado de estaciones en las que se pueden hacer mejoras en los aparcamientos y solo con haber pintado un poquito mejor las líneas en uno de ellos, ya damos por hecho que ese aparcamiento está bien, pero no hemos incrementado prácticamente ni una sola plaza. Eso no es un grado de cumplimiento avanzado, nos estamos engañando a nosotros mismos.

Necesitamos realmente plazas de aparcamientos, aparcamientos disuasorios, que cumplan su función, que permitan que los vehículos no lleguen a las zonas de más contaminación, porque el Área Metropolitana de Barcelona –ya lo decía bien usted– anuncia ya en su web que prepara la creación de zonas de bajas emisiones y restricción de vehículos contaminantes. Habrá mucho que debatir, porque ya veo que tampoco es que haya habido mucho consenso; imaginaba..., pero no lo sabía, pero ya nos lo ha confirmado usted.

¿Cree que las actuaciones que nosotros teníamos incluidas en el plan –y «nosotros»..., hablo del Gobierno de la Generalitat– tienen algún tipo de coordinación con esta propuesta que hace el Área Metropolitana? ¿Están alineadas? ¿Cree que se hicieron con esa visión de reducir la contaminación en las áreas más congestionadas? –aunque es evidente que en aquel momento no estaban definidas, estas áreas.

Pues ya le anunciaba yo que no, que se incluían medidas que ya estaban pensadas para la mejora de la movilidad, las que ya estaban previstas, que eran buenas y necesarias, pero no se hacía ningún esfuerzo extra para garantizar que se reduciría la contaminación específicamente en las zonas más afectadas.

Porque, por ejemplo, para evitar que los vehículos entren en la zona de bajas emisiones metropolitanas, en la que se defina, ¿nos sirven los aparcamientos ejecutados en Barberá o en Tarrasa? Estas son algunas de las actuaciones que se incluyen en la medida TP3. Si ATM dice que los vehículos contaminantes no deben entrar en las zonas contaminadas, ¿no deberíamos poner estos aparcamientos disuasorios fuera de ellas, en localizaciones estratégicas y que fueran fácilmente accesibles? Medidas como esta son las que queremos que se puedan potenciar, que se puedan llevar a cabo en estos cuatro años, y que no estaban contempladas inicialmente en el plan. Porque ese plan no esta-

ba previst per a prendre aquestes mesures excepcionals, i, en qualsevol cas, nos hem de preparar per a elles, i, si podem, evitar que se portin a terme; això també per davant.

Nos comprometem nosaltres molt a demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya que es coordini amb el Govern d'Espanya, que és fonamental per atendre a les necessitats dels ciutadans, però veiem que ni tan sols entre les administracions catalanes som capaços de coordinar-nos bé, i això tenim que millorar-ho, perquè les afecta a ells, les afecta als ciutadans.

S'han creat taulers, ja ho ha dit bé, la Taula de Qualitat de l'Aire de la Conurbació de Barcelona, fa pocs mesos, a la que esperem que puguin traslladar, perquè, el que aprovem aquí en el proper Ple; la del Camp de Tarragona, que ja la teníem, i que té una problemàtica específica molt diferent de la que també nos agradaria parlar. Es fan coses, no diem que no, però no podem conformar-nos amb creure que som bons, perquè podem fer moltes coses petites en les mesures del pla que hem complert, i, menys, quan estan posades precisament perquè puguin complir-se amb facilitat. No podem conformar-nos amb informes d'avance; tenim que poder oferir resultats als ciutadans.

És difícil, ho sabem, i altres ciutats d'Espanya i d'Europa han trobat dificultats, però també hi ha moltes que han aconseguit grans millores...

La presidenta

Senyora Bravo, se li ha acabat el temps.

Marina Bravo Sobrino

...en poc temps. Bueno. Tenim que reconduir tot això i tenim que fer que no sigui una molestia per als ciutadans, sinó un plaer.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Respon el conseller senyor Josep Rull.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Aquest concepte –gràcies, senyora presidenta–, el concepte «*placer*», ens ha agradat (*riall*); ens ha agradat perquè és un element positiu des d'aquesta perspectiva.

Vejam, diverses qüestions que valdria la pena de tornar a subratllar. El pla és un instrument viu i s'ha d'anar adaptant a mesura que es van executant les diverses accions. Hi haurà accions que potser quedaran obsoletes ja, i d'altres accions les haurem d'anar incorporant, perquè són molt valuoses aquestes taules, tant la taula que hem fet a l'entorn de Barcelona, com la taula a l'entorn de Tarragona, perquè és l'àmbit en el qual ens permetrà fer aquesta avaluació, aquest seguiment, d'una banda, i, per altra banda, d'anar actualitzant, d'anar adaptant, d'anar, diguem-ne, actualitzant totes les actuacions que inicialment estan previstes en aquest pla.

Vostè ha anat desgranant alguns aspectes, però ha intentat fer una valoració crítica sobre una qüestió que és una qüestió molt tangencial del conjunt del sistema. I vostè s'ha passat, en aquest segon torn, pràcticament la meitat, parlant dels *park-and-ride*, parlant, diguem-ne, d'aquests aparcaments de dissuasió. I això està molt bé. Però, sap quin és, el problema? El problema és quan, en aquest àmbit concret, per exemple, de rodalies –i insisteixo en aquesta qüestió, que és rellevant–, la gent no utilitza el tren perquè no hi hagi prou *park-and-ride*, sinó perquè el sistema no és fiable –aquest és el problema i aquest és el problema de fons–, perquè els trens no arriben a l'hora, perquè els trens no donen garantia. Aquest és el tema. Ara, la setmana passada no, l'altra, vam començar a donar unes dades molt potents amb relació als minuts perduts per part dels ciutadans i les persones afectades per un sistema que no és fiable, per un sistema que no funciona, per un sistema que és incapaç de captar nous usuaris. Aquest és el problema de fons. I, per tant, estem assenyalant la Lluna i vostè es fixa en el dit. I l'important és que tenim un sistema que, ben operat, amb la inversió adequada, ens permetria captar molts més usuaris.

L'altre dia vaig tenir una trobada amb una plataforma que actua a l'entorn de la línia R3. Tenim, en aquests moments, la C-17 congestionada, a l'entorn de Parets, a l'entorn de Mollet. Haurem d'actuar i haurem de fer obres específiques en aquesta carretera per millorar la congestió, però el gran mecanisme, la gran aposta és que l'R3 sigui competi-

tiva. Aquest és el tema bàsic. Per tant, està molt bé el tema dels *park-and-ride*, està molt bé, però nosaltres el que necessitem és anar allà on hi ha el greix, allà on hi ha la capacitat més important d'actuació. I aquí, hi insisteixo, cal que trobem la complicitat per part de tots els actors, per part de tots els agents.

Altres elements que ens costa de poder concretar. M'entra tot el tema de les ecoetiquetes, que és fonamental, que és cabdal. Deia: «Copiem els millors models d'altres països.» Situació similar està passant a París, està passant a Roma, està passant a Londres, està passant a Madrid, i ens estem coordinant amb aquestes ciutats, però tenen mecanismes que són molt potents, que són les ecoetiquetes, que ens permetran fer aquest..., poder garbellar bé quins són els vehicles que acceptem, en un determinat moment, que puguin entrar en zones sensibles, i a d'altres, no. Perquè si nosaltres no disposem de tots els instruments, no ens en sortirem. Aquest és el problema i aquest és el problema de fons. I aquí no hem vist, per part de l'Administració general de l'Estat, un compromís clar i inequívoc. I nosaltres, també en aquesta matèria, volem tenir tota la capacitat de decisió, tota la capacitat de control. I anirà millor, sens dubte que anirà millor, perquè qui té el registre dels diversos vehicles no som nosaltres; la Generalitat de Catalunya no disposa d'aquesta informació, qui disposa d'aquesta informació és l'Administració general de l'Estat. I aquesta és una base important que ens ha de poder permetre avançar.

I sobre aquesta coordinació, en aquests moments ens hem assegut amb l'Àrea Metropolitana; després d'aquell anunci, ens hem reunit amb l'Àrea Metropolitana; estem treballant conjuntament, estem treballant amb els ajuntaments més rellevants d'aquest entorn, i, evidentment, a la Taula de Qualitat de l'Aire de Barcelona, que jo mateix presidiré, en la propera sessió que es faci, establim aquests pautes, en aquella línia d'acord nacional, perquè aquest és un tema important i és un tema sensible.

I acabo amb una última qüestió, des d'un punt de vista dels càlculs que nosaltres fem: no els pot passar inadvertit que tot allò que s'ha anomenat «el frau del dièsel» ha fet que aquelles previsions que nosaltres havíem establert i aquells resultats que nosaltres acreditàvem en base a uns determinats esquemes han quedat severament sacsejats, això no és menor, perquè nosaltres fèiem unes previsions sobre unes dades que consideràvem que eren certes –que eren certes–, i ara s'ha acreditat, en un volum important, que això no ha estat així. I això no és menor a l'hora de revertir la situació.

En qualsevol cas –acabo, presidenta–, hi ha un nivell important de consens que m'agradaria que fos unànime en aquesta cambra; aquesta és una qüestió rellevant, important, transcendent, de país. I, segon, despleguem totes les mesures que siguin imprescindibles, agradin o no agradin, per poder superar aquesta situació que va en detriment d'un bé fonamental, que és la qualitat de vida i la salut de la gent d'aquest país.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat

300-00024/11

Té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, si me permiten, en primer lugar, quería empezar esta intervención haciendo un recuerdo a la memoria del agente del Cuerpo de los Mossos d'Esquadra Santos Santamaría, que mañana se cumple el quince aniversario de su muerte en el atentado de ETA en Santa Margarida de Roses. Y nos gustaría que mañana se pudiese leer una declaración institucional en su memoria con el apoyo de todos los grupos.

Dicho esto, también reafirmar el compromiso, respeto y respaldo del Grupo Popular a todos los cuerpos de seguridad, especialmente de los Mossos d'Esquadra, que, al fin y al cabo, siempre trabajan en defensa de nuestra libertad y no siempre así se les reconoce.

Señor *conseller*, hoy realizamos esta interpelación, porque, para el Grupo Popular, la seguridad es de los servicios más importantes que debe dar una administración a sus ciudadanos.

En democracia, un buen servicio y una buena gestión de la seguridad garantizan la paz social, garantizan el libre ejercicio de nuestros derechos y libertades, garantizan o han de garantizar la buena gestión del espacio público, y, en definitiva, han de garantizar la segura y la buena convivencia de todos los que vivimos en la misma sociedad. Y, también, hoy día, por desgracia, hay que estar muy alerta a esa gran amenaza que hay en todo el mundo, que es el terrorismo yihadista.

Usted, señor *conseller*, desde que empezó el mandato, hace pocos meses, incluyendo su comparecencia en la Comisión de Interior, utiliza un tono, pues, amable, moderado, que yo le agradezco y que yo creo que ha de ser el tono que hemos de utilizar entre todos. Pero es verdad que su tono y sus formas esconden una postura que no nos acaba de convencer.

Hasta el día de hoy, todo lo que hemos podido ir viendo son muestras de debilidad. Ha comenzado su mandato de forma especialmente sumisa ante la CUP. Sus necesidades de formar gobierno les han mostrado, en temas de seguridad y prevención, como un gobierno débil y acoquinado. Y, en esos temas, mostrar tanta debilidad no es bueno, porque, al final, la gran perjudicada es la sociedad en su conjunto y la persona en particular.

Comienzan el mandato anunciando que se retirarán de no sabemos cuántas causas judiciales, supuestamente siete, todas ellas por grandes altercados provocados por grupos antisistema, grupos alternativos, al mejor estilo del terrorismo callejero, como, por ejemplo, los grandes disturbios de Can Vies.

Le hemos preguntado por escrito de qué causas ustedes se van a retirar, obteniendo por respuesta el mayor de los silencios. ¿Sabe cuál es el mensaje que se da? Pues que uno, si quiere conseguir algo, quema dos contenedores, rompe cinco escaparates, y aquí no pasa nada, o incluso, a lo mejor, puedo conseguir algo. Y ese no es el mensaje que hemos de dar.

Mire, señor *conseller*, estas imágenes..., no es la *kale borroka* del País Vasco; esto es Barcelona, esto es Can Vies. (*L'orador mostra unes fotografies.*) ¿Las ve bien? ¿Usted cree que podemos retirarnos de alguna causa donde ocurren estos hechos? Mire, hasta una unidad móvil de TV3. A lo mejor eso les hace más sensibles.

Luego siguen ustedes con la creación innecesaria de la comisión de las pistolas eléctricas; innecesaria porque es una medida que muchos países de democracias occidentales utilizan y, por lo tanto, su uso está más que demostrado. Sabiendo, además, que, en nuestro caso, en el caso de los Mossos, solo sería utilizado por mandos intermedios y en casos de extrema necesidad. ¿Qué quiere conseguir con esta comisión, señor *conseller*? ¿Descubrir la sopa de ajo? No, ¿verdad? ¿Qué es lo que pasa? Que usted viene aquí, en sede parlamentaria, y hace un gesto de amor eterno a la CUP y forman esta comisión para que estos señores no se le pongan nerviosos; una comisión que, al final, para lo único que va a servir es para perder el tiempo, retrasar decisiones importantes..., y un mal ejemplo y una mala consecuencia. Es decir, ¿cada vez que tengamos que hacer una medida que mejore a los Mossos d'Esquadra su tarea día a día, vamos a hacer una comisión de seis meses? Mal vamos, señor *conseller*. Cuando tenga que comprar chalecos antibalas o balas para las prácticas de tiro, o alguna medida que más tarde le comentaré, ¿vamos a crear una comisión? Señor *conseller*, esta imagen de debilidad al final a quien refuerza es a aquellos que van contra el sistema.

Y seguimos. Usted tiene que ser consciente de que tiene que haber una acción más proactiva de los Mossos. No podemos consentir que se infrinja la ley delante de las narices de la policía y que esta no actúe. Imágenes como las de la ciudad de Barcelona con concentraciones no permitidas en las que se realizan actividades ilegales son una vergüenza para esta sociedad. Y, evidentemente, le hablo del «top manta», que no solo afecta a la ciudad de Barcelona, sino a gran parte de la costa catalana.

Concentraciones sin permiso, enfrentamiento a diferentes cuerpos de policía, venta ilegal de productos que además son falsificaciones o no han pasado ningún tipo de control sanitario o de calidad... Solo con estos ejemplos podemos aquí deducir cuatro faltas o delitos: enfrentamiento a la autoridad pública, ocupación privativa de la vía pública

sin autorización, delitos económicos por venta ilegal de productos falsificados o que no tienen ninguna garantía de salud, y además esas personas que están en la calle seguramente están explotadas por redes, porque estamos hablando de crimen organizado.

Por todos estos motivos, si la Guardia Urbana no actúa porque no se siente respaldada políticamente por el Gobierno municipal, los Mossos d'Esquadra pueden actuar de oficio, que no lo han hecho hasta el día de hoy. No haga que sean meros espectadores de lo que pasa en nuestras calles con la excusa de que el alcalde o la alcaldesa de turno no les solicita ayuda. Ustedes tienen una obligación que han de cumplir sin ningún tipo de excusa.

Ayer mismo los comerciantes de Barcelona, que se sienten desprotegidos por la alcaldesa y por este Gobierno, fueron a la delegación del Gobierno a pedir amparo ante esta desprotección. Ejercen la autoridad democrática que tienen los cuerpos de seguridad para reforzar la calidad de vida y la seguridad de aquellos que cada día cumplen las leyes y pagan sus impuestos. Garanticen su paz, su convivencia y su estabilidad económica, y no den cuartel a aquellos que por el contrario van contra las leyes, se las saltan y no cumplen sus obligaciones –y no hablo del Gobierno, en este caso.

Ustedes tendrán que revisar el Plan de seguridad de Cataluña, y esperemos que lo realicen con responsabilidad de servicio a las personas y al territorio, y no como un placebo ante los antisistema. Habrá que hablar de temas importantes como el Plan de equipamientos, u otro tema mucho más importante: el modelo policial ¿Qué modelo policial queremos para Cataluña? Ratios que no las cumplimos; comarcas que apenas tienen una patrulla o dos que hacen el patrullaje por la noche. Evidentemente, eso es insuficiente, señor *conseller*.

Habrà que hablar también de la coordinación con el resto de policías locales y cuerpos y fuerzas de seguridad. Habrá que hablar de los convenios que se tienen con diferentes ayuntamientos, especialmente el de Barcelona. Un convenio que ya tendría que estar revisado y que, aunque el papel todo lo aguanta, la coordinación entre Guardia Urbana y Mossos d'Esquadra no ha sido nada ejemplar, especialmente por las continuas discusiones públicas entre los dirigentes políticos respectivos de turno.

Con patrullajes conjuntos que eran más una estética que una medida efectiva, o una sala de coordinación en la que en lugar de compartir mesas por distrito, cada cuerpo tenía la suya por separado. Y, evidentemente, cuando se renueve este convenio, habrá que involucrar a otros cuerpos de seguridad que siguen actuando en la ciudad condal, como Policía Nacional, Guardia Civil y Policía Portuaria.

Le puedo admitir, señor *conseller*, que hay algún tema, no: *un* tema de especial necesidad y urgente a tratar, y que hay que tratar con serenidad y prudencia, y es el peligro que tenemos en las democracias occidentales del terrorismo yihadista. Un peligro global y presente. Y si nos pide colaboración y prudencia, desde el Grupo Popular la tendrá. Pero el mismo respeto le pedimos, de usted, de su Gobierno y de su partido hacia el Gobierno de la nación, porque si no, sí sería injusto, y no vale poner de excusa tener una reunión con el ministro de Interior para trabajar, porque mecanismos para trabajar y coordinarse, los hay.

Y ustedes pueden hacer cosas: dar a los Mossos la formación necesaria, que eso no quiere decir charlas de dos horas. Darles la formación necesaria. Los medios necesarios para cumplir con su deber. Y, evidentemente, no crear una comisión de seis meses, sino poner encima de la mesa el debate de poder realizar el patrullaje de seguridad con armas largas; algo que ya se hace en Francia, por las policías locales, y que, evidentemente, usted sabe que los Mossos d'Esquadra lo están solicitando y que es necesario.

Para ir finalizando, señor *conseller*, no demuestren más debilidad en temas de prevención y seguridad, demuestren que su prioridad es garantizar la buena convivencia de las personas en el espacio público, den la seguridad a las personas que cumplen con las normas de que este Gobierno está de su parte y que no va a flojear cada vez que alguien les amenace con romper un pacto o perder una votación.

Señor *conseller*, le pido que ejerza de *conseller* de Interior y no de relajante o de valeriana del Gobierno con la CUP.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Respon el conseller d'Interior, senyor Jordi Jané.

El conseller d'Interior (Jordi Jané i Guasch)

Molt honorable presidenta; illustre diputat senyor Villagrasa, jo li agraïxo aquesta interpellació perquè permet al conseller d'Interior i permet al Govern de Catalunya clarificar alguns aspectes que vostè, doncs, ha dirigit, jo crec que en forma de crítica directa cap al conseller, en aspectes que aquest conseller no ha dit mai. I, per tant, és bo que en seu parlamentària, que és finalment on queden reflectits el que són els posicionaments d'un govern, és bo i és positiu que vostè m'interpelli sobre coses que no he dit.

Vostè ha dit que jo havia afirmat que ens retiràvem de no sé quantes causes judicials, que és cert que un diari ho va publicar i és cert que el mateix dia, des del Departament d'Interior, es va precisar exactament de què s'estava parlant. I vostè ve amb fotos, que poden causar un gran impacte demagògic, dient: «Miri, Can Vies...» Sí, Can Vies, ja hem dit clarament que no ens retirarem de Can Vies. Com vol que ens retirem de Can Vies si tenim agents del Cos de Mossos d'Esquadra lesionats? Mai ens retirarem d'una causa on hi han agents del Cos de Mossos d'Esquadra lesionats o béns públics de la Generalitat que hagin sortit, també, amb un greuge, d'una actuació d'ordre públic, i que, finalment, doncs, hi hagin béns de la Generalitat que s'hagin vist afectats. Això és el que farem, això és el que hem fet. I, per tant, no ens digui que ens estem retirant d'uns casos dels quals no ens estem retirant.

No em digui tampoc –i veig aquí diputades i diputats del Grup de la CUP– que m'estan marcant l'agenda, perquè no és veritat. No me la marca la CUP, ni me la marca el Grup Popular, me la marca la necessitat de preservar la seguretat dels ciutadans de Catalunya. Això sí que em marca l'agenda. I això sí que és la prioritat del Departament d'Interior. I l'ànim, evidentment, de col·laborar en tot allò que vagi en la línia de defensar la seguretat, de prevenir el delictes, d'ajudar la ciutadania, d'aportar benestar a la societat, perquè aportar seguretat és aportar benestar.

Per tant, aquesta línia sí que és una línia que defenso i defensaré com a conseller d'Interior. I, per tant, ni ens retirem ni ens retirarem d'aquells supòsits on hi han mossos lesionats i, a més a més, el que farem és seguir el que ens marca –i ho vaig dir en la resposta a diverses preguntes orals– la mateixa jurisprudència del Tribunal Suprem en aquests casos, que és que quan ja està actuant el Ministeri Fiscal, no hem d'actuar com a acusació popular, va més enllà del que marca l'article 125 de la Constitució, i això sí que ho respectarem; però retirar-nos, i vostè ha posat l'exemple de Can Vies, quedi molt tranquil, que de Can Vies no ens retirarem. I, per tant, és un aspecte que li volia, doncs, posar en evidència.

Ha començat la seva interpellació, i li ho agraïxo, recordant un mossos d'esquadra mort, assassinat, per una banda terrorista, per la banda d'ETA, el senyor Santos Santamaría. Va morir a Roses, fa quinze anys –demà farà quinze anys. Homenatge a ell i a tants membres de forces i cossos de seguretat, siguin dels Mossos d'Esquadra, siguin de policies locals, siguin de les forces i cossos de seguretat de l'Estat, a tots ells el nostre record, el nostre homenatge.

Vull anunciar també que en properes setmanes inaugurarem un monòlit en record dels mossos d'esquadra morts, en testimoniatge a persones, i l'exemple d'en Santos Santamaría, que demà farà aquests quinze anys, doncs, també em permet posar-ho totalment en valor.

Vostè deia que si teníem..., no he acabat d'entendre l'argument que vostè em deia amb el «top manta», perquè el «top manta» no permet permissivitat. I això ho he dit i ho vaig dir al mes d'agost, que vaig comparèixer, a petició pròpia, al Parlament de Catalunya després dels fets de Salou. I, per tant, també, posa en boca d'aquest conseller, o del Departament d'Interior, aspectes que no hem dit. El «top manta» perjudica, i molt, la societat, perquè perjudica la propietat intel·lectual, els drets d'autor; la propietat industrial, amb tantes falsificacions de productes davant d'empreses que han pagat els seus drets, que es vulneren per part del «top manta». I el «top manta», evidentment –evidentment– causa un gravíssim perjudici al petit comerç, al comerç en general, al teixit productiu de les nostres ciutats, que abaixen la persiana cada dia, que paguen els seus impostos, que venen productes legals, no falsificats, i que veuen en el «top manta» una activitat totalment perseguible.

Per tant, no li admeto que digui que no perseguim el «top manta», perquè no és cert. El perseguim amb resultats molt importants –hi ha el director general de la policia, que ens acompanya en aquest debat–: anem descendant en el nombre de fets del «top manta»; hi han ciutats en què el descens, per una bona col·laboració entre la policia local i els Mossos d'Esquadra, ha sigut espectacular. Avui mateix els diaris recullen l'exemple del Vendrell; n'hi podria donar molts d'altres, de localitats en què ha anat baixant. També ha baixat a la ciutat de Barcelona, però també és cert que –també ha baixat a la ciutat de Barcelona– les dades de fets ens demostren, més enllà del que puguem veure, els fets delinqüencials que tenim en estadística, però més enllà de les dades... Senyor Villagrasa, encara que arribéssim a la conclusió que ha pujat, jo li vull posar l'exemple de Barcelona, perquè és molt directe i el tenim molt proper.

Som diverses forces i cossos de seguretat i el tema del «top manta» és polièdric; no és unidireccional, és polièdric. I en el tema del «top manta» cada cos policial tenim un àmbit de competències que hem de complir i que volem complir. I, evidentment, aquí hi ha el CNP, que té competències d'estrangeria, de vetllar perquè les persones, doncs, tinguin la seva situació regular; la Guàrdia Civil, que té una competència molt important a ports i aeroports, a registrar, per exemple, contenidors, a fer una tasca que estan fent; la Guàrdia Urbana –en el cas de Barcelona–, que té la competència més directa pel que fa a la sanció administrativa davant d'aquells que ocupen l'espai públic sense llicència o que estan fent activitats il·lícites a l'espai públic, aquí també hi ha una competència directíssima de la Guàrdia Urbana, i, evidentment, el Cos de Mossos d'Esquadra, que està amb la investigació del delictes, amb les xarxes que importen, amb aquests grups organitzats que falsifiquen, que està atenent directament tots aquells que en aquest àmbit del «top manta» ajuden que la cadena arribi a la persona que finalment està al carrer, i que exposa, doncs, els seus productes. I, per tant, hem d'actuar.

I també hem d'actuar en aquests casos en què és l'últim graó –moltes vegades el més dèbil, senyor Villagrasa–, però també hi hem d'actuar. Però també entendre que l'actuació, quan es fa en aquest darrer graó... –i el convido que parli amb moltes policies locals, que han fet bé la seva feina–, aquest darrer graó requereix, quan hi ha una policia local pròpia, una plena coordinació amb aquesta policia local pròpia, per fer actuacions conjuntes, per fer patrullatges intensius que vinguin a donar una resposta més efectiva perquè aquest fenomen vagi desapareixent del que és el nostre teixit social, del que és el nostre teixit de convivència en les nostres ciutats, i que, malauradament, quan passa aquest fenomen, és que alguna cosa falla –quan passa aquest fenomen és que alguna cosa falla.

Per tant, anem als orígens, que és el que fem des del Cos dels Mossos d'Esquadra amb resultats bons i amb índexs que, ho repeteixo, estan baixant. Però no ens enganyem, necessitem la col·laboració de tothom, de totes les forces i cossos de seguretat que en aquest àmbit tenim competències.

Ja li ho dic ara: sempre que ens demanen patrullatges conjunts, allà hi som; sempre que ens demanen actuacions concretes en punts determinats, allà hi som. Poden preguntar-li-ho al president de l'Autoritat Portuària d'aquesta ciutat de Barcelona. Quan se'ns ha requerit, hem actuat conjuntament per donar una resposta efectiva davant d'un fenomen com el «top manta», que ens estava afectant molt directament una àrea contigua a la mateixa instal·lació portuària.

I allà, també, perquè hi ha una altre cos policial; aquí hi ha la Policia Portuària, també. Que també, doncs, es va fer un dispositiu conjunt. I també amb la Guàrdia Civil, que té competències a l'interior dels ports. I, ho repeteixo, aquesta col·laboració, quan es fa i es vol fer amb totes les administracions posades en línia per donar una resposta adequada és una actuació que dona els seus fruits.

I acabo ja aquesta primera intervenció simplement recordant que, en el tema dels dispositius aquests, les pistoles Taser... Miri, jo en el tema de les pistoles Taser només li vull recordar una cosa al senyor Villagrasa: aquest Parlament de Catalunya no fa altra cosa que el que li demana el Consell d'Europa, que el que demanen les Nacions Unides, que el que han fet la majoria de països del nostre entorn, que és que, davant d'uns dispositius que s'incorporaran al que és el Cos de Mossos d'Esquadra, hi hagi un debat parlamentari previ. I vostè no vol aquest debat parlamentari previ? Si vostè està en con-

tra, senyor Villagrasa, realment, del que diuen les Nacions Unides i el Consell d'Europa, que diu...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

...—acabo ja, presidenta—, que abans de l'adquisició d'aquest tipus d'armes hi hagi un debat profund en el si del poder executiu com del legislatiu del país. Vostè que forma part del legislatiu, no vol tenir aquest debat? Per oferir llum als dubtes, per donar certesa a aquells agents que després les utilitzaran, perquè hi hagi també un aval parlamentari amb el debat de tots. Per tant...

La presidenta

Em sap greu, però se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

...—acabo ja, presidenta—, i tindrem ocasió en el següent torn.
Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Señor *conseller*, ¿el debate parlamentario sobre las pistolas eléctricas ha de durar seis meses? Usted dice que a usted la CUP no le condiciona..., si fue en instancia parlamentaria que usted decidió crear esta comisión. Cuando, hoy día, perfectamente, estas pistolas eléctricas podrían estar ya repartidas entre los *mossos d'esquadra*. Ahora mismo las podrían tener. Pero, ¿por qué no las tienen? Porque usted cedió ante la CUP, en crear una comisión de algo que ya está debatido. Y si quiere debatir, se puede debatir en una comisión de forma ordinaria, no estar seis meses perdiendo el tiempo.

Sobre el tema del «top manta», no me diga que en la ciudad de Barcelona va a menos, que en la ciudad de Barcelona va a menos el «top manta», porque es un insulto a la inteligencia de cualquier barcelonés. Yo..., si quiere, cuando acabe este Pleno, se viene conmigo a plaza Catalunya y podemos ver lo que yo vi ayer a las nueve de la noche: era un bazar, prácticamente para pasar por el metro había que saltar entre las mantas. Si para usted esto es ir a menos..., no sé, yo soy de letras, pero sé sumar.

Y cuando digo que ustedes pueden actuar con el «top manta» es porque cuando hay enfrentamientos con la autoridad pública o delitos económicos —que los hay—, los *Mossos d'Esquadra* pueden actuar de oficio, no tienen que esperar a que la Guardia Urbana o la señora alcaldesa de Barcelona —que no lo va a hacer— les requiera para que actúen. Por lo tanto, es usted, el que tiene el mandato, que tiene que dar ese permiso para que actúen de oficio. Y es desesperante para un comerciante, que no pueda confiar ni en el Gobierno de la Generalitat ni en su alcaldesa y tenga que pedir amparo a la Delegación del Gobierno, como pasó ayer tarde.

Luego, usted no habló del plan de seguridad, que es algo que nos preocupa; nos preocupa el contenido y cómo se puede debatir. Y se lo vuelvo a repetir: yo espero que el plan de seguridad, al final, no se trate como un placebo para calmar a sus amigos de la CUP.

Hay datos que son preocupantes: desde el 2015, la ciudad de Barcelona tiene una victimización que sigue por el 20 por ciento. En Cataluña..., en el Baix Llobregat, el Garraf y el Penedés, los robos por tirones han aumentado un 30 por ciento. En Cataluña, los robos con fuerza en domicilio han aumentado un 16 por ciento, agresiones sexuales han aumentado un 7 por ciento y el conjunto de amenazas o coacciones, un 7 por ciento. Hay un problema de seguridad en vía pública.

Por tanto, nos preocupa el contenido del plan de seguridad, que de verdad se atiende a las necesidades de las personas y los territorios, y queremos saber el espíritu de ese plan y que nos haga partícipes de ese trabajo. Si hacen falta más *mossos d'esquadra*, oiga, nosotros estamos dispuestos a apoyarles en lo que haga falta. Si ustedes necesitan algún mandato parlamentario para que los *mossos d'esquadra* actúen en la calle contra el «top manta», de verdad, nosotros estamos encantados de apoyarles. Pero, por

favor, respeten –respeten– y apoyen al Cuerpo de Mossos d'Esquadra. La comisión de las Taser, para ellos, y cuando hablas con los sindicatos te lo dicen, es un insulto intelectual a su trabajo.

Y así como también espero que se les respalde, al Cuerpo de Mossos d'Esquadra, cada vez que en las redes sociales se atenta contra ellos y se falta a su buen nombre, porque actualmente quien está haciendo las denuncias y la defensa jurídica son los propios sindicatos, no es el Gobierno, no es la *conselleria*. Y los *mossos d'esquadra*, en ese sentido, se sienten bastante desprotegidos.

Yo, señor *conseller*, iré finalizando, pero sí que le pido de alguna manera que el plan de seguridad no se demore mucho –no se demore mucho– en su planificación y en su revisión, que podamos tener un debate, este sí –este sí–, largo y tendido para que sea un buen plan, que no hace falta que sea anual –yo creo que un plan de seguridad puede ser plurianual, incluso trianual, para que sea efectivo– y que se atienda a las necesidades de los catalanes.

Le repito: le pedimos que sea el *conseller* de Interior, y que no sea el calmante del Gobierno con aquellos que no creen en el sistema o con los de la CUP.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, algunes dades concretes..., vostè em deia les dades del «top manta», jo li aporto les dades del Cos de Mossos d'Esquadra.

El Cos dels Mossos d'Esquadra ens diu com, a la ciutat de Barcelona, s'està localitzant el 70 per cent de fets de «top manta» de tot Catalunya –el 70 per cent–; però que, malgrat aquest volum tan considerable de concentració a la ciutat de Barcelona, aquests fets, també a Barcelona, han disminuït un 8,5 per cent aquest darrer any 2015. Per tant, jo li dono les dades que estan contrastades i, ho repeteixo, el director de la Policia després també els les podrà realment acreditar.

Em diu el tema dels robatoris amb força a domicili, que el vaig destacar jo mateix al presentar el balanç delinqüencial i que ens preocupa i molt, i que hi estem actuant i molt. I ho fan molt bé, amb molt de rigor i molta professionalitat, els Mossos d'Esquadra, que avui mateix –avui mateix– acaben de fer una operació a la ciutat de Barcelona i a la de l'Hospitalet de Llobregat, i acaben de desarticular un grup criminal d'onze persones que es dedicaven a robatoris amb força a domicili i que després es venien a uns determinats establiments –que no vull dir la marca de l'establiment, perquè no el vull ara, tampoc, estigmatitzar–, però que es venien després, perquè la gent anava allà a comprar les coses que havien estat robades.

I avui, avui mateix s'ha desarticulat; hi estem totalment a sobre, i aquesta bona tasca del Cos de Mossos d'Esquadra, que, per cert, defensem sempre... –si li estava dient que no ens retirarem mai quan un mossos d'esquadra és lesionat, és que els defensem sempre–, sempre hi som quan som requerits en la seva defensa o quan veiem que un mossos, doncs, pateix qualsevol tipus d'agressió, com no podria ser d'una altra manera perquè és el nostre deure i és la nostra voluntat fer-ho.

Però, vull posar també en valor..., perquè vostè deia algunes dades..., efectivament, doncs, alguna dada, com els robatoris amb força a domicili, però jo li he de dir que en els darrers quatre anys hem baixat un 9 per cent els fets delictius a Catalunya, que en el darrer any vam baixar, també, els fets delictius de manera clara a Catalunya, i que, per sort, a Catalunya hi ha l'índex d'homicidis més baix d'Europa, només ens guanya Luxemburg.

Per tant, un índex d'homicidis per cada cent mil habitants que tenim situat al 0,57, quasi la meitat del que està de referència a la Unió Europea. Per tant, hi ha un bon nivell de seguretat.

Permeti'm que li digui que el mateix senyor Hoffman, en nom del GSMA, envia una carta a aquest conseller d'Interior felicitant per l'altíssim grau de seguretat que es percep i per al dispositiu de seguretat que ell considera «de primera divisió mundial», diu, que han aplicat els Mossos d'Esquadra, també amb col·laboració amb altres forces i cosos de seguretat, per garantir un aspecte que els preocupava molt, i que tothom reconeix

que s'està fent una bona tasca. Per tant, li admeto els punts que entre tots –i les actuacions d'avui mateix demostren que hi estem a sobre–..., però també admeti'm que, globalment, tenim la sort de viure en un territori on els índexs delinqüencials i els índexs de seguretat van en la bona direcció.

Jo necessito que entre tots siguem capaços de construir un debat de seguretat que vagi sempre també en aquesta direcció. En parlava, de la lluita antiterrorista, i, evidentment, hem de tenir mà estesa amb tothom i col·laborar amb tothom. Jo mateix vaig tenir ocasió... Li he enviat una carta al ministre de l'Interior per demanar-li la reunió de la Junta de Seguretat. Per què? Perquè ens fa falta. És cert que ara ja estan en un govern en funcions, però jo crec que res hauria d'impedir que ens poguéssim reunir amb la Junta de Seguretat, perquè realment aquests aspectes ens importen, ens preocupen, ens ocupen i voldríem tenir el consens parlamentari per tirar-ho endavant.

Igual que ens agradaria tenir el consens parlamentari per a aquest pla de seguretat que estem elaborant, que, com vaig dir en seu parlamentària, aprovarem i, evidentment, debatrem. I ja el convido a fer-hi tantes aportacions com cregui oportunes i necessàries. Igual que al seu grup, a tots els grups de la cambra, els convido a fer les aportacions que considerin adients en aquest àmbit del pla de seguretat que estem ja en fase d'aprovació i que, per tant, voldrem compartir, com no pot ser d'altra manera, amb tots els grups parlamentaris.

I acabo ja: un diari tan poc sospitos com l'*ABC* publicava fa uns dies aquesta foto en ple centre de Madrid (*el conseller mostra una fotografia a la cambra*), on la gent també havia de fer-se lloc al mig d'un carrer molt cèntric al costat de la Puerta del Sol per un fenomen... Allà no hi han els Mossos d'Esquadra, allà hi ha forces i cossos de seguretat de l'Estat i també la Policia, evidentment, Municipal de Madrid. Però el que vull dir és que, malauradament, aquest fenomen, que té arrels profundes i que obeeix també a temes que necessiten d'una reflexió molt global de tots, és un fenomen que, malauradament, no patim només aquí, sinó que està més estès, i també està estès fora de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies també, senyor diputat, per la seva interpellació.

La presidenta

Es suspèn la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dotze minuts.